

СЮЗЪН МАКАРТИ ТАНЦ С НЕПОЗНАТ

Превод от английски: Борис Дамянов, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Но, приятелю, настоявам! Не можеш да си тръгнеш от Кахианган, без да посетиш „Парадайз“. Най-доброто уиски, най-красивите момичета... Раят на Южнокитайско море!

Високият чернокос англичанин огледа с известно отвращение занемарения нощен локал. Не бе място, което би избрал за забавление, но след дългия и уморителен ден, прекаран в обследване на откритата мина за боксит в знойната тропическа горещина, имаше нужда да пийне нещо.

Заведението тънеше в полумрак, което беше добре дошло, а въздухът бе изпълнен с мирис на алкохол и цигарен дим. Едно от „най-красивите момичета“, които бе обещал Лий Чуан, танцуваше в нещо като клетка над бара, облечено в костюм от пера, който не оставаше почти нищо за въображението. Скованите ѝ движения издаваха отегчение.

Лий го побутна фамилиарно и тесните му черни очи проблеснаха като скъпоценни камъни.

— Най-красивото, нали? — поглъщаше той с очи момичето, сякаш никога преди това не бе виждал голи женски крака.

Даниъл огледа подозрително заведението. Беше малко по-голямо от изба, но бе известно сред местните бизнесмени, които обичаха да пръскат тук парите си за напитки с надути цени в компанията на евтини компаньонки.

— Какво да бъде, приятелю? — запита весело Лий Чуан. — Уиски?

Даниъл кимна. Питието вероятно щеше да е с вкус на терпентин, но в момента бе готов да изпие всичко, което щяха да му поднесат. Поне свърши чудесна работа. Утре взимаше самолета за Сингапур, а оттам отлиташе за вкъщи.

Той се облакът на бара и вниманието му неочаквано бе привлечено от сподавен спор. Едно от момичетата се караше с шефа си, размахвайки гневно ръце. Беше смела. Ни най-малко не се

страхуваше от него, макар да бе почти два метра висок и да приличаше на горила.

Даниъл наблюдаваше сцената с интерес. Горилата обясняваше нещо и сочеше към бара. За голямо разочарование на Даниъл, той изглежда спечели спора. Все още войнствено настроено, момичето сви рамене и се обърна, а шефът се ухили доволно, оправи омазнената си папийонка и тръгна бавно през дансинга.

Момичето се облегна на бара и Даниъл успя да види лицето му.

Беше много красива — огромни сиви очи с дълги извити мигли, гладка като кадифе кожа и гъста червеникава коса, стелеща се разкошно по раменете ѝ. Устата ѝ обаче излъчваше някакво гибелно очарование — сочна и чувствена, създадена само за целувки, с малка кафява бенка над едното ъгълче.

Тя сякаш почувства, че я наблюдават и хвърли поглед към бара. Даниъл ѝ кимна, показвайки ѝ възхищението си. Това обаче не ѝ направи особено впечатление. Враждебността ѝ малко го учуди. Шефът ѝ вероятно точно затова я бе смъмрил. Не биваше да се отнася така към клиентите, които си плащаха.

В това време седналият до него Лий Чуан се засмя.

— Тази ли ти харесва? — подхвърли развеселено той. — Ще кажа да ги изпратят на нашата маса. За мен е онази сочна блондинка до нея.

Даниъл се подвоуми. По принцип не си позволяваше връзки с подобни момичета, но този път бе леко заинтригуван. Тя някак си не приличаше на онези порочни същества, които човек можеше да срещне в заведения със съмнителна репутация. Лий Чуан бе вече извикал бармана и сочеше към момичетата. Даниъл се огледа за свободна маса.

— Чудесни са, нали? — запита Лий Чуан, седна и се огледа, за да се увери, че барманът им праща точно тези. — Казах ти, тук можеш да намериш най-добрите момичета в целия Кахианган. — Той потри ръце в очакване. — Чудесно ще си прекараме тази вечер!

Непознатата се отправи към тях. Даниъл се загледа в начина, по който се движеше. Висока и стройна, точно каквито харесваше, тя пристъпваше с непринудената грациозност на танцьорка. Евтината рокля от яркосин атлас, украсен с пайети, бе прилепнала по тялото ѝ.

Смелото деколте, караше дъха да секне, а късата пола разпалваше неудържимо въображението. Всички мъже извързаха глави след нея.

Той изпитваше презрение към мъжете, склонни да си плащат за жени. А и нямаше намерение тази вечер да престъпва принципите си, макар да бе принуден да признае, че си заслужава да разбере, дали тази чувствена уста и съблазнително тяло могат да дадат всичко онова, което обещаваха.

— Е, хайде, Рей! Само ще поседим малко с тях и ще ги оставим да ни поръчат по нещо за пиене. Какво лошо има в това?

Рей изгледа накриво своята приятелка.

— Чудесно — ехидно подхвърли тя. — Наистина ли си убедена, че само с това ще се отървем?

Мел се изкиска.

— Разбира се — увери я тя. — Имали ли сме някога проблеми, когато е ставало въпрос за мъже?

— Така е. Но в Лондон — напомни й студено Рей. — Сега сме на хиляди километри от цивилизацията. Ужасно място!

— Е, не ставай глупава. Вярно, малко е занемарено, но с леко освежаване и с няколко цветни прожектора ще стане поносимо. Освен това, докато не се свържем с господин Ниен и не оправим цялата работа с нашите договори, се налага да поработим. Изглеждат чудесни, особено високият. Смяташ ли, че говорят английски?

Рей се подвоуми за миг, после с нежелание отстъпи. Поне за тази вечер нямаше голям избор. Горилата, която ръководеше заведението, им даде ясно да разберат, че ако му създават проблеми и той ще постарее да им вгорчи живота.

Вече си имаха достатъчно неприятности.

Господин Ниен, който бе наел в Лондон петте момичета да танцуват шест месеца по договор в първокласно нощно кабаре в Сингапур, не бе уредил както трябва разрешителните им за работа, в резултат на което отказаха да ги назначат. След доста кавги, господин Ниен успя да им осигури временна работа в Кахианган, един от стотината тропически острови, пръснати из топлото Южнокитайско море.

Рей усети, че нещо не е наред, но всички бяха много уморени от петнадесетчасовия полет от Лондон и от часовата разлика. Освен това, никоя от тях не разполагаше с пари, за да си плати билета обратно. И

така, въпреки нежеланието си, тя се остави да я убедят да долети тук заедно с останалите.

Пристигнаха по тъмно, затова не успяха да огледат мястото.

Умираха за сън. Таванското помещение, в което ги настаниха, не бе от най-люксовите, но те и не очакваха кой знае какво. На кабаретните танцьорки рядко им предоставяха свестни жилища. Леглата поне бяха с чисто бельо.

На следната сутрин обаче разбраха, че господин Ниен си е заминал. Очевидно за Сингапур, за да уреди въпроса с тамошния нощен клуб. Беше предал паспортите им на горилата, съдържателя на заведението „за регистрация“. Когато настояха за репетиционно време, горилата просто се изсмя.

Скоро се изясни що за клуб е това. Достатъчно бе само човек да погледне дрехите, които им раздадоха да носят. Когато се опитаха да протестираат, горилата се вбеси. Бил заплатил вече много пари, за да ги доведе от Сингапур, заяви им разгневено той, и до завръщането на Ниен нямало да получат храна, ако не се заловят за работа.

Тя вдигна поглед към Анджи, натикана в клетката над бара, и облечена в този ужасно пестелив костюм. Горилата се бе опитал да я накара самата тя да влезе вътре, но Рей отказа. На бедната Анджи не ѝ достигна смелост да спори с него. Тя стоеше повече от час там и тантуваше като автомат, забила поглед в тавана, за да не вижда устремите в нея лъстиви погледи на мъжете. А Лиз се поклащаше вече на дансинга с някакъв мазен стар козел, вонящ на ужасен одеколон. Тя изпращаше сигнали за помощ с очи, докато той я опипваше с гадните си лапи. Е, сега щеше да дойде и нейният ред. Двата бизнесмени, които заплатиха за тяхната компания, вече ги чакаха. В душата ѝ се надигна вълна на погнуса. Какви мъже! Не бяха достойни дори и за презрение. Каквото и да станеше, тя щеше да намери начин да се измъкне от това проклето място и да стигне до Британското посолство. Но първо трябваше да преживее тази нощ. Вдигнала високомерно глава, Рей последва Мел. Един от мъжете веднага стана при появата им и им предложи да седнат с толкова фалшива галантност, че Рей присви презрително устни и не му обърна никакво внимание.

— Добър вечер, госпожици — поздрави той, като ги поглъщаше с блесналите си от похот очи. — Благодаря ви, че приехте нашата

покана. Какво желаете да пиете?

Мел седна и веднага започна да флиртува с него.

— Благодаря. Ще прием шампанско — отвърна тя така, както ги бяха инструктирала.

Той превзето се засмя.

— Разбира се, разбира се! — Вдигна ръка и щракна силно с пръсти към един от келнерите.

Рей седна на другото място и хвърли студен поглед към втория господин. Приятелката ѝ се бе оказала права. Наистина беше изискан. И твърде красив, за да посещава подобни места и да се среща с евтини жени, помисли си язвително тя. Имаше черна, леко чуплива коса, а неясното осветление в клуба подчертаваше с полусенки твърдите орлови черти на лицето му. Носеше лек бежов, очевидно много скъп костюм, чиято кройка подчертаваше внушително широките му рамене. Надменният му и самоуверен вид подсказваше, че е силен мъж, свикнал винаги да получава това, което иска. А онова, което желаше в момента, ако се съдеше по наглия начин, по който оглеждаше тялото ѝ, бе нещо, което не се предлагаше на никаква цена. Той прие ледения ѝ поглед с леко язвителна усмивка и каза нещо на приятеля си на език, който тя не разбираше. Допусна, че е някакъв индокитайски диалект, който се говореше на тукашния остров. Мъжът изглежда си служеше с него като с роден, макар чертите му да издаваха, че е европеец. Другият се засмя.

— Приятелят ми иска да знае името ти — обърна се той към нея.

— Рей — отвърна лаконично и не пожела да го погледне.

— А ти? — обърна се той към Мел и се настани още по-близо до нея.

Мел се изкиска.

— Мелиса, но можеш да ми казваш Мел. Всички ме наричат така — разреши му тя с очарователна усмивка.

Рей стрелна приятелката си предупредително с очи. Много лесно бе да играят игрички в лондонските заведения, където можеха винаги да излязат, да вземат такси и да се приберат у дома. Тук обаче това беше невъзможно. Мъжът вече бе поставил ръка на облегалката на стола и нахално надничаше в деколтето на Мел.

— Мелиса — промълви той с нежен съблазнителен глас. — Прекрасно име на прекрасна млада дама! Аз се казвам Лий, а моят

приятел е...

Високият го прекъсна на непознатия език и протегна ръка на Рей.
— Желаете ли да танцуваме?

Значи е англичанин. Това донякъде усложняваше положението. Щом неин съотечественик нямаше никакви скрупули да плати за компанията на лека жена, за каквато положително я смяташе, то от него можеше да се очаква всичко.

— В момента нямам желание, благодаря ви — отсече Рей и отдръпна рязко ръка с леден поглед.

За нейна изненада, той прие неочакваният ѝ отказ, но тя изпита неприятното чувство, че с това непознатият само печели време. Келнерът бе донесъл две бутилки от евтиното искрящо вино, което се предлагаше за скъпо шампанско. Той отвори едната със замах и наля пенливото питие в чашите им.

Този, който се бе представил като Лий, взе две чаши и поднесе едната на Мел.

— За твое здраве — вдигна тост той и я подкани да пие.

Мел побърза да вдигне чашата и я изпи наполовина. Рей въздъхна. Приятелката ѝ винаги смяташе, че издържа на алкохол, но това рядко ѝ се отдаваше.

Рей не докосна чашата си. Другият мъж взе своята и отпи малко, като не преставаше да я наблюдава. Тя извърна леко рамо към него, но продължи да усеща впития му поглед. Това я караше да се чувства неудобно, сякаш бе полугола. Защо тази рокля не бе малко по-прилична!

Лий вече бе прегърнал Мел, смееше се с нея и се държеше така, сякаш никога не бе имал по-прекрасна вечер в живота си. Той долови презрителния блясък в очите на Рей и подхвърли:

— Хей, малка госпожичке, какво има? Няма ли да се усмихнеш?
— Рей седеше като истукана. Изгаряше от гняв и унижение. Лий се приведе над масата и я оципа по бузата. — Не харесваш ли приятеля ми? — присмя ѝ се той. — Истински мъж, а? Може би е твърде солиден за теб?

Това преля чашата. Онази глупава горила можеше да я заплашва колкото си иска, но тя нямаше и минута повече да понася това. Дръпна рязко ръка, отмести стола си и се изправи. Високият мъж също стана.

— Оставете ме на мира! — изсъска тя така свирепо, че той отстъпи назад и повдигна учудено вежди.

Мел зяпна и остана с отворена уста, а Рей се завъртя на токове и тръгна с високо вдигната глава през заведението.

На входа висеше евтина завеса от мъниста, а зад нея се виждаше нещо като холче. От едната му страна имаше стълби, водещи няколко етажа по-горе до общата спалня на тавана, където ги настаниха след пристигането. От другата страна, навън към изхода, водеше тъмен тесен коридор.

Походката ѝ за секунда стана несигурна. На вратата се изправиха двама от помощниците на горилата. Дори и да успееше да мине покрай тях, навън бе вече тъмно, а тя нямаше представа къде може да се намира британското посолство.

Докато се двоумеше дали не е по-добре да се качи горе, горилата разтвори завесата и ѝ препречи пътя.

— Къде се каниш да ходиш? — подигравателно процеди той. — Връщай се на работа!

— На работа ли? Не съм дошла за такава работа! — нахвърли се тя яростно върху него. — Аз съм танцьорка, а не...

— Разбира се. — Той се надвеси над нея и страховито изръмжа: — Точно това ти е работата! Да танцуваш с клиентите. Да се държиш любезно с тях.

Страх скова сърцето ѝ.

— Колко любезно? — запита тя предпазливо.

Той похотливо се изхили и измърмори злорадо:

— Колкото на тях им е приятно. А ако пожелаят малко... — Той повдигна кичур от дългата ѝ коса и я погали с дебелите си пръсти. — Горе имаме стаи на разположение и ако искате да се уедините... Много добре. Ще спечелиш малко повечко парички.

— Не, не! — Поклати глава тя ужасено. — Не! Още сега напускам. Отивам право в британското посолство.

Той неприлично се изсмя и тя внезапно осъзна, че другите двама пристъпиха зад нея.

— Никъде няма да ходиш! — изръмжа горилата. — Нито в британското посолство, нито в полицията. Няма да ти помогнат. Само ще те хвърлят в затвора за парични задължения и за нарушаване на договора. Ама че глупаво момиче!

Преди да разбере какво става, нечии силни ръце я сграбчиха отзад, стиснаха я за кръста и тя нямаше никаква възможност да се съпротивлява. Огромна длан закри устата ѝ и заглуши писъците ѝ. Рей вдигна ръка да се защити, но горилата я сграбчи с грубата си лапа и започна да я стиска. От болката сълзи рукнаха от очите ѝ. Ако продължеше да я стиска така, щеше да ѝ счупи костите.

Тя вдигна поглед към безмилостното му лице и разбра, че мръсният му бизнес стои на първо място. Не се страхуваше от никакви закони и нямаше никакви скрупули. Гаден тип! Те бяха се оказали затворнички в неговия вертеп.

Той рязко я пусна и тя се свлече по стената, като размахваше натъртената си ръка, за да разсее болката.

— Разбра ли? А сега се връщай вътре и си спечели парите за престоя — нареди горилата и я блъсна към вратата на клуба. — Последно предупреждение! Следващия път наистина ще ти се случи нещо лошо.

— Добре — отвърна тя с горчива примиреност. — Отивам.

Човекът с надменния поглед я чакаше. Тя го стрелна предизвикателно, решена да не показва страха и ужаса, които изпитваше. Той бе платил за нейната компания. Какво ли очакваше за парите си?

Господинът протегна ръка и учтиво я покани:

— Желаете ли да танцуваме?

Без да каже и дума, тя кимна и му разреши да я отведе на претъпкания дансинг.

— Я ми кажете сега — запита спокойно той, — какво прави едно толкова хубаво момиче като вас на подобно място?

Тя го погледна. Не ѝ хареса леко презрителната нотка в гласа му.

— Работя тук — отвърна рязко тя.

— Откога?

— Какво ви засяга?

Той сви широките си рамене с някакво елегантно безразличие.

— Просто се мъча да вляза в приятен разговор — провлече той и прокара ръка по атлазената рокля, сякаш да подчертае, че разговорът е последното нещо, което го интересува.

Тя почувства как се стяга от гняв. Но нямаше какво да му отвърне. Беше я купил за тази вечер и това му даваше право да ѝ

говори каквото си пожелае.

А може би... Дали не се държеше неразумно? Може би страхът от горилата и неговите заплахи ѝ пречеха да прецени правилно. Може би този мъж е напълно добронамерен. Дали да му разкаже какво се бе случило и да го помоли да отнесе съобщение до британското посолство?

Всъщност, нямаше основание да му се доверява чак толкова. В края на краищата, не знаеше нищо за него, за пръв път го виждаше. А любезността му едва ли можеше да послужи като доказателство за добронамереността му. Можеше и да е редовен клиент на заведението, дори приятел на горилата. Ами ако го предупреди за онова, което се канеше да прави и...

Един поглед ѝ бе достатъчен, за да се увери, че горилата я наблюдава. Тя се насили и се усмихна. Нека да си мисли, че проявената от него грубост се е оказала ефикасна. Трябваше да намери начин да го убеди, за да престане да я наблюдава толкова зорко...

— Винаги ли сте така враждебно настроена към вашите клиенти или аз съм ви антипатичен? — запита я най-естествено нейният партньор.

Рей бързо се окопити и влезе в ролята, която трябваше да играе.

— Съжалявам — отвърна тихо тя и го погледна плахо. — Нямах желание да се държа лошо. Просто... тук е ужасно топло.

Помръкналият блясък в очите му я предупреди, че поведението ѝ постигна желания ефект.

— Наистина — прошепна той. Тихият му дрезгав глас придаде друго значение на думите му.

Тя се засмя, а той я притисна към себе си. Рей сложи ръка на врата му и го погали с палец зад ухото. През тялото му премина познат трепет и тя победоносно се усмихна.

„Хей, я не се увличай — напомни си тя рязко. — Не се разсейвай! Трябва да се помъчиш да осъществиш плана за бягство.“

Как да постъпи? Да го чака да предложи да се качат горе? Но не бе сигурна, че той възнамерява да постъпи така. Може би ще се задоволи да потанцува с нея. Дали да не му подхвърли идеята? Тя се повдигна на пръсти и прошепна на ухото му:

— Не смятате ли, че тук има много хора? Така не можем... не можем да се опознаем добре.

Почувства как тялото му се стегна. Дали не прояви нетактичност?

— Така е, но... — В гласа му отново прозвуча язвителна нотка. — Какво имате предвид?

— Просто... бихме могли да намерим някое малко по-... малко по-интимно място?

Тя погледна към горилата. Дали щеше да се хване на въдицата? Отправи още един съблазнителен поглед към своя компаньон и по лицето ѝ се разля сладка усмивка. Поканата ѝ бе красноречива. Той се засмя дрезгаво.

— Добре. Колко е таксата?

Плътна червенина покри страните ѝ. Трябваше да очаква подобно унижение. Налагаше се да го изтърпи.

— Аз... — Каква ли сума да спомене?

— Дали да не обсъдя въпроса с шефа ви?

— О, да... разбира се — съгласи се бързо тя. Вероятно така работеха. Положително не разрешаваха на момичетата сами да взимат парите.

— Тогава какво чакаме?

Той я хвана здраво под ръка и я поведе към завесата с мънистата. На минаване край тяхната маса, сега празна, тъй като Мел танцуваше с другия мъж, той взе втората бутилка шампанско. Рей мрачно се усмихна. Надяваше се да постъпи точно така. Трябва да разполага с нещо, с което да го удари по главата.

Няколко мъже на бара я огледаха похотливо. Тя вървеше с високо вдигната глава и се стараеше да не поглежда нито наляво, нито надясно. Ако другите момичета я видяха какво прави, може би щяха да се досетят, че крои нещо.

Горилата стоеше до вратата. Той я погледна подигравателно и тя сведе очи, уж сразена. Чу как набързо се споразумяха, видя как господинът получи ключ срещу известна сума. Горилата се отмести и ги пропусна да минат.

— Приятно забавление! — изхили се той с такова злорадство, че Рей усети как свива гневно юмруци. Ако ѝ се усмихнеше щастие, не след дълго той щеше да се смее по друг начин.

Стълбите водеха нагоре до дълъг тъмен коридор с тесни хотелски врати от двете страни. Непознатият спря пред една от тях и

пъхна ключа в ключалката.

Рей чакаше. Устата ѝ бе пресъхнала, а сърцето ѝ така лудо биеше, че се страхуваше да не би той да усети вълнението ѝ. Може би идеята в края на краищата нямаше да се окаже добра, но беше вече твърде късно за нов план.

Той отвори вратата и я изчака да влезе. Тя прекрачи в полутъмната спалня, пищно украсена с червени драперии. Навсякъде имаше огледала в натруфени позлатени рамки. Дори и на тавана. Той леко се засмя зад нея.

— Този публичен дом е много шик — подхвърли язвително, явно изненадан. Постави ръка на кръста ѝ и я побутна в стаята. Тя чу как вратата зад нея се затвори и ключът щракна в ключалката. — Без съмнение, очакваш да предложи нещичко и за теб, като... бакшиш? — рече той, без да прикрива презрението си. Тя се обърна и го изгледа, но не посмя да каже нищо. Той извади портфейла си. — Петдесет рупала достатъчни ли са? — Изброи няколко банкноти. — Това е за цялата нощ.

Тя прехапа устни, докато го гледаше как слага парите на нощното шкафче и пъха отново портфейла в джоба си. Постави и бутилката шампанско до тях.

Непознатият пристъпи към нея. Не биваше да се отдръпва. Тези черни хипнотизиращи очи сякаш я държаха в плен. Той съвсем се приближи и така безсрамно огледа тялото ѝ, че по гърба ѝ полазиха тръпки. Как трябваше да реагира? Мъжът вдигна бавно ръка и я погали по косата. Тя го гледаше втренчено и едва си поемаше дъх. Той сведе глава над нея и Рей почувства горещия му дъх по лицето си.

— Петдесет рупала са много пари — промълви той. Ниският му дрезгав глас ѝ подеждаше като милувка. — Имам обаче чувството, че ще заслужиш всеки цент.

Топлият връх на езика му докосна чувствено устните ѝ и леко ги отвори. После зъбите му захапах меката ѝ долна устна и започнаха да я хапят нежно и сладострастно. Издайнически трепет на отзивчивост премина през тялото ѝ. Никой не бе я целувал така досега. Той я притегни към себе си, прегърна я и тя усети как съпротивата ѝ се стопява и няма сили да преодолее обзелата я слабост. Докато устните му търсеха нейните, тя напълно се предаде. Всички причини, заради

които бяха попаднали в тази пищна спалня, бяха забравени, поне за известно време.

Тялото му се притисна силно към нейното и ласките му изгаряха меката ѝ кожа през евтината хлъзгава материя на роклята. Интимният начин, по който я държеше, и всепоглъщащият копнеж на целувката му я предупреждаваха за пламенното му мъжко желание, което очакваше да бъде задоволено.

Все още обаче ѝ бе останал малко здрав разум. Сега беше моментът. Само да можеше да се добере до бутилката шампанско... Той изохка от удоволствие, когато тя се притисна към него, без да подозира, че протяга ръка зад гърба му, докато... докато пръстите ѝ стиснаха гърлото на бутилката.

Той вдигна глава. Черните му очи блестяха с насмешливо одобрение.

— Ммм, повече, отколкото ми струва — изсмя се леко той. — Но не мисля...

Бутилката го улучи точно в тила и той се свлече в ръцете ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Божичко, колко беше тежък! По-тежък, отколкото предполагаше. Едва успя да го довлече до леглото. Изправи се, погледна го разтревожено и загриза устни.

Слава богу, всичко беше наред. Не го беше убила, дишаше, макар и лицето му да изглеждаше смъртно бледо. Май имаше сътресение на мозъка? Приведе се над него, обзета от закъсняло съжаление. Но щом докосна бузата му, той се размърда. Рей бързо се озърна, готова да избяга. Прозорецът ѝ предоставяше тази възможност. Тя претича през стаята и дръпна завесата. По дяволите! Имаше решетка. Трябваше да се досети.

Стрелна се отново към леглото. Ключът! Беше го пъхнал в джоба си, но в кой? Започна да пребърква припряно сакото му. Имаше много малко време на разположение, след което всичко отиваше по дяволите. Може би трябва да го завърже и, преди да излезе, да му запуши устата...

Неочаквано, една ръка я сграбчи за китката. Рей така се стресна, че едва не извика. Той я гледаше намръщено, а пръстите му я стискаха като менгеме.

— Какво, по...

— Шшшт! Замълчете, моля ви! — настоя тя тайнствено. — Съжалявам, че ви ударих.

— А, такава ли била работата? — повлече той с убийствен сарказъм. — Аз пък помислих, че ме повали пламенната ти целувка.

Той пъкна ръка във вътрешния джоб на сакото си и извади портфейл.

— Не съм ви ограбила! — енергично запротестира тя, обзета от възмущение.

— Да, така изглежда. — Той прибра обратно портфейла доволен, че съдържанието му е непокътнато. — Вашият удар очевидно не е бил достатъчно силен.

— О, моля ви, наистина съжалявам. Нараних ли ви? — запита обезпокоено тя.

— Само моята гордост — отвърна с горчив хумор той и потърка глава. — Никога не съм и помислял, че ще се забъркам в подобна глупава история.

— Смятате, че съм ви довела тук, за да ви задигна портфейла? — просъска тя гневно.

Той повдигна вежди и запита язвително:

— А не е ли точно така?

— Не. Не е така! Аз... Просто трябваше да намеря начин да се измъкна от тук.

— Трябва да призная, че този декор не допада особено и на моя вкус. Наистина ли бе необходимо да се уединяваме точно тук?

— Говоря ви най-сериозно — настоя нетърпеливо тя.

После внимателно го погледна и загриза устни. Налагаше се да му разкаже истината. Щеше ли да ѝ повярва след онова, което направи? Черните му очи внимателно я наблюдаваха и сякаш открито я предупреждаваха, че няма да повярва на нито една нейна дума.

— Това е... това е дълга история.

— Така ли? Много ще ми е интересно да я чуя. — С галантен жест той я покани да седне.

Тя приседна внимателно на ръба на леглото, колкото е възможно по-далеч от него и се опита да запази достойнство.

— Разбирате ли, намирам се в опасност — започна неуверено тя.

— Аха!

Тя му хвърли леден поглед.

— Трябваше да заминем за Сингапур — започна да обяснява, без да се поддава на опитите му да я дразни. — Имахме договор да танцуваме в едно нощно заведение. Поне така си мислехме. Стана обаче някакво объркване, така ни обясни господинът.

Мъжът вдигна ръка и прекъсна излиянието ѝ.

— Един момент! Кой господин?

— Господин Ниен, менажерът, който ни видя в Лондон — поясни нетърпеливо тя. — Както и да е, вместо в Сингапур, той ни доведе тук, без да ни казва що за място е това.

— Положително е така.

— Казвам ви самата истина! — настоя Рей, засегната от скептичното му отношение.

— Така ли? Сигурна ли сте какво означава това?

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Мразя ви! Искан ми се да ви бях ударила по-силно! Надявам се, наистина да съм ви причинила болка...

— Постигнахте го — погледна я накриво той. — Добре, продължавайте. Стигнахте до момента, в който Ниен ви е довел тук.

Тя се подвоуми. Дали не си губеше напразно времето? Ключът обаче бе у него и той контролираше положението.

— Да. А след това изчезна — продължи тя. — Горилата, който държи това място, прибра паспортите ни. Каза, че му дължим много пари, защото бил платил самолетните ни билети, и че сме длъжни да работим за него. В противен случай заплаши, че ще ни заключи на тавана и ще ни остави без храна.

— Разбирам. В края на краищата, вие и вашите приятелки сте се държали крайно наивно, като сте се забъркали в подобна история.

— Зная — отвърна му тя с блеснал поглед. — Лесно ви е на вас да сте толкова снизходителен, но по време на договарянето всичко изглеждаше наред. Освен това трябва да знаете, че един танцьор трудно може да си намери работа. Необходимо е да притежава разрешение от профсъюза на актьорите, а такова може да получи едва след като си е намерил работа. Омагьосан кръг!

— И вие сте се хванали на въдицата.

— Това представляваше такава възможност за нас!

— Точно на това се надяват и влечуги като вашия господин Ниен. Почувствали се поласкани от интереса му, вие набързо ще приемете и няма да забележите малките пропуски в договора.

— Нали ми вярвате? — обърна се тя към него и го погледна с широко отворени тревожни очи.

Суровата му уста се изкриви в усмивка.

— Все още не мога да кажа нищо — рече сдържано той. — Защо не ми разкажете всичко това, преди да ме ударите?

— Струваше ми се, че няма да ви е интересно да ме изслушате — възрази на свой ред тя. — В края на краищата...

— Не затова съм платил, нали?

Бузите ѝ пламнаха. Той тихо се засмя, като продължаваше да я гледа с недоверие, пресегна се, взе петдесетте рупала от нощното шкафче и ги пхна обратно в портфейла си.

— Да предположим, че ми казвате истината — каза замислено той, — докъде сте готова да отидете с вашия план?

— Аз... не бих...

Той я наблюдаваше как се изчервява още повече, после се засмя.

— Може би няма да продължите — размишляваше все още той на глас. — Аз, разбира се, не съм специалист по въпроса, но не бих очаквал, че една професионалистка... хм... една... може да се изчервява и да си хапе устните така, както го правите вие.

— Аз не съм проститутка! — възрази тя възмутено. — Вече ви казах. Танцьорка съм.

— Така ли? — Той се приведе, хвана я за брадичката и повдигна главата ѝ. Дълго и внимателно огледа лицето ѝ, сякаш се опитваше да проникне в самите дълбини на душата ѝ. — Не зная — промълви той. — Възможно е да си умна малка актриса...

Погледът на черните му очи ѝ действаше хипнотизиращо. Сърцето ѝ така учести ударите си, че тя се принуди да извърне бързо очи, с надеждата да се спаси от неговото пагубно въздействие.

— Изглежда имате познания за професионалистките в този бранш — предизвика го тя.

Той иронично се засмя.

— Не и от личен опит, уверявам ви.

— Така ли? — Подозрителността ѝ се изостри. — Защо тогава се съгласихте да дойдете с мен в тази стая?

— Може би бях любопитен какво ще последва — отвърна той. Трудно можеше да се прочете нещо върху лицето му. — А може би не можех да откажа на подобно предложение?

Тя го погледна с подозрение.

— Откъде да зная дали мога да ви имам доверие?

— Отникъде — призна той и равнодушно присви рамене. — Но трябва да се възползвате от случая, ако наистина искате да се измъкнете оттук, нали?

Тя го погледна замислено. Онова, което я убеди, бе грубата откровеност на думите му. Ако се бе опитал да я увещава, щеше да я накара да се откаже.

— Много добре — заключи той. Върху суровите му, но чувствени, устни се появи насмешлива усмивка. — Ако засега се примирим с недоверието си един към друг, следващата ни стъпка трябва да е намирането на начин да се измъкнем оттук. — Той се огледа в стаята.

— Става ли през прозореца?

— Има решетки — поклати тя глава.

— Сигурно е така. Тогава, може би, през коридора. Има ли заден вход? — Той извади ключа от джоба си и предложи: — Не е ли най-добре първо да огледаме?

Тя се подвоуми и отново загриза устни.

— Не сте длъжен да ми помагате — напомни му развълнувано, макар и да нямаше представа какво ще прави, ако той откаже. — Може да стане опасно.

В очите му проблесна ирония и той провлече:

— В момента съм склонен да мисля, че вие сте много по-опасна от онази горила. По всяка вероятност ще съжалявам, че реших да се намеся в тази работа. Но след като вече съм го сторил, по-добре да тръгваме, преди да се е появил някой.

Той прекоси бързо стаята. Стъпваше прекалено безшумно за огромния си ръст. Като превъртя тихо ключа, той откряна вратата. Коридорът беше пуст. Хвана я за ръка и я дръпна след себе си.

Страх бе свил стомаха ѝ, но докосването на ръката му ѝ вдъхна увереност. Тя го последва по коридора, като стъпваше на пръсти и едва си поемаше дъх. Коридорът завиваше наляво. Видяха други стълби — стръмни, тесни и тъмни.

— Внимателно — прошепна той в ухото ѝ. — Следвай ме.

Стъпало по стъпало, те заслизаха надолу. Тя се държеше здраво за него, защото се страхуваше да не падне. Натрапчивият мирис на евтин алкохол им подсказа, че приближават някакъв склад, разположен зад бара.

— Последно стъпало — прошепна той.

Рей протегна ръка, но вместо стена, пръстите ѝ напипаха купчина дървени щайги, потънали в паяжина. С усилие успя да потисне желанието си да изпищи и размаха енергично ръка, за да отърси от нея отвратителна лепкава паяжина.

— Там има прозорец — прошепна той и посочи някакъв квадрат на противоположната стена, който матово просветваше.

Тя кимна.

— Можете ли да го отворите?

— Ще се опитам...

Неочаквано се разнесе рязък шум от отваряне на врата. Двамата инстинктивно приклекнаха на циментовия под. В склада нахлу светлина и музика откъм бара.

Рей стисна очи. Всеки момент можеше да ги открият. Ако не беше ръката на мъжа върху рамото ѝ, щеше да припадне от страх.

Чу се само леко тананикане, след което издърпаха някакъв бидон по пода. Вратата отново се затвори и всичко потъна в тишината и мрак. Чу как придружителят ѝ си пое шумно въздух през устата.

— Пфу, разминахме се на косъм!

Когато отново се изправиха на крака, тя облекчено се усмихна и прошепна:

— Аз дори не зная името ви.

— Даниъл Еймъри. — Той протегна учтиво ръка и тя механично я пое. — Много ми е приятно да са запозная с вас. — В гласа му прозвуча иронична нотка от това неуместно запознанство. — Хайде, да се махаме оттук!

Прокраднаха се до прозореца. Рей го огледа със съмнение.

— Много е малък — прошепна тя. — Аз ще успея да се промъкна, но вие?

— Ще се справя. Изглежда обаче заключен. Трябва ни нещо, с което да го отворим. Опитайте се да намерите някакво желязо.

— Желязо?!

Налагаше се да потърси в тъмнината. Всичко тънеше в паяжини. Тя потисна побилите я тръпки и заопипва купищата щайги, като се помъчи да не мисли за паяците.

Накрая пръстите ѝ напипаха някакво студено желязо. Вдигна го и установи, че е достатъчно дълго. Изглеждаше здраво. Тя пристъпи внимателно и му го подаде.

— Това ще свърши ли работа?

— Чудесно!

Даниъл пхна внимателно желязото под рамката на прозореца, там, където беше дръжката. После напъна с мощните си ръце. Рей

затаи дъх, ужасена, че може да се вдигне шум, който да привлече вниманието на горилата и хората му. Прозорецът се откряна с леко скърцане и увисна след малко на пантите.

— О, благодаря на бога! — въздъхна тя и затвори очи.

— Хайде, ще ви повдигна.

— Готово — прошепна тя, когато се измъкна благополучно навън. — Вие ще се справите ли?

— Да. Огледайте се наоколо.

Той се повдигна на ръце и започна да промушва широките си рамене през тесния отвор. Едва успя да се измъкне. Рей бързо си помисли, че трябва да е много силен, щом се повдигна само с помощта на мускулите си. След малко той стоеше до нея.

— Благодаря ви!

Тя се надигна и го целуна по устните. Той сякаш точно това беше чакал, в тъмните му очи пламна същински пожар, прегърна я и я притегли към себе си.

— За мен беше удоволствие — промълви и сведе глава.

Как можеше да му откаже.

Когато накрая той откъсна устни от нейните, тъмните му очи блестяха доволно.

— Прекрасно! Струва ми се обаче, че е по-добре да се махаме оттук, преди да изразиш още веднъж благодарността си.

Тя се отскубна от прегръдката му и прехапа устни. Невероятно, но за миг напълно бе забравила за опасността.

— О... да... разбира се — заекна тя и се опита да свърже отново мислите си. — Мел и другите момичета са все още там. Налага се да открия британското посолство и да потърся помощ.

— За нещастие, в Кахианган няма посолство. Островът е твърде малък — съобщи ѝ той с кисела усмивка. — Тези острови са под егидата на върховния комисар на Англия в Сингапур. Тук има само почетен консул. Името му е сър Джордж Хейвъринг.

— Тогава се налага да се срещна с него. Знаеш ли къде живее?

Той кимна.

— Ще вземем такси. Не очаквай кой знае какво от стария Джордж. Страхувам се, че той се интересува повече от голфа и тропическите си риби, отколкото от благосъстоянието на поданиците на Нейно Величество в чужбина.

— О! — Тя го погледна разтревожено. — Но какво да правя? Трябва да ги измъкна. Господ знае какво може да им се случи там.

Той я огледа любопитно за миг, после окуражително се усмихна и я прегърна през раменете.

— Все някак си ще ги спасим. Хайде!

Прозорецът, през който се измъкнаха, се намираше на тясна уличка зад нощния локал. Когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, Даниъл слезе от тротоара и потърси с поглед някое от малките таксита с три колела и открити задни седалки. Едва вдигнал ръка и няколко спряха до тротоара. Двутаковите им двигатели боботеха и бълваха дим. Рей ги огледа с известно опасение. Само една лъскава метална пръчка предпазваше пътниците от останалите участници в движението.

Даниъл набързо се спазари с един от шофьорите, после се обърна, хвана я за ръка и ѝ помогна да се качи на задната седалка.

— Не е ли опасно да пътуваме с такава... — не довърши тя. — Прилича ми на кола за разнасяне на мляко.

— Не се безпокой — увери я той и се усмихна. — Не се преобръщат толкова често.

— О, благодаря ти — промълви тя и се настани удобно.

Таксито спря пред вратите на огромна бяла вила в колониален стил.

Даниъл плати на шофьора и подаде ръка на Рей да слезе. Тя се подвоуми и загриза по навик устни. Как да почука на вратата на такава елегантна къща в това скандално облекло?

— Не може ли... не може ли да почакам тук? — предложи неуверено тя.

— Едва ли е време да скромничиш — присмя ѝ се Даниъл, но ѝ стисна насърчително ръката. — Трябва да се срещнеш с него. Хайде, всичко ще се оправи.

— Но той май има гости...

Тя го остави да я води по посипаната с чакъл алея. На енергичното му почукване се озова висок иконом с безизразно лице. Той позна Даниъл, плъзна с изтънчено презрение поглед върху Рей и поздрави със скована учтивост:

— Добър вечер, господине.

— Добър вечер, Роджърс. Сър Джордж вкъщи ли е?

Висока елегантна дама прекоси бързо преддверието. Вечерната ѝ рокля от копринена тафта шумолеше при всяко нейно движение.

— О, Даниъл! — Тя протегна кокетно и двете ръце към него, после се повдигна и го целуна леко по бузата. — Прекрасно! Дори не знаех, че си в Кахианган.

Рей стоеше отстрани напълно забравена и се чувстваше крайно неудобно. Жената беше на средна възраст, но имаше запазена кожа. Гъстата ѝ пепеляворуса коса бе сресана царствено нагоре, а диамантите на шията ѝ бяха истински. Личеше, че е била изключително красива на младини.

— Но защо стоиш? — измърка тя и придърпа Даниъл навътре в къщата. — Заповядай. Искаш ли нещо за пиене? С вечерята приключихме отдавна, но все още имаме гости.

— Благодаря ти, Марго — отвърна той с лека насмешка в гласа. — За нещастие, не съм дошъл да се забавлявам. Налага се да се видя с Джордж.

Тя се намръщи и за първи път хвърли към Рей поглед, изпълнен с презрение.

— О, трябваше да се досетя, че си дошъл по работа — възкликна дамата, като продължаваше да флиртува.

— Роджърс, извикай сър Джордж. Аз обаче ще ти се разсърдя — продължи тя, хвана го под ръка и обърна високомерно гръб на Рей. — Знаеш, че в неделя винаги давам малки вечери. Трябваше да ме уведомиш, че си тук.

— И да ти създам проблем с присъствието си — отвърна шеговито той. — Не бих си позволил такава нетактичност.

— Ах, какъв си! Джордж, познай кой е тук — добави тя, когато на вратата се показа нейният съпруг. — Не е ли чудесно?

Господинът не остана чак дотам очарован. Рей веднага забеляза, че той бе много по-възрастен от съпругата си. Бе и по-нисък от нея, с тесни рамене и оредяваща, посивяла коса. Много добре подстриганите червеникавокафяви мустаци представляваха единствената отличителна черта на бледото му лице. Скъпият му черен смокинг би изглеждал много по-добре окачен на закачалка.

— Еймъри — посрещна той новият си гост със зле прикрита неприязън, — какво има?

Даниъл се усмихна сдържано, отдръпна се от лейди Марго и хвана Рей за ръката.

— Не е ли по-добре да отидем в кабинета ти?

Консултът огледа Рей с пренебрежителен поглед.

— Добре — съгласи се с неохота. — Сигурно е важно. — Той тръгна наперено по коридора и отвори някаква врата. — Заповядайте!

— Да не се измъкнеш след това, Даниъл! — предупреди го съпругата на консула и се усмихна с блеснал поглед. — Трябва да останеш да пийнем по нещо. Настоявам!

— Ще видим — успя да каже само той, сложи ръка на рамото на Рей и я въведе в кабинета на сър Джордж.

Кабинетът беше внушителен, с полирана дъбова ламперия. На стената зад бюрото му висеше окачен огромен портрет на кралицата, със синята лента на Ордена на жартиерата. Покрай срещуположната стена се виждаха няколко големи аквариума с екзотични тропически риби.

— Заповядайте, седнете — подкани ги припряно Джордж и отиде да погледне един от аквариумите.

— Млада госпожице, по-добре е вие да ми кажете за какво става дума. Разбирате, че трябваше да изоставя гостите си.

Злият му поглед ѝ даваше ясно да разбере какво ще последва, ако се окаже, че му е загубила времето.

Тя седна на посочения от него нисък стол и се опита да придърпа надолу късата си пола.

— И така...

Тя прехапа устни. Всичко щеше да прозвучи много глупаво. Но тревогата за приятелките ѝ вдъхна смелост. Тя пое дълбоко въздух и започна да разказва. Лицето му изразяваше неприкрито недоверие и бузите ѝ поруменияха от смущение.

Едва когато спомена името на нощното заведение, той се сепна.

— „Парадайз“ ли? — повтори остро той.

— Знаете ли го?

Той примига от възмущение.

— Естествено, че не! — отсече той. — Каква работа смятате, че мога да имам на това място? Чувал съм обаче за него — произнесе той с достойнство. — Онова, което зная, е, че мястото не се ползва с добра репутация.

— Да, така е — съгласи се тя и потръпна. — Собственикът му обаче ни заплаши. Взе ни паспортите държи ни като затворнички и ни принуждава да работим в заведението като... като...

— Разбирам. — Той прекоси кабинета и седна в голямото кожено кресло зад бюрото. После опря лакти на облегалките и допря върховете на костеливите си пръсти. — Какво е твоето участие в цялата тази история, Еймъри?

Рей отправи към Даниъл поглед, пълен с извинение. Беше го поставила в неудобно положение. Положително не би искал приятелите му да узнаят, че е ходил в „Парадайз“. Той обаче не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от намека на сър Джордж.

— Срегнах госпожица Дилън в заведението — обясни той, като прескочи всички смущаващи подробности. — Когато ми разказа историята, аз естествено направих всичко, което бе по силите ми, за да ѝ помогна.

— Това ти прави чест — одобри постъпката му консулт с ехидна усмивка. — Не знаех, че се отнасяш благосклонно към подобни съмнителни заведения. Или може би са го пооправили, откакто бях чул някои неща за него?

— Зависи какво си чул — отвърна спокойно Даниъл, като не му позволи повече да го дразни.

Сър Джордж огледа внимателно прилепналото по тялото на Рей облекло.

— Не ми се струва, че се е променило кой знае колко — забеляза той. От този негов намек ѝ се прииска подът под краката ѝ да се продъни. — И защо решихте да дойдете при мен?

— Приятелките ми още са там — обясни настоятелно тя.

Той повдигна леко посивелите си вежди.

— И какво точно очаквате, че мога да направя в случая? — запита консулт, като че тя не бе съвсем с ума си.

— Ами... да им помогнете да се измъкнат оттам, разбира се.

— Но от онова, което казахте излиза, че всички вие работите в това заведение по договор — оспори той студено думите ѝ. — Всъщност, не виждам как бих могъл да се намеся.

— Да, имаме договор, но за работа като танцьорки, а не като... като... — Тя обърна безпомощен поглед към Даниъл.

— Може би трябва да се обадиш в полицията. — Даниъл го каза учтиво, но заповедническата нотка придаде тежест на думите му.

Сър Джордж успя навреме да прикрие възмущението си и не посмя да отвърне на твърдия поглед на Даниъл.

— Аз ще реша дали да се обадя в полицията! Имате ли някакви доказателства за онова, което казахте?

— Доказателства ли? — погледна го недоумяващо тя.

— Твърдите, че ви държат като затворнички. След като е така, как успяхте да дойдете тук?

— Даниъл... господин Еймъри ви каза... Той ми помогна да избягам. Измъкнахме се през един прозорец.

— О, нима?! — В гласа му прозвуча язвителност. — Е, Еймъри, много кавалерско от твоя страна.

Даниъл се засмя пресилено.

— Да — съгласи се кисело той. — А сега е твой ред. Ще се обадиш ли в полицията?

Сър Джордж се подвоуми. Нещо в суровото изражение на Даниъл му подсказваше да не се бави, защото в противен случай неизбежно щеше да изгуби част от престижа си.

— Е, добре — отстъпи накрая той. — Ще направя каквото мога.

Той обаче не предприе нищо и накрая Даниъл сам посегна към телефонната слушалка. Сър Джордж му подаде с нежелание телефонния апарат. Даниъл каза набързо нещо на местния език, кимна и постави слушалката обратно.

— Ще ни чакат след половин час в заведението. Рей, по-добре е ти да останеш тук.

— О, не! Искам и аз да дойда...

— Ще останеш тук! Не съм сигурен дали можем да се доверим напълно на полицията. Местният шеф може да фигурира в тайната парична ведомост на онази горила.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Божичко! Наистина ли мислиш така? — Ужасена, тя едва си поемаше дъх. — Нали ще бъдеш внимателен?

Той иронично се усмихна.

— Твоето безпокойство дълбоко ме вълнува. Не се тревожи, няма да имаме никакви неприятности.

Сър Джордж отново въздъхна.

— Надявам се да излезеш прав — избоботи той и се изправи. — Предполагам, че и аз трябва да дойда. — Явно цялата тази работа го притесняваше. — Извинете, но отивам да се сбогувам с моите гости.

Той излезе гордо от кабинета. От цялото му същество се излъчваше жертвоготовност в името на обществените интереси.

Рей погледна смутено Даниъл. Невъзможно беше да разбере какво мисли той. Тъмните му очи не издаваха нищо. Той долови нейния поглед и вдигна въпросително едната си вежда.

— Много... много мило от твоя страна, че се заемаш с всички тези неприятности вместо мен — промълви смутено тя. — Наистина не знам как бих ти се отблагодарила.

В тъмните дълбини на очите му проблесна пламъче.

— О, надявам се, да измислим нещо — прошепна закачливо той, вдигна я и я прегърна.

Показваше много ясно какво очаква. В отговор на оказаната ѝ помощ, тя трябваше да се съгласи на всичко. Рей разбираше, че не бива да го прави, но когато той сведе глава и устните им се сляха, разумът ѝ отлетя. Тя вдигна ръце и обви врата му.

Никой мъж не бе я целувал като него. Тя затвори очи и се остави да бъде пометена от сладостната вълна, която се разля по цялото ѝ тяло и я подтикна да се предаде. Ръката му се плъзна интимно по гърба ѝ, притегли я по-близо до себе си и тя почувства неотразимата мощ на тялото му...

Изведнъж Рей се отскубна от прегръдките на Даниъл с пламнало лице. Беше забелязала лейди Хейвъринг да ги наблюдава от вратата. Тънките ѝ червени устни се присвиха в израз на силно презрение, но тя дръпна покровителствено Даниъл и го смъмри:

— Ах ти, лошо момче! Каниш се да се измъкнеш, а ми обеща да останеш да пийнем.

— Съжалявам, Марго — отвърна той не принудено. — Може би някой друг път. Госпожица Дилън обаче ще ни почака тук, докато се върнем. Нали ще се погрижиш за нея?

— Разбирам... — Острите като диамант очи я пронизаха злобно. — Е, госпожице Дилън, желаете ли шери?

— Тъъ... Да, с удоволствие — запъна се Рей.

За първи път в живота си срещаше такъв открито враждебен човек и не знаеше как да се държи.

— Останете тук. Аз ще ви го донеса. — Явно не желаше гостите ѝ да я видят.

— Мръсница! — измърмори Рей под нос, когато лейди Хейвъринг излезе от кабинета.

Даниъл леко се засмя и я притегли отново в обятията си.

— Едва ли можеш да я обвиняваш, моя малка вълшебнице — подразни я той. — Прости ми, че ти казвам това, но с тази рокля...

Рей разярено го погледна и се опита да се изтръгне от обятията му.

— Вече ти казах... аз съм танцьорка, а не... Ако не ми вярваш, защо тогава ми помагаш?

— Всъщност, не зная. Трябва да е някаква временна лудост. — Той прокара пръст по разтрепераните ѝ устни. — Явна лошотия — каза закачливо и сведе глава над нейната. — Ако някога дяволът е създал жената, за да съблазни мъжа...

— Еймъри, идваш ли или не? — запита нетърпеливо сър Джордж от вратата.

Той я пусна с неудоволствие.

— Веднага идвам, Джордж. А ти остани тук! Каквото и да се случи, не напускай къщата!

След това излезе със сър Джордж.

Тя остана нещастна до прозореца и видя как двамата се качиха в мощния автомобил на консула и потеглиха.

ТРЕТА ГЛАВА

Лейди Хейвъринг отново прошумоля в кабинета с роклята си. Върху сребърен поднос носеше малка, много малка, чашка шери и няколко хапки.

— И откога познавате лорд Еймъри? — запита тя, като прие снизходително ролята на миловидна домакиня.

Рей я изгледа изумена и едва не изпусна чашката.

— Лорд Еймъри... Аз... аз... запознахме се тази вечер — едва успя да произнесе тя със запъване.

— О! — Внимателно изписаните вежди едва-едва се повдигнаха. — Изненадвате ме.

Рей се окопити и я погледна право в очите.

— Така ли?

Тънките устни се изкривиха в кисела усмивка.

— Е, може би не чак толкова. Трябва обаче да призная, че не очаквах това от Даниъл. Зная, че е бохем, но никога не съм допускала, че е толкова... — Думите ѝ заглъхнаха, макар смисълът им да стана ясен. — Е, чувствайте се удобно — добави тя, мъчейки се да бъде любезна. — Положително няма дълго да се бавят.

Лейди Хейвъринг се оттегли величествено, затвори вратата след себе си и остави задъханата от гняв Рей.

— Стара крава!

Не обичаше шери. За да убие времето, Рей се насочи към аквариумите с тропически риби, изпълнена с възхищение от ярките им окраски. Очите ѝ обаче непрестанно се извъръщаха към големия позлатен часовник над камината. Минаваше полунощ. Какво ли ставаше? Дали Даниъл ще успее да измъкне останалите от ноктите на онази горила? Почти беше сигурна, че ще успее. Изглеждаше ѝ като мъж, който може да се справи с всичко.

Но странно, изпитваше безпокойство. Настани се на стола, на който бе седяла до преди малко, изрита обувките си и подви крака.

Здравите ѝ бели зъби загризаха долната устна — нервен навик, забелязан и от Даниъл.

Значи така... Храбрият ѝ избавител се оказа ни повече, ни по-малко, лорд! От самото начало бе разбрала, че не е човек от нейната среда. Само си губеше времето, като си мечтаеше за него. А и той съвсем недвусмислено показва какво иска от нея. Секс.

Мъже! Всички си приличаха, лордове или боклукчии, всички се мъчеха да се докопат до едно и също в крайна сметка.

Майка ѝ е била едва двадесетгодишна, когато я е родила. Сега и Рей бе на същата възраст. Никак не ѝ беше лесно да уреди собствения си живот и живота на незаконородената си дъщеря. В началото преподаваше танци, отвори собствена школа, а миналата година успя най-сетне и да се омъжи.

Едва след като стана пълнолетна, Рей узна обстоятелствата около своето раждане и осъзна унижителното си положение. Големите момчета в училище, които се навъртаха около нея я смятаха за лесна плячка. И учителят, когато я бе хванал да се целува с едно момче зад библиотеката я бе погледнал с такова презрение! Сигурно я смяташе за малка мръсница.

Тогава се закле, че никога няма да повтори грешката на майка си. Никога нямаше да повярва, на който и да е мъж, докато не ѝ поставеше венчален пръстен. Не бе взела предвид обаче, че може да срещне някой като Даниъл и да бъде завладяна от такъв копнеж по него, че да не може да му се противопостави.

Останалите момичета скоро щяха да дойдат и трябваше да се приготвят веднага да отлетят обратно за Англия. И тя повече нямаше да го види. Болка сви сърцето ѝ, но тя стисна решително устни. Нямаше да става играчка в ръцете на който и да било мъж!

Шумът от приближаваща се по алеята кола я накара да скочи и да се втурне към прозореца. Слава богу — даймлерът на консула! Следваха я две други полицейски коли.

Когато вратата на даймлера се отвори и отвътре изскочи Мел, Рей се втурна надолу по стълбите.

— Мел! О, благодаря на бога, че вече си на сигурно място — извика тя и прегърна приятелката си. — Другите тук ли са?

— Да. Но какво се е случило?

— Казах ти да стоиш вътре! — Даниъл я хвана грубо за ръката и я избута безцеремонно обратно в къщата.

Тя го изгледа поразена.

— Не е необходимо да викаш така — възпротиви се тя и разтри ръката си. — Аз само...

— Ти си на безопасно място само вътре в къщата — прекъсна я нетърпеливо той. — Тук се ползваш с дипломатическа защита.

— Дипломатическа защита ли? Но... — Тя го погледна така, сякаш не беше с всичкия си. Зад раменете му обаче зърна шестима въоръжени полицаи. — Какво става тук?

Останалите момичета се струпаха в преддверието и заговориха в един глас.

— О, Рей, ужасно беше! Той крещеше и ругаеше и не искаше да ни пусне. Каза, че си му откраднала пари.

— Какво е казал?

— Твоята горила твърди, че си офейкала със съдържанието на касата — обясни накратко Даниъл.

За миг Рей помисли, че ще припадне.

— Но това е нелепо! Ти знаеш, че не съм откраднала нищо. Кажим!

Тъмните му очи се взряха внимателно и продължително в нейните така, както преди, когато я бе попитал дали не е прекалено добра актриса. Онова, което откри, изглежда го задоволи.

— Вече му създаде толкова неприятности — каза намръщено той, — че изглежда, няма да се откаже от обвиненията си срещу теб. Може да стане много лошо.

Тя почувства, как я обзема паника.

— Нали няма да им позволиш да ме арестуват и да ме тикнат в затвора? — замоли го тя и го хвана за ръката.

Той ѝ се усмихна.

— Не се тревожи, не могат да те пратят в затвора. Поне докато не им помогна. Хайде, да влезем в кабинета на сър Джордж и да видим как да оправим нещата.

Тя покорно се остави да я заведе отново в облицования с ламперия кабинет. Сър Джордж позволи на двама от най-старшите полицаи да ги придружат при условие, че оставят оръжието си. Рей се сгуши на стола, успокоена от присъствието на Даниъл. Той стоеше зад

нея и бе поставил едната си ръка на рамото ѝ, сякаш даваше да се разбере, че се намира под негова закрила. Останалите момичета и лейди Хейвъринг, която се навърташе от любопитство наоколо, застанаха зад тях, като наблюдаваха с безпокойство как ще се развият нещата.

Рей не разбираше и дума от онова, което се говореше. Спорът се водеше на непознатия ѝ островен диалект. На сър Джордж много не му се отдаваше да говори, но Даниъл се справяше. Но личеше как безпокойството му нараства. Рей местеше смутено поглед от единия към другия.

— Наистина е извън пълномощията ми да се намесвам — запротестира сър Джордж пред Даниъл на английски. — Това е сериозен криминален случай. Не мога да ѝ позволя да остане тук. Това означава да си превиша правата.

— И ще оставиш да я тикнат в онази ужасна дупка? — запита Даниъл остро. — Там може всичко да ѝ се случи!

Сър Джордж поклати глава и стисна упорито устни.

— Трябва да се съгласим на съдебен процес...

— По дяволите, съдебния процес! — избухна Даниъл, изгубил търпение. — Много добре знаеш, че тя не може да се надява на честен процес.

Сър Джордж хвърли тревожен поглед към полицаия, за да види дали е разбрал изразеното неуважение към почтеността на правната система на островите.

— Слушай, какво ще кажеш, ако им предложи да я освободят под гаранция? — Отчаяно се опитваше да се измъкне от затрудненото положение сър Джордж.

Рей, прехапала устни, не сваляше очи от тях. Накрая сякаш стигнаха до някакво споразумение, макар и Даниъл явно да не беше доволен.

— Добре — съгласи се най-сетне той. — Но аз ще я придружа и няма да я изпускам от поглед.

Тя вдигна пребледняла очи към него и прошепна:

— Какво става?

— Отиваме в полицейския участък. Формално ще те подведат под отговорност... — Тя отвори ужасено уста. — ... но ще те освободят. Ще платя за теб гаранция.

Рей просто не знаеше какво да каже. Очевидно това бе единственият компромис, който бе успял да постигне. Поне нямаше да остане сама в полицията тази нощ. Стига да удържат на думата си. Какво ли щеше да се случи? Обвинение в криминално престъпление, съдебен процес... Ами ако я намерят за виновна и я изпратят в затвора? На хиляди километри от дома, без да има кой да ѝ помогне!

— Благодаря — промълви тя с малко закъснение, разбрала, че Даниъл прави всичко възможно и открито застава на нейна страна.

Той прегърна покровителствено нежните ѝ рамене.

— Хайде. — Окуражи я. — Тръгваме с твоята кола, Джордж, нали?

Сър Джордж кимна отегчено и се изправи.

— Предположих — подхвърли с досада той. — Вече изгубих всякаква надежда, че ще си легна тази нощ.

* * *

В полицейския участък щеше да е същински кошмар, ако до нея не стоеше Даниъл. Въведоха ги в огромна канцелария, претъпкана с двадесетина бюра, безброй шкафове с папки и купища книжа. Даниъл подаде сакото си на Рей, за да го облече върху разголената рокля.

Най-сетне се появи детектив в цивилни дрехи и седна с отегчен вид на едно от бюрата, измъкна стара пишеща машина и се обърна към тях:

— Е, да започваме — провлече думите си той с акцент, придобит от многобройните евтини американски филми. — Пристигнала сте тук снощи, така ли?

Рей започна да отговаря на въпросите му, облекчена поне от това, че говореше английски, макар че той често се обръщаше за помощ към Даниъл, който превеждаше по-трудните думи. Сър Джордж си намери отнякъде стол и седна, след като го избърса гнусливо с носната си кърпа. Наблюдаваше цялата процедура с изискано отвращение.

Полицаят настоя да ѝ вземат отпечатъци от пръстите и да я снимат. Тя обърна отчаян поглед към Даниъл, но той не можеше с нищо да ѝ помогне. Само ѝ се усмихна окуражително. Присъствието

му служеше като предупреждение, което изглежда ги възпираше да се държат грубо с нея.

Даниъл прочете показанията ѝ и се съгласи тя да ги подпише. После ги накараха отново да чакат, докато детективът отнесе документите на своя началник. Рей стоеше и хапеше устни развълнувана.

— А какво ще стане, ако не ме пуснат? — запита тя с несигурен глас.

— Не се безпокой — притегли я Даниъл в обятията си. — Всичко ще се уреди.

Детективът най-сетне се върна и ги отведе на горния етаж в голям и внушителен кабинет. Зад огромно бюро от блестящ махагон седеше едър мъж с униформа, украсена със златните сърмени ширити на старши офицер. В ръцете си въртеше гравирен нож за разрязване на хартия, с дръжка от слонова кост. Проучваше документите, които детективът му беше докладвал. Върху лицето му бе изписано мрачно неодобрение. Дори не ги покани да седнат.

— Добре — каза накрая той и закова погледа на единственото си око в Рей. Другото беше изкуствено.

Студ скова сърцето ѝ и тя посегна несъзнателно към ръката на Даниъл. Докосването до силните му пръсти ѝ дадоха смелост да държи главата си изправена. Окото на шефа на полицията проблесна към Даниъл.

— Значи... предлагате да поръчителствате за тази... хм... за тази млада дама — каза той с лека изненада в гласа си.

— Да.

— Хмм... — Окото му отново я огледа с подчертано презрение. — Аз обаче ни най-малко не съм сигурен, че съм готов да я пусна под гаранция. От опит зная, че на такива жени не бива да им се вярва особено. Най-доброто място за нея е една от моите килии.

Ръката на Даниъл покровителствено я прегърна през раменете.

— Вашите офицери обещаха, че тя няма да бъде задържана — настоя той. — Само заради това се съгласихме да дойдем тук.

Шефът на полицията поклати глава и заговори с привидно любезен тон.

— Послушайте съвета ми, приятелю. Намерете си друга приятелка. В Кахианган изборът е богат. — Той разпери широко ръце.

— Оставете тази на нас.

— За ваше сведение — отвърна спокойно Даниъл, — госпожица Дилън е моя годеница.

Рей замига зашеметено, но преди да издаде някакъв звук, Даниъл я стисна предупредително за рамото. Тя потисна възражението, което се канеше да направи, отдръпна се с достойнство и се опита да си придаде вид, че това отговаря на истината.

Шефът на полицията подозрително ги погледна. Явно не бе напълно убеден, но бе достатъчно хитър да го приеме за истина. Който и да бе Даниъл, помисли си Рей, положително бе достатъчно важна личност, за да има смелостта да се противопостави на корумпираните служители в това отвратително място.

— Разбирам. — Шефът на полицията стрелна гневно детектива с единственото си око, явно недоволен, че го е поставил в това крайно неудобно положение. — Добре... — Той извади с нежелание златната си писалка и се подписа небрежно на края на един от документите. — Определям гаранция от петдесет хиляди рупала.

Рей остана с отворена уста. Сумата наистина беше абсурдна. Тя надвишаваше пет пъти тази, за която я обвиняваха, че е откраднала.

— Много добре — съгласи се веднага Даниъл. — Къде да подпиша?

Рей видя как той подписа документите и след няколко секунди отново се озоваха в луксозната кола на консула.

— Господи! — въздъхна тя с истинско облекчение. — Започнах да си мисля, че никога няма да изляза оттам.

— За нещастие, това е само първото препятствие — отвърна сухо Даниъл. — Не можеш да останеш повече на острова. В противен случай твоята горила ще те открие.

— Божичко! — Тя прехапа устни. — И през ум не ми беше минала подобна мисъл. Но какво мога да направя? Нямам дори и паспорт. А освен това съм пусната под гаранция. Ти ще изгубиш всичките си пари.

Той я погледна с груба откровеност.

— Това тревожи ли те? Тези пари са мои и аз мога да правя каквото си пожелаея с тях.

— Не е в това работата — отвърна тя с гневно възмущение.

Той продължаваше да си мисли най-лошото за нея.

— Джордж може да ти издаде временен паспорт — добави той, сякаш се опитваше да я подмами да се издаде. — Нали, Джордж?

— Не. В никакъв случай не мога — избухна седналият на предната седалка джентълмен. — Представителят на Нейно Величество не може да подстрекава един обвиняем да избегне правосъдието!

Даниъл сви рамене, сякаш очакваше подобен отговор.

— Добре. Тогава просто трябва да измислим начин да ги убедим да се откажат от обвинението — започна да размишлява той на глас. Тъмните му очи станаха сериозни.

— Не мисля, че са склонни да постъпят така — обади се Рей. — Този полицай беше ужасен. Личеше ясно какво си мисли за мен. Едва ли е повярвал, че сме сгодени.

Сър Джордж изръмжа язвително.

— Е, Джордж — обърна се с остър глас към него Даниъл, — имаш ли някакво разумно предложение?

— Аз ли? Тази работа вече няма нищо общо с мен. Аз си изпълних дълга и още сега мога да си измия ръцете. Ти си човекът, който реши да се прави на благодетел. — Той злобно захихика. — Ако си толкова загрижен, тогава може би ще доведеш нещата до логичния им край и ще се ожениш за нея. Те не биха могли да не се съобразят с едно брачно свидетелство. Освен това, не мисля, че ще дадат под съд за дребна кражба такава важна личност като съпругата на лорд Еймъри. Най-вероятно ще оттеглят всички обвинения и ще й поднесат извиненията си за причинените неприятности.

Острият сарказъм в гласа му накара Рей да се изчерви до корена на косите си. За нейна изненада, Даниъл започна да се смее.

— Знаеш ли, тук може би си прав, Джордж — съгласи се той с ирония, макар Рей да не бе наясно дали е насочена срещу почетния консул, или срещу самия него. — Може би ще постъпя точно така.

Тя го погледна ужасено.

— Но... ние не можем...

— Защо да не можем? Да не би вече да си омъжена?

— Не, но...

— Нито пък аз, така че нищо не ни спира.

Мислите й се превърнаха в същински водовъртеж и главата й се замая.

— Но ние не можем просто така да се оженим — възрази тя, като се опитваше да се опре на здравия разум. — Искам да кажа...

Той повдигна въпросително вежда.

— А можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Ами, не... поне за момента — призна тя. — Но... положително трябва да има някакъв изход?

— Измисли нещо и ще опитаме — предложи искрено той. — Но по-скоро. Колкото по-дълго останеш на острова, толкова повече нараства опасността онази горила да те открие и да ти отмъсти.

Тя се облегна в своя ъгъл на колата. Вцепененият ѝ разсъдък се мъчеше да осмисли безумната бъркотия, в която беше попаднала.

Колата сви и премина през висока желязна врата, пазена от мъже в елегантни ливреи и спря пред широк стъклен вход на някакъв луксозен хотел. Униформен портиер с бели кожени ръкавици пристъпи напред и отвори вратата на колата.

Даниъл излезе след нея и се обърна да затвори.

— Лека нощ, Джордж — провлече той с едва доловим сарказъм в гласа. — Благодаря ти за безграничната подкрепа.

— Хм...

Колата тръгна. Рей вдигна поглед към сградата и на устните ѝ се появи горчива усмивка. Трябваше да се досети, че Даниъл е отседнал в най-скъпия хотел на града — новопостроена голяма сграда от стъкло и бетон, с изглед към пристанището и залива. Тя се дръпна, не желаше да го последва по стълбите.

— Какво има? — обърна се той към нея.

— Ами аз... — каза тя, като хвърляше нещастни погледи към собственото си отражение в стъклените врати. Роклята ѝ беше толкова къса, че подгъвът ѝ едва-едва се подаваше под самото на Даниъл, което бе наметнала. Деколтетото ѝ, слава богу, бе закрито от реверите. — Изглеждам сякаш отдолу съм без дрехи.

В очите му внезапно проблесна светлинка и тя почувства как се изчервява. Нямахше ни най-малко желание да се държи предизвикателно.

— Може би трябва да ти намерим по-прилично облекло — съгласи се той, макар тонът му да подсказваше, че предпочита гледката на дългите ѝ стройни крака.

Той я хвана за ръка и я въведе във фойето на хотела.

Рей се огледа със страхопочитание. За първи път виждаше такава великолепно сграда.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад! — За последен път бе яла преди тридесет и шест часа на самолета.

— Хайде тогава. По-добре първо да те нахраня — каза с усмивка Даниъл и я хвана за ръката. — Докато вечеряме, някой ще дойде да отвори за теб един от магазините на хотела.

Тя го погледна с отворена уста.

— Накарал си ги да измъкнат някого посред нощ, само и само да отвори заради мен?

— Магазинът е собственост на братовчедката на нощния управител — обясни ѝ търпеливо той. — Те никога няма да пропуснат случай да продадат нещо, независимо кой час на денонощието е.

— Освен това, не мога да си позволя да купя нищо от тукашните магазини — започна тя.

— Не е необходимо да се притесняваш. Приеми го като сватбен подарък.

— Не! — поклати тя глава решително. — Вече ти дължа предостатъчно. Няма да мога никога да ти се изплатя.

В дълбините на черните му очи отново проблеснаха иронични искрици.

— Ще ми ги върнеш, когато можеш.

Тя се поколеба. Трябваше да се снабди с дрехи. Не можеше да се движи в този вид. Ако се придържа към абсолютния минимум... Веднъж само да се върне в Англия щеше да си намери работа, каквато и да е, при това бе навикнала да води скромен живот.

— Добре — кимна в знак на съгласие. — Трябва обаче да ми обещаеш, че ще си водиш сметка за всички изхарчени за мен пари. За храната, както и за онова такси. Не зная след колко време ще мога да ти се изплатя.

— Не се тревожи — усмихна се той иронично. — Няма да ти искам голяма лихва.

Едва бе привършила с вечерята си и към нея се приближи очарователно момиче и се поклони.

— Когато мадам е готова, моят магазин е на ваше разположение — покани я тя с тих глас.

— О... благодаря ви. — Рей стрелна Даниъл с поглед. Ето какво правеха парите му. Дали щеше да се разсърди, когато разбере, че след всичко, което бе направил за нея, тя ще откаже да му стане любовница?

Дрехите в малкото магазинче бяха прекрасни: коприна, меки плетени кашмирени пуловери, изящно бродиран лен... Нито една дреха обаче нямаше цена. Това магазинче бе от онези, в които всеки, който пита за цена, разбира, че не е в състояние да я плати. Тя започна много внимателно да оглежда окачените дрехи и да търси нещо, което нямаше да я накара да банкрутира за повече от шест месеца.

— Мадам нещо специално ли търси? — заинтересува се собственичката с уважение и със спокойно достойнство.

— Нещо не твърде скъпо — призна Рей, поизгубила малко надежда. — Имате ли джинси?

— Имам памучни панталони — предложи момичето и посегна към една закачалка.

— О, да. Тези ще бъдат много подходящи — съгласи се Рей с облекчение. — Ще имам нужда и от фланелка или нещо подобно.

— Какво ще кажеш за тази? — предложи Даниъл.

Беше избрал една от фин памук с атлазена апликация на цвете. Беше в малиново розов цвят и Рей моментално разбра, че ще ѝ стои чудесно. Не бяха много мъжете, които така безпогрешно биха избрали подобен нюанс, особено при червените ѝ коси. Той положително притежаваше опит в избора на дамски дрехи, помисли си тя раздражено.

— Имаш нужда и от бельо — добави Даниъл с дяволит блясък в очите.

Лицето ѝ отново пламна.

— О, не... Не мога да си позволя...

Той не обърна внимание на протестите ѝ и отиде в края на магазина, където беше изложена най-изящната и съблазнителна колекция от коприна и дантели.

— Тези твоята мярка ли са? — обърна се към нея, като подбра внимателно няколко от изложените модели.

— Тъъ... да. — Тя ги взе бързо от него и се скри в съблекалнята смутено.

Изпита истинско удоволствие да свали тясната рокля. Пусна я на пода и я ритна злобно в ъгъла. После се подвоуми, загледана в скъпото дамско бельо, което ѝ беше избрал Даниъл. По тялото ѝ премина топла тръпка. Сигурно беше проучил много внимателно тялото ѝ, за да определи толкова точно мерките...

Но тя действително имаше нужда да се преоблече. Бельото беше прекрасно. Бавно, все още колебаейки се, тя съблече евтиното си бельо и го захвърли при роклята.

Застина за момент на мястото си, оградена от смайващите отражения в половин дузина ярко осветени огледала, показващи тялото ѝ от всички страни. Всеки ден по време на репетиции се изучаваше внимателно и познаваше себе си прекалено добре. Но сега, като че се виждаше за първи път.

Ето какво искаше да притежава Даниъл: всяка една мека извивка, гърдите ѝ — тяхната твърда изпъкналост, завършваща съблазнително с розови зърна, гладките очертания на стомаха, стройните ѝ бедра, увенчани с малък къдрав кичур с цвят на палисандрово дърво, прикриващ сладострастните тайни...

Дълбоко в нея, извечната същност на женската покорност властно я подтикваше да се остави на съдбата си, макар и да знаеше, че това за него няма да представлява нещо повече от едно мимолетно преживяване, случайна лудост с една танцьорка, срещната в някакво затънтено място, далече от неговия собствен свят.

Така щяха да се развият нещата. Сега обаче бе още по-лошо. Не ѝ се мислеше дори за усложненията, произтичащи от женитбата ѝ! Ако можеше просто да му стане любовница... За миг даде воля на фантазията си и се зарея в съблазнителната нереалност. Облече мекото копринено бельо и си представи, че той е наблизо и я наблюдава.

О, прекрасно! Никога преди това не бе носила копринено бельо и докосването до кожата ѝ бе като истинска милувка. А имаше и нещо толкова... толкова интимно да носи бельо, купено ѝ от него, независимо от това, че имаше намерение да му върне всяко похарчено пени. През цялото време, докато го носеше щеше да си мисли, че в известен смисъл това му дава някакви права върху тялото, облечено в това бельо...

Устата ѝ изведнъж пресъхна. Тя разтърси глава, за да се освободи от опасните илюзии. Облече бързо кремавите памучни панталони и

розовата блуза и за последен път се погледна в огледалата. Сега поне имаше малко по-приличен вид.

Даниъл се бе облегнал небрежно на щанда и я чакаше. Когато я видя, се изправи и погледът му безпогрешно показва неговото одобрение.

— Много добре — промълви той с леко собственическа усмивка. — Обърни се.

Тя се подчини, като усещаше как я преценява с поглед. Знаеше какво си мисли. Че е негова и че може да я вземе, когато си пожелае. Едва ли можеше да го обвинява за това. С неудобство разбираше, че вече му е дала всички доказателства и е повече от готова да отстъпи.

Какво ли щеше да направи, ако му откаже? Дали нямаше да я остави да избира между горилата и полицията? Положително нямаше да прояви такава жестокост? И въпреки това...

Един неспокоен поглед върху суровия му профил накара да полазят тръпки по гърба ѝ. Той беше мъж, който очакваше да получи онова, за което беше платил. Макар и да не ѝ бе дал пари в брой...

Все пак, успя неуверено да се засмее.

— Сега се чувствам много по-добре, отколкото с онази ужасна рокля — каза тя. После се обърна колебливо, но вежливо към младата собственичка на магазина: — Бихте ли ми казали колко струват всичките тези неща? — Готова бе да чуе най-лошото.

Момичето напълно се обърка от зададеният ѝ въпрос и погледна разтревожено към Даниъл. Той кимна в знак на съгласие.

— Общо сто осемдесет и пет рупала.

Рей пое дълбоко дъх и бързо си направи сметка наум. Не беше необходимо да е гений в математиката, за да разбере колко дълго трябва да се разплаща с Даниъл. При това се надяваше да си намери работа веднага, след като се върне в Англия.

— Благодаря — прошепна тя със свито сърце.

Всяка следваща стъпка сякаш я вкарваше все по-дълбоко в лабиринта и ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да намери изхода.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато асансьорът се издигаше плавно към най-горният етаж, не размениха нито дума. Вратата се отвори и те пристъпиха в широко осмоъгълно преддверие. Подът бе застлан с великолепна мозайка, а стените облицовани с полирана до блясък дървена ламперия. От двете страни на преддверието имаше само две двойни врати. Рей чакаше с разтуптяно сърце, докато Даниъл пъхаше ключа в една от бравите.

Апартаментът бе огромен и просто ѝ взе дъха. Обширни пространства, застлани със същата мозайка, дълбоки и удобни дивани, тапицирани с мека кожа и стъклена стена, откъдето се откриваше панорамна гледка към целия град. Тя се приближи и се загледа навън.

— Гледката е невероятна, нали?

Той се бе приближил съвсем близо до нея и тя почувства отново странното напрежение, което витаеше във въздуха. Затишие пред буря! Вдигна поглед към лицето му. Разбираше, че и той има същото усещане.

— Да, аз... — Тя пристъпи уклончиво встрани, усетила леката руменина, която плъзна по страните ѝ. — Колко е часът?

— Малко след три.

— О... — Почувства се отчаяна. Намираще се сама и посред нощ с него в този луксозен апартамент. Как, за бога, да се справи? — Мел и останалите момичета също ли са в този хотел? — запита тя с пресилено бодър глас.

Той сухо се изсмя.

— Много се съмнявам. Джордж обаче ги е настанил някъде. Утре сутринта ще дойдат тук.

— О... чудесно!

Даниъл пое ръката ѝ.

— А дотогава... — промълви той тихо, поведе я през стаята и отвори някаква врата.

Обзета от паника, тя видя огромно легло, покрито с атлазена завивка.

— Аз... съжалявам. Аз няма... Искам да кажа, че не бих желала да си помислиш... — Прехапа устни и вдигна поглед към него. — Не мога...

Едната му вежда едва забележимо се повдигна.

— Аз дори не го очаквам — отвърна с лек сарказъм в гласа. — Вечерта се оказа дълга. Не зная ти как се чувстваш, но на мен ми се иска малко да поспя.

— Да поспиш?

— Да. Да поспя. — Той я притегли към себе си, но много леко, за да може, ако пожелае, да се отдръпне. — Поне тази нощ. В края на краищата, няма защо да бързаме. Нали така?

Пламенните му устни докоснаха слепоочието ѝ. После, преди да успее да се възпротиви, той я вдигна на ръце, пренесе я на леглото, отпусна се до нея и я прегърна.

— Така е... — приласка я той. — ... по-добре, нали?

Нямаше сили да се противи. Желанието толкова силно я бе завладяло, че не бе в състояние да го контролира. Тя му принадлежеше — много по-сигурно, отколкото ако беше заплатил онези петдесет рупала, за да прекара нощта с нея. Бе попаднала в мрежите на любовта, макар да знаеше, че той скоро ще ѝ се насити.

Рей бавно осъзна, че дишането му стана дълбоко и равномерно, а ръката му застина на едно място. Отвори внимателно очи и го погледна. Тъмните копринени мигли контрастираха поразително със строгите черти на лицето му. Спеше.

Тя се взря в него като омагьосана. Страхуваше се от Даниъл, но не по начина, по който се страхуваше от горилата. Какво правеше той в нощното заведение и защо такъв мъж бе готов да плати пари, за да прекара нощта с нея? Не можеше да си отговори на въпросите, но бе напълно сигурна, че няма никакво намерение да продължава тази история.

Плашеше я начинът, по който той я караше да се чувства. Постепенно се влюбваше в него. Утре, а може би и късно днес, ако не измислеха друго решение, тя щеше да се омъжи за него. Нямаше да е истинска сватба. Веднага след връщането им в Англия щяха да я анулират. В ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи и се търкулнаха надолу по страните ѝ.

Даниъл лежеше неподвижно. Стараеше се да диша нормално, въпреки въздействието върху него на това топло и меко тяло, което държеше в ръцете си. Всъщност не възнамеряваше да се люби с нея тази вечер. Беше съсипана от умора. А и реакцията ѝ, когато я доведе тук, го изненада. Защо разиграваше тази сцена на непорочност? Момиче, което се целува като нея, не може да няма достатъчно опит.

И въпреки това, той усещаше, че тя не е такава, за каквото се бе представила в началото... Да не би пък страстта му към тези мамещи устни да го бе заслепила дотолкова, че да се заблуждава напълно по отношение на нея? Разбираше добре, че ако допусне грешка, тя може да му струва много.

Тази нощ обаче не му се мислеше за това. Реши да участва в играта и ако тя му причинеше някакви неприятности, щеше да разчита на адвокатите си да оправят нещата. Нали затова им плащаше. Сега изпитваше единствено желание да я държи в прегръдките си и да вдишва аромата на косата ѝ. Скоро щяха да се любят. В това нямаше никакво съмнение. Щеше да е чудесно.

* * *

Рей се събуди от звъна на чаши и се изправи уплашена на лакти в леглото. Келнер в бяла ливрея тъкмо влизаше с количка за сервиране в спалнята. Зад него пристъпваше Даниъл. Беше с бяла риза и светло бежови панталони. Все още влажната му от току-що взетия душ коса леко се бе накъдрила.

— Добро утро, сънливке — поздрави я той. — Помислих, че ще искаш да закусиш.

— О! — Лицето ѝ отново поруменя. Какво ли щеше да си помисли келнерът? — Благодаря — прошепна тя, стана от леглото и пристъпи бързо към поставения до прозореца плетен стол. Сякаш искаше час по-скоро да отхвърли всяко подозрение, че е спала в едно легло с него под атлазените завивки.

Даниъл пъкна дискретно бакшиша на келнера и отиде при нея. Огромното му тяло потъна в другия стол и той огледа количката с интерес.

— Опитай от плодовете — предложи ѝ. — Прекрасни са.

— Б-благодаря. — Много старателно, във вид на цветна мозайка, върху подноса бяха наредени резени от сочни фини плодове — папая, пъпеш, ананас, киви... — Просто е жалко да се развали тази красота — опита се да влезе в тон с непосредственото му държане тя и възкликна: — Прекрасно място!

— Да, наистина. Жалко, че си видяла само тъмната му страна. Трябваше да имаш възможност да разгледаш по-добре острова.

Тя мрачно се засмя.

— Не мисля, че ще имам такава възможност — отвърна тя. — Колкото по-бързо се измъкна оттук, толкова по-щастлива ще се чувствам.

Той кимна в знак на съгласие.

— Познавам един човек, който мисля, че може да ни помогне — обърна се той към нея. Рей го погледна с очи, пълни с надежда. — Мисионер. Ръководи болницата на мисията в южната част на острова, но има право да сключва и бракове.

— О... — Тя сведе поглед към чинията. — Надявах се... че си измислил нещо друго.

— Съжалявам, че те разочаровах. Страхувам се, че това е единственият възможен начин.

— Е, добре. — Рей сви нежните си рамене и се помъчи да създаде впечатление, че това не е от толкова голямо значение и за двамата. — Тогава предполагам, че трябва да го направим.

— Не бива да го приемаш с такова нежелание — забеляза сухо той. — Няма да трае вечно.

— О, не, разбира се, че не — веднага се съгласи тя. — Нали ще бъде много лесно да се анулира бракът, веднага след като се върнем в Англия?

— Без никакви затруднения.

Тя кимна мълчаливо, продължи да отпива от кафето и да се мъчи да прикрие разочарованието, което изпитваше. Та те щяха да се оженят, за бога! Това нищо ли не означаваше за него? Каква романтична глупачка беше! Цялата маневра не представляваше нищо друго, освен един удобен начин да я измъкне от страната. Въпреки гласа на разума, тя не можеше да устои на желанието да помечтае...

Рей изпи кафето си и се изправи.

— Искам да взема душ — каза тя, като се надяваше, че няма да забележи разтреперания ѝ глас. — Останалите момичета сигурно ще дойдат скоро.

Избяга бързо в банята, заключи вратата след себе си и се облегна на нея. Стисна клепачи, за да спре издйническите сълзи и си каза, че всъщност трябва да му е благодарна, че рискува свободата си, само и само да ѝ помогне. Той дори не се възмущаваше от пълното безразличие, което показваше тя.

Трябва да съществува и друг изход... но какъв? Полицията положително нямаше да оттегли обвинението си заради протеста на някоя си госпожица Дилън, кабаретна танцьорка, една никаквица. Но за госпожа Даниъл Еймъри... не, за лейди Даниъл Еймъри, поправи се тя, нямаше да има нищо невъзможно.

Отвори очи и се огледа. Дори тук всичко бе прекалено луксозно — друг свят, какво да се прави!

Но тя не принадлежеше към този свят. Никога нямаше да я приемат в света на Даниъл. Веднъж само да се завърнат в Англия и да уредят анулирането на този фиктивен брак, щеше да се сбогува с него и никога повече нямаше да го види.

Знаеше, че ще ѝ бъде много тежко. Но другата възможност, да му стане любовница, щеше да е още по-мъчителна. Всеки прекаран с него миг, всяка нощ в леглото му, щяха да гравират все по-дълбоко и по-дълбоко любовта в сърцето ѝ и накрая неизбежната раздяла щеше окончателно да я съсипе.

Задържа се по-дълго от необходимото в банята, за да избегне неудобството да остане насаме с него. Накрая чу шумове, които ѝ подсказаха, че останалите момичета са пристигнали. Едва тогава отключи вратата и излезе.

— Рей! — извика радостно Мел, когато я видя. Разпери ръце и я прегърна. — О, божичко! Страхувах се да не са те арестували. — Блесналите ѝ сини очи огледаха стоята с възхищение. — Бива си го това местенце — прошепна тя достатъчно силно, за да я чуят. — За първи път виждам подобен апартамент. Сигурно е страшно скъп! Откъде взе тези дрехи? Той ли ти ги купи?

— Не — отрече твърдо Рей и леко поруменя. — Просто ми даде пари на заем. Ще му ги върна при първа възможност.

Мел я изгледа така, сякаш не беше съвсем с всичкия си.

— Да му ги върнеш ли? Но защо, за бога? Искам да кажа, че не ти е купил кожено палто или нещо подобно.

— Това няма никакво значение.

— Винаги съм мечтала за мъж, който да ми купува разни прекрасни неща — въздъхна завистливо Мел. — Страшна късметлийка си!

Рей се усмихна. Трудно можеше да обясни колебанията си на своята приятелка.

Апартаментът направи същото впечатление и на останалите момичета. Те обаче скоро се почувстваха като у дома си и се разположиха със заучена елегантност.

— Ммм, много лесно се свиква с лукса — въздъхна Лиз и стрелна изпод вежди Даниъл със светлите си очи. — Сигурно струва цяло състояние да отсядаш на подобни места?

— Не е евтино — съгласи се той. — За щастие, минава за сметка на компанията.

— Искате да кажете, че тя плаща? — заинтересува се Лиз с леко разочарование.

— Точно така.

— А с какво се занимавате? — обърна се към него Анджи.

Дори и да не си плащаше сам за апартамента, той бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Вярно, Рей първа го бе срещнала, но какво лошо имаше в това и те да се сприятелят с него?

— Банкер съм — отвърна той и в дъното на очите му проблесна скрито задоволство.

— Банкер ли? — Кати се облегна на ръба на стола и кръстоса чудесните си крака, като му даде пълна възможност да оцени красотата им. — Винаги съм си мислела, че това е ужасно скучна работа. В състояние ли сте да ме разубедите? — запита тя със съблазнителен поглед.

Рей седеше тихо и се мъчеше да не изпитва ревност, докато нейните приятелки се надпреварваха помежду си да флиртуват с него. Всяка го правеше по свой начин.

Очевидно му беше приятно. Но можеше ли човек да го вини за това? Всичките момичета бяха много привлекателни. Ами ако реши, че някоя от тях му харесва повече от нея? Това може би щеше да е най-доброто решение, опита се да се убеди тя. В края на краищата, едва ли

можеше да се оплаче, че го загубила, след като изобщо не беше го притежавала.

— Разкажи ни всичко, което се случи снощи — настоя нетърпеливо Мел. — Как, за бога, успя да се измъкнеш?

— А, историята е интересна — обади се Даниъл и им разказа накратко всичко. Очите му гледаха насмешливо Рей, когато спомена как го бе ударила с бутилката шампанско по главата.

— И какво смяташ да правиш сега, Рей — провлече думите си Кати. — Сигурно няма да се наложи да стоиш тук, докато цялата тази глупава история приключи?

Рей прехапа устни. Някак си не можеше да изрече думите. Даниъл обаче отговори вместо нея.

— Тя не може да остане тук. Би било твърде опасно. Ето защо прилагаме една крайна стратегия. — Устните му се изкривиха в саркастична усмивка, а Рей се размърда неловко. — Ще се оженим. Временно, разбира се — добави той, докато всички ги гледаха с отворени уста. — Всички сте поканени на сватбата.

— Какво? Ще се жените? Кога? — извика Мел. — О, Рей, нищо не си ми казала! Е, от всички... О, поздравления! Това е прекрасно!

— Предприемаме тази стъпка, само и само полицията да оттегли обвинението и да мога да си замина у дома — напомни й притеснено Рей. — Веднага след като пристигнем в Англия, ще анулираме брака.

Мел се обърка, но не остана напълно убедена.

— О... разбирам... Независимо от това, всичко е много романтично, нали? Искам да кажа, срещата ви, а после... Но, какво ще облечеш, за бога? — добави разтревожено тя. — Ще имаш ли достатъчно време да си ушиеш подходяща булчинска рокля?

— Не, разбира се, че нямам време. А и няма да имам нужда от рокля. Казах ти, това не е истинска сватба, а само формалност.

И шестимата се настаниха удобно в бялата хотелска лимузина с климатична инсталация.

За малко повече от половин час пристигнаха до местоназначението — малко рибарско селище в южната част на острова. Дървените къщички се гушеха безразборно на самия морски бряг. Върху чистите сини води на залива се поклащаха десетки четириъгълни таляни, направени от тенекиени кутии, покрити с мрежи.

Лимузината спря на главния площад, точно срещу стар каменен вълнолом, на който стояха привързани няколко плоскодънни китайски рибарски лодки — джонки. Всяка изглежда даваше подслон на няколко семейства.

Изведнъж, сякаш изневиделица, изскочи ято босоноги деца и се скупчи шумно и развълнувано около колата. Пристигането им бе събитие за хлапетата. Децата заобиколиха Даниъл, когато той слезе от предната седалка и впиха погледи в него. Явно го познаваха. Той се засмя, вдигна едно момченце на раменете си и заговори на родния им език.

Момичетата последваха Даниъл, като се заоглеждаха любопитно наоколо.

— Тук не идват много туристи — обясни им той. — Хайде, мисията е наблизно.

На другия край на площада имаше полуразрушена ограда, зад която се виждаше занемарена градина и няколко дървени постройки.

Друга група деца, повечето от тях с превръзки, седяха на сянка под старо бананово дърво. Пред тях беше поставена черна дъска и една висока, облечена в сиви дрехи монахиня, ги учеше да смятат. Щом зърнаха Даниъл, те забравиха начаса за урока.

Монахинята се огледа и се засмя, разбрала каква е причината за прекъсването на занятиято.

— Трябваше да се досетя, че си ти — каза тя. — Винаги проваляш часовете ми.

— Съжалявам, Мария — извини се непринудено Даниъл. — Джими тук ли е?

— Отец Игнаций е в амбулаторията — уведоми тя, като се престори на сърдита. Обърна към момичетата усмихнатите си очи, изпълнени с не по-малко любопитство от децата. — Здравейте. Знаете ли, тук да идват много посетители. Сигурно ви е много топло след това пътуване. Желаете ли лимонада? Домашна е. Имаме хладилник, в който държим лекарствата, на отец Игнаций ни е разрешил да използваме едно ъгълче. В него слагаме напитки за малките ни пациенти — добави заговорнически тя.

Рей остана най-отзад. Изпитваше все по-голямо неудобство. Как не можа да измисли някакъв друг изход от това затруднено положение! Умът ѝ просто бе престанал да действа в тази горещина. Всички

изнемогваха от жегата и блесналото утринно слънце. Тук не се чувстваше приятната хладина на климатичната инсталация в хотела.

Мел обаче не изпитваше никакви задръжки.

— О, лимонадата ще ни дойде чудесно — въздъхна тя. — Бих изпила цяла кана.

Сестра Мария успя с едва забележимо примигване да прикрие обзелото я за миг безпокойство за лимонадения запас на мисията. После изпрати едно от по-големите деца да донесе напитката, а на останалите каза да се върнат в импровизираната си класна стая.

— Насам — покани ги Даниъл и се огледа за Рей.

Тя го последва с нежелание през градината в една от дървените постройки. „Амбулаторията“ се оказа гола стая с кръгла маса и стол в средата. Опашка от майки и деца чакаха търпеливо реда си. Тук поне бе малко по-прохладно, благодарение на електрическият вентилатор, завързан за една от гредите на тавана.

Облеченият в бяло доктор вдигна глава. Когато видя кой е дошъл, върху лицето му се разля широка усмивка.

— Даниъл! Струва ми се, че днес трябваше да пътуваш за Англия? — обърна се сърдечно той към него.

— Появи се малко затруднение — отвърна Даниъл с леко саркастичен глас. — Дошъл съм за една услуга, Джим.

— Давай направо.

Последва щедър отговор.

— Решил съм да се женя.

Добрият човечец едва-що не падна от стола.

— Да се жениш ли? Но... онзи ден ти не спомена и дума за това. Какво си наумил този път?

— Нищо — увери го усмихнато Даниъл. — Това е Рей Дилън. Рей, това е отец Игнаций Зейвиър или Джим. Той е отлъчен от църквата духовник, лекари шарлатан и най-добрият рибар в цялото Южнокитайско море, който лови риба с мухи.

— С изключение на това, че не съм отлъчен духовник — възпротиви се отецът, изправи се и потупа закачливо Даниъл по рамото. — Както и лекар шарлатанин. Приемам обаче благосклонно оценката ти за уменията ми да ловя риба с мухи. Много ми е приятно да се запозная с вас, млада госпожице — добави той и протегна ръка.

— Благодаря — промълви Рей и още повече се смути.

— Значи реши най-сетне да се задомиш? — запита отец Игнаций и замига със светлосините си очи към Даниъл. — Смятам, че вече ти е дошло времето за това.

Рей вдигна умолителен поглед към Даниъл. Искаше ѝ се да му разкаже цялата истина.

— Да... хммм... всъщност, Джим, работата не е точно такава — призна той.

В очите на мисионера проблесна смущение и неразбиране.

— Госпожица Дилън имаше нещастieto да попадне в едно малко затруднение с някакъв местен бизнесмен и сега е много важно да напусне колкото се може по-бързо страната — обясни накратко Даниъл. — За нещастие, полицията повдигна обвинение, което малко усложнява нещата. Ето защо ѝ предложих моята... хм... моята защита, изпълнен с надеждата, че така ще убедя властите да преразгледат случая.

Отецът се намръщи.

— О, драги — започна той разтревожено и поклати глава. — Всъщност, не съм сигурен дали е редно да се замесвам в подобна история. Така че, Даниъл, не ме моли за това.

Рей прехапа устни и го погледна умолително.

— Съжалявам. Но просто... просто не зная какво друго да направя. Не съм извършила нищо лошо, давам ви честната си дума, макар да не успях да убедя полицията в това. А ако мъжът, който ме преследва, ме открие... — Тя потръпна, когато мисълта за познатия кошмар се мерна в съзнанието ѝ.

— Да, да — объркано повтори отецът. — Разбирам добре, че положението е много сериозно, но... но не съм сигурен, че женитбата...

— Това е единственият начин, да ги накараме да оттеглят обвинението — помъчи се да го убеди Даниъл. — Фактът, че сме сгодени, не се оказа достатъчен.

— Ще анулираме всичко веднага след завръщането си в Англия — добави разтревожено Рей.

— Ще анулирате всичко, така ли? — Той продължаваше да се двоуми.

Даниъл бръкна в джоба си и извади чековата си книжка.

— Какво ми спомена за онзи нов кардиологичен монитор? — запита го сякаш съвсем случайно той.

Отецът го погледна потресен.

— Даниъл! Нали не се опитваш да ме подкупиш?

— Ни най-малко — отвърна Даниъл с любезна усмивка — Просто... просто правя малко дарение на болницата.

— По дяволите, Даниъл! Но аз имам съвест! — Хвърли поглед към двете хилави дечица, седнали на едно стъпало на сянка, после отново погледна чековата книжка в ръката на Даниъл. — Е, добре — съгласи се намусено той. — Не е зле да получим и допълнителни рентгенови плаки.

Даниъл кимна, извади писалка и написа набързо чека. Отецът го взе и без да го погледне, го пхна в джоба си.

— Ще се наложи да почакате, докато свърша тук. Няма да е повече от половин час. Мария ще ви почерпи с лимонада. Понякога си мисля, че я продава на едро, толкова запаси има в хладилника за лекарствата.

Върнаха се при останалите и разбраха, че на никой повече не му се учеше през този ден. Учениците бяха обзети от голямо вълнение, а сестра Мария усмихнато ги извиняваше.

— Надявам се, че нямате нищо против. Искат да присъстват на сватбата — обясни тя. — Подобни неща не се случват толкова често тук.

— О... разбира се, нямам нищо против — съгласи се едва-едва Рей.

— Децата искат да вплетат цветя в косата ви — преведе думите им монахинята. — За младоженката, това тук е традиция. Моля ви, разрешете им. Това ще ги направи толкова щастливи!

— Разбира се.

Рей седна на тревата под огромното старо бананово дърво и ги остави да украсят косата и е малките си чевръсти пръсти. Усмихваше се одобрително, когато ѝ показваха прекрасните цветя, които бяха набрали.

Отецът беше свалил белите си болнични дрехи и бе облякъл широко расо, което се оплиташе около глезените му, докато крачеше към тях. Децата се втурнаха да го посрещнат и той нежно им се усмихна.

— По-спокойно. Прекалено горещо е за подобни вълнения. — Той се усмихна на Рей. — Е, готови ли сме?

Тя мълчаливо кимна и трепна, когато почувства как ръката на Даниъл я хвана за лакътя.

— Добре, добре. В параклиса поне ще бъде по-прохладно.

Всички последваха като малка процесия отеча през екзотичната джунгла на градината. При всякакви други обстоятелства, Рей щеше да бъде очарована от изобилието на прекрасни орхидеи и хибискуси, на ароматния червен жасмин и блестящите под слънчевите лъчи басейнчета, пълни с високи и стройни лотосови цветове. Тя обаче не можеше да се радва на заобикалящата я девствена красота. Изпитваше чувството, че я водят на екзекуция.

Даниъл я погледна. Върху устните му играеше усмивка.

— Цветята в косата ти са много красиви — направи ѝ той комплимент. — Като за сватба.

— Благодаря — прошепна тя унило.

Параклисът се намирал в един тих ъгъл на двора на мисията, в сянката на огромни тропически дървета. Вътре цареше прохлада — истинско блаженство! Стените бяха облицовани с резбовано дърво. Пред редиците богомолски пейки, върху нисък подиум, се издигаше малък олтар, закрит с бродирана завеса. Наоколо бе пълно с цветя. Стотици видове цветя, сложно вплетени в гирлянди и кръстове, изпълваха въздуха с благоухания. Този кът би бил най-прекрасното място за брачна церемония, стига настоящата сватба да не бе само формален акт.

Сестра Мария се засуети около пианото, поставено отстрани на олтара. Зае мястото си, махна дантелената покривка, с която бе завито, вдигна капака и погали с пръсти пожълтелите клавиши. След това кимна към децата и засвири химн. Звънливите им гласчета се извисиха към сводестия таван.

Рей стрелна крадешком с поглед Даниъл. Очите му оставаха непроницаеми както винаги, а върху устните му потрепваше едва доловима саркастична усмивка. Вдигна ръка и тя постави своята в неговата с явно смущение и нерешителност. Той побърза да я отведе пред олтара.

— Братя и сестри, събрали сме се заедно... — Поне отец Игнаций имаше намерение да отслужи сериозно церемонията, сякаш

сватбата бе истинска. Рей сведе поглед. Искаше ѝ се да е всякъде другаде, но не и тук. — Ти, Даниъл, искаш ли да вземеш тази жена за своя законна съпруга и да я обичаш, уважаваш и закриляш в добро и зло, в богатство и бедност, при здраве и болест и да не я изоставяш, докато сте живи?

— Да.

Сърцето на Рей се сви. Само ако...

— Ти, Рейлийн...

— Необходимо ли е всичко това? — прошепна му тя с умолителен и отчаян глас. — Не можем ли просто... — Строгийт поглед, с който я погледна отецът, я накара да замлъкне. Тя сведе отново глава и прошепна тържествения обет. — Да...

Когато настъпи моментът за размяна на пръстените настъпи малко объркване. Няколко от момичетата начаса предложиха евтините си пръстени, но Даниъл свали от пръста си златен пръстен с герб и го подаде на отца.

— Венчавам ви с този пръстен...

Пръстенът се оказа твърде голям за нежния ѝ пръст. Трябваше да внимава да не го изгуби. Щеше да му го върне веднага след приключване на церемонията.

— С тяло ти се прекланям...

Някаква сила сякаш я принуди да вдигне поглед към него. Устата ѝ мигом пресъхна. Споменът за това, как я бе целувал и начинът, по който ръцете му я прегръщаха, изведнъж изникнаха в съзнанието ѝ. Блясъкът в тъмните му очи ѝ подсказа, че и той си мисли за това.

— ... и с всичките си земни блага те дарявам.

Устните му се присвиха в цинична усмивка. Дали не бе си спомнил за петдесетте рупала? Наистина ли вярваше, че щеше да ги вземе? Не... положително нямаше да предприеме всичко това, ако си мислеше така за нея...

— А сега ви обявявам за съпруг и съпруга. Бог ви събра и никой повече не може да ви раздели!

ПЕТА ГЛАВА

Огромният самолет се откъсна плавно от пистата и започва да се издига в нощното небе. Рей надникна от прозорчето към отдалечаващите се под тях светлини на Сингапур. Изглеждаше просто невероятно, че само преди три дни бяха кацнали тук. За броени часове целият ѝ свят се беше обърнал с главата надолу.

Рей се размърда неловко на седалката. Не че се оплакваше от предлаганите удобства на борда на самолета. Но мястото ѝ би трябвало да бъде сред пътниците от препълнената туристическа класа, при нейните приятелки, а не тук, сред разкоша на първа класа.

Даниъл обаче настоя да остане с него като негова съпруга. Посочи, че би било странно да пътуват отделно един от друг. Тя стрелна скришом с поглед седналият до нея мъж. Не бе необходимо много време да се убеди, че като лейди Еймъри, тя се ползваше вече с определени предимства.

Като начало, злобното предположение на сър Джордж се оказа стопроцентова истина. След като се сбогуваха сърдечно с отец Игнаций и сестра Мария, те отидоха в полицейския участък. Последва кратък разговор, след което тя бе свободна да си върви. Всички обвинения срещу нея начаса бяха оттеглени и един старши офицер много смутено се извини. Няколко часа по-късно, цялата група летеше вече за Сингапур.

Всички билети за следващите два дни бяха продадени, но по някакъв неведом начин, за групата на лорд Еймъри отнякъде изникнаха шест места. Персоналът се държа изключително любезно.

Тя сведе поглед към лявата си ръка. Сега на нея нямаше пръстен, издаващ семейното ѝ положение. Той отново стоеше на малкия пръст на Даниъл. Всичко, което ѝ напомняше за церемонията, бе сухият лотосов цвят, притиснат внимателно между страниците на дневника ѝ.

Сватбата съвсем не беше такава, за какво бе мечтала. Трябваше да бъде облечена в бяло и да носи дантели и воал, а не кремави памучни панталони. Освен това, сватбата трябваше да се състои в

малката енорийска църква, недалеч от къщата, където живееше майка ѝ и където ходеше на неделно училище, а не в някакъв мисионерски параклис, разположен на другия край на света. Майка ѝ също трябваше да присъства.

Може би най-добре бе въобще да не ѝ казва нищо, поне докато не минеше достатъчно време, за да могат после да се посмеят заедно над историята. Достатъчно трудности бе преживяла, за да прибави и този нов товар към тях.

Рей отново хвърли поглед към Даниъл. Той отвори куфарчето си веднага, след като седнаха в самолета, извади някакви документи, извини ѝ се учтиво, сякаш мислеше, че тя очаква да бъде забавлявана, и се задълбочи в тях.

Беше ѝ много странно, че този непознат мъж бе неин съпруг. Във вътрешния джоб на добре скроеният му костюм стоеше брачно свидетелство с техните две имена. Подписването в брачния регистър представляваше твърде неудобен момент, който тя си спомняше с голямо смущение. Отец Игнаций вмести с много труд всичките аристократични имена на починалия баща на Даниъл в малкото пространство на регистъра и всички се засмяха.

После той вдигна поглед към нея и изчака най-простодушно да му съобщи необходимите подробности за нея. Рей не успя да измисли как да обясни всичко по по-безобиден начин, затова отговори направо:

— Нямам баща. Незаконородена съм.

Думите ѝ прозвучаха като гръм от ясно небе... Самолетът се сниши, светлината, предупреждаваща за затягане на предпазните колани, угасна. Миг след това влезе стюардът и им предложи шампанско за аперитив. Даниъл отказа, помоли само за чаша минерална вода, но Рей прие. Тя започна да отпива бавно и да се взира през прозореца в тъмата.

— Добре ли се чувстваш? — запита я възпитано Даниъл, сякаш разговаряше с чужд човек.

— Да, разбира се. — Тя се обърна към него и прикри бушувачите в нея чувства — Защо да не се чувствам добре?

— Наистина. Няма причина — съгласи се сухо той. — Просто се питах, да не би да си уморена.

— Малко — призна тя, без да се усмихва. — Денят беше доста дълъг.

— Така е.

Сега, когато, макар и временно, беше вече негова съпруга, щеше да ѝ бъде все по-трудно и по-трудно да се противопоставя на онези негови искания, които знаеше, че ще предяви. Единствената ѝ защита бе да го държи на разстояние. Ако разбереше слабостта ѝ, с нея беше свършено. Той кисело се усмихна.

— Знаеш ли, с риск да прозвучи ужасно самохвалство, ще ти кажа, че много жени щяха да са особено доволни, ако имаха възможността да се омъжат за мен? А ти се държиш така, сякаш те е сполетяло най-голямото нещастие в живота.

Рей с усилие запази спокойствие. Той бе достатъчно умен, за да може човек лесно да го измами.

— Така ли? — успя да отвърне тя, с привидно безразличие. — Съжалявам... Всъщност, съм ти безкрайно благодарна, че ми помогна да се измъкна. Искаше ми се да стане по друг начин. Сигурно ще е необходимо много време, докато се уреди анулирането на брака и всичко останало. Въпреки това... — Тя сви слабите си рамене в знак на оправдание. — ... Предполагам, че това бе единствената възможност.

В очите му проблесна цинизъм.

— Да оставим всичко това на моите адвокати. Ние двамата трябва да мислим сега за... хм... за по-приятните възможности, които ни предоставя нашето запознанство.

Намеренията му бяха явни и сърцето ѝ започна да се блъска уплашено в гърдите като птица. Тя обаче успя да запази самообладание и попита:

— Не смяташ ли, че това ще попречи на разтрогването на брака?

— Не... защо?

— Ами, доколкото ми е известно, най-лесният начин за анулирането ще бъде... невъзможността да се консумира брака.

— Така ли?

— Предполагам, че трябва да подпишем клетвена декларация или нещо подобно?

— Не зная...

— В случай, че скрием истината, това би означавало, че лъжесвидетелстваме — продължи тя, като внимаваше думите ѝ да

звучат твърдо, без каквато и да е нотка на вълнение. — Не смятам, че трябва да постъпваме по този начин.

Даниъл леко се засмя и ѝ се подигра:

— Що за скрупули? Удивляваш ме. Много добре. Тогава ще изчакаме, докато Литгоу уреди окончателно въпроса.

— А после? — Този път не успя да потисне вълнението си.

— А после... — Той се усмихна бавно и се приведе над нея, повдигна ръка и прокара пръст по долната ѝ устна. — А после можем да правим каквото си пожелаем. — Гласът му звучеше съвсем тихо и тя сякаш го долавяше с цялото си същество, а не със слуха, подобно на ниските тонове на чело.

Тя вдигна поглед, запленена от хипнотизиращите му черни очи и буквално се изгуби в тях.

— Патица или раци желае госпожата?

Рей запремига стреснато. Стюардът се колебаеше над количката, с фина чиния от китайски порцелан в ръка в очакване на нейния избор.

— О... Ще взема... от патицата, моля — отвърна задавено тя, изпълнена с надеждата, че той ще отдаде плъзналата по лицето ѝ трескава руменина на топлината в салона.

Стюардът очевидно помисли точно това, защото се приведе, насочи струята на климатичната инсталация над креслото ѝ и провери дали работи.

— Така по-добре ли ви е, госпожо?

— Да... благодаря — промълви тя и започна да разгъва ленената салфетка, с която бяха завити сребърният нож и вилица. Тук не предлагаха пластмасови прибори за еднократна употреба. Изпита благодарност за прекъсването. Разговорът излизаше опасно извън контрол.

Храната се оказа много вкусна, но тя не можеше да ѝ се наслади. Беше се опитала да обясни на Даниъл как се чувства, но той само ѝ се бе присмял. Все още вярваше, че след анулирането на брака, тя с радост щеше да стане негова любовница. Дори и да изпълнеше обещанието си да изчака достатъчно дълго! От самото начало не се опитваше да скрие силния си сексуален интерес към нея. А тя знаеше колко е уязвима.

— Какво има? — запита Даниъл и насмешливо я погледна. — Храната ли не ти харесва?

— О, напротив, много... много е вкусно — отвърна бързо тя. — Също като в ресторант. Малко е по-различно от онова, което сервираат в туристическата класа.

Той леко се засмя.

— Дръж се за мен, моето момиче. Тогава винаги ще пътуваш в първа класа.

Тя също се засмя, но поклати глава.

— Не съм толкова користолюбива.

Даниъл замислено я погледна.

— Може и да не си такава — съгласи се той, с нотка на съмнение. — Но в момента положително се опитваш да създадеш точно такова впечатление. Не мога да разбера защо? Нима се надяваш да ме съблазниш, да ме накараш да си изгубя ума по теб и така да превърна този брак в постоянен ангажимент?

— Разбира се, че не! — Протестът ѝ бе твърде остър и той се усмихна със сатанинско задоволство.

— Ти наистина си много добра малка актриса! Липсва ти обаче опитност. Но и аз не съм паднал от небето. Желая те, но нямам никакво намерение да те оставя да ме хванеш в капан. Така че, ако си наумила някакви номера, по-добре се откажи от тях.

Тя просто онемя. Може би си бе заслужила лошото мнение, което имаше за нея. Въпреки това я заболя.

Когато кацнаха в Гетуик, Рей изпитваше такава умора, че не можеше да мисли за нищо. След почти петнадесет часа във въздуха, последвани от неколкочасов престой в Париж, за да вземат самолета за Лондон, тя се чувстваше напълно дезориентирана и обърквана от седемчасовата разлика във времето. Имаше лъжливото усещане, че продължава да лети.

Следваше машинално Даниъл през паспортните проверки и митниците, изпълнена единствено с благодарност за това, че се грижеше за всичко. Придружаваше ги само Мел. За самолета в Париж нямаше достатъчно свободни места и другите момичета останаха да изчакат следващия самолет за Лондон.

Даниъл я погледна. Бледите ѝ страни не му харесаха.

— Не се тревожи. Колата ми е тук — каза ѝ той. — Когато пристигнем вкъщи, веднага ще си легнеш.

Рей кимна неопределено. Миг след това осъзна думите му.

— Почакай... Не искам да отивам в твоя дом — възпротиви се тя и го хвана за ръката, докато той буташе количката с багажа към изхода.

— А къде другаде смяташ, че можеш да отидеш? — попита я много спокойно Даниъл.

— Аз... — Не можеше нищо да каже. Мозъкът ѝ просто отказваше да мисли след това дълго убийствено пътуване.

— Там е работата — добави Мел, обзета от безпокойство. — Къде да отидем?

Рей знаеше само, че не бива да остава с Даниъл.

— Е, все ще намерим нещо — настоя неуверено тя.

— Хотел или някое друго място...

— Не можем да си позволим хотел — отвърна Мел и смръщи вежди от напрежение. — Колко глупаво, че освободихме апартамента си. Предполагам, че можем да позвъним на Джери. О, не, не, нали подготвя лятно шоу в Блекпул!

— Тогава е излишно да спорите — заключи Даниъл. — Мел, и ти си добре дошла у дома, докато си намериш подходящо жилище.

— О, така ли! — възкликна тя, без да разбира причините, поради които Рей безумно клатеше глава, като ѝ правеше знаци да откаже. — Много ти благодаря. Чудесно! Няма да е задълго. Обещавам още утре да започна да търся квартира.

Рей разбираше, че трябва да спори, но главата я болеше от изтощение и напрежение. В края на краищата, ставаше въпрос само за една-единствена вечер. Утре двете с Мел щяха да си намерят някое място.

Не бе разбрала добре, когато Даниъл спомена, че колата му е там. Допусна, че я бе оставил на един от големите паркинги около аерогарата. Изненада се, когато лъскав тъмносин ролс-ройс спря до бордюра и от него слезе млад шофьор.

Той запремига с очи при вида на двете уморени момичета. Върху лицето му се изписа любопитство.

— Добре ли пътувахте, сър? — обърна се той към Даниъл. В гласа му прозвуча намек поне да им бъде представен.

— Да, интересно беше — отвърна сухо Даниъл. — Постави всичко в багажника, Джибсън.

— Да, сър.

Младият мъж явно бе обзет от любопитство, но знаеше, че трябва да почака малко, докато получи обяснение за двете неочаквани гостенки. Междувременно нямаше търпение да изрази одобрение за вкуса на своя господар.

Рей се настани в ъгъла на задната седалка и изпита странното желание да не бе толкова уморена, за да се наслади повече на първото си пътуване с ролс-ройс.

Дневната светлина се прецеждаше през тъмнозелената завеса. Рей се обърна в леглото, озадачена от раираната възглавница и японската коприна на завивките, същите като завесите. Лежеше в широко двойно легло. До нея, в другата половина, бе спал някой.

Постепенно, обърканите ѝ спомени се поизясниха, тя се върна в действителността и рязко се изправи. Беше по бельо. Връхните ѝ дрехи бяха поставени на стола до леглото. Смътно си спомни, че ги бе метнала върху него, след като ги съблече, макар и да не ги бе сгънала толкова внимателно, колкото бяха сега.

През ума ѝ преминаха и други образи, подобно на филм, гледан в полусънно състояние: тиха улица, издаваща дискретно благосъстояние, някъде в Мейфеър или Белгрейвия. Високи сиви къщи със сутерени, грациозни чугунени решетки и каменни тераси. Четири широки стъпала, водещи към блестяща входна врата.

Сега си спомни, че се появи иконом. Официално бе учтив, но се виждаше, че подобно на шофьора и той изгаря от любопитство. Беше им поднесъл кафе и сандвичи във великолепен салон, обзаведен луксозно със светла гарнитура и масички от орехово дърво. Успя да изяде само един сандвич, макар че бяха чудесни.

После Даниъл бе отвел и двете на горния етаж. Той настани Мел в чудесна стая, драпирана със син кретон малко по-нататък по коридора, а нея доведе тук. Тя беше твърде изморена и едва успя да промълви нещо в знак на протест, но не си спомняше да се е случило нещо, след като положи глава върху възглавницата, почти унесена от съня.

Не... нищо не се бе случило. Положително щеше да го почувства. Тя захапа долната си устна, измъкна се от леглото и посегна за дрехите си. Торбата ѝ, все още неотваряна, след като я бе поискала от полицейския участък в Кахианган, стоеше на пода. Тук някъде положително имаше баня...

Първото нещо бе да открие приятелката си.

Намери я да спи.

— Мел? — Рей я разтърси за рамото. — Хайде, събуди се. Време е за обяд.

— Ммм? — Мел се зарови във възглавницата като хамстер, после отвори с нежелание очи. — Какво има? — измърмори тя.

— Време е за ставане — настоя Рей, изпълнена със съжаление, че се налага да я събуди.

— Ооо! — Мел се претърколи в леглото и отново се зави през глава. Рей обаче отново решително я разтърси. Мел се обърна, отвори поразсънена очи и се повдигна на лакти. — Добре. О, я погледни! Хей, момиче, добре можеш да си поживееш на това място, стига да съумееш да разиграеш както трябва картите си.

— Не ставай глупава. Хайде, ставай и си стягай багажа. Трябва да си намерим квартира.

— Защо? — Мел запремига съчувствено. — Успя ли вече да се скараш с него?

— Не... Тази сутрин дори не съм го виждала. Не желая обаче да остана и минутка повече тук.

Мел стана от леглото и се пресегна да си вземе розовото бельо, което бе пуснала на килима.

— Почакай да си намеря контактните лещи — помоли я тя. — Не разбирам защо трябва да си ходим... Дани каза, че можем да останем, докато си намерим квартира, а ние още не сме започнали дори да търсим.

— Започваме — каза твърдо Рей и се заоглежда за бялата пластмасова кутийка с лещите на приятелката си сред нещата по тоалетката.

Мел сви рамене.

— Добре, но няма да е толкова лесно. Освен това нямаме достатъчно пари. Знаеш, че винаги искат предплата, дори за някоя стая като кутийка, с баня, намираща се три етажа по-горе.

— Зная, но се налага да намерим нещо.

— Няма ли възможност първо малко да хапнем? — запита изпълнена с надежда Мел. — Умирам от глад.

Рей предпочиташе да не остават за обяд, но на връщане към стаята си, едва не се сблъска с иконома, който очевидно бе тръгнал да

ги търси.

— А, вече сте се събудили, мадам? — поздрави той с величествено достойнство. — Страхувам се, че лорд Еймъри отиде в офиса си, но ме помоли да се погрижа за всичко, от което се нуждаете. Пригответе ви обяд. Да го сервирам ли?

— О... благодаря ви — прие колебливо Рей.

— Подредил съм маса в дневната вляво, в дъното, до стълбите. Когато сте готови...

Пет минути по-късно двете момичета заслизаха смутено по стълбите като избягали от училище ученички, прехласнати от великолепието на покрития с мрамор хол, от средновековните дъбови пейки с високи облегалки край стените и от висящите от тавана прекрасни полилеи.

— О, божичко! — прошепна Мел и се заоглежда прехласната наоколо. — Не разбирам защо толкова много настояваш да изчезнеш оттук? Никога не бихме могли дори да си мечтаем за подобно място!

— Шшшт! — прошепна предупредително Рей и погледна през рамо да не би икономът да ги слуша.

— Ммм! — Седна Мел и огледа внимателно чинията си. — Тук има орехи, а това ми прилича на авокадо. А тази къдрава салата! — Тя взе вилицата и ножа и гладно ги подбутна. — Опитай — подкани тя Рей. — Наистина прекрасен обяд!

Рей бе напълно сигурна, че е така, но предпочиташе да прескочи до някой от ресторантите на Макдоналд, макар че в момента изпитваха остра нужда от всяко пени. Още днес трябваше да си намерят квартира. Каквато и да е.

Към осем часа същата вечер, уморена и с подути от ходене крака, Рей се двоумеше дали да не се признае за победена. Мел не издържа и избухна.

— Достатъчно! — заяви тя, приседна уморено на рамката на една витрина и свали обувка, за да огледа зачервените си пръсти. — Стига вече. Защо не се приберем вкъщи?

— Не трябваше да си слагаш тези обувки — упрекна Рей своята приятелка. — Знаеше, че ни престои дълго ходене.

Мел се нацупи.

— Можехме да вземем такси...

— И да похарчим парите за предплата?

— Добре де. Няма да се наложи да плащаме предплата, защото не намерихме квартира — възрази намръщено Мел. — Така че, сега можем да си вземем такси. И няма смисъл да търсим повече по вестниците. Посетихме всички бюра и се обадохме по телефона на толкова адреси! Не намерихме абсолютно нищо. И дълго време няма да намерим.

Рей се отпусна обезсърчена до нея.

— Длъжни сме да търсим — възпротиви се отчаяно тя. — Не можем да оставаме безкрайно там.

— Нищо не разбирам — обърна се Мел към нея. — Мислех си, че наистина го харесваш. Трябва да признаеш, че е много привлекателен.

— Да, съгласна съм... Много е привлекателен — рече притеснено Рей. — Но... О, трябва да разбереш, Мел! Не мога да остана. Колкото повече стоя там, толкова по-сложно става. Той се надява... че ще спя с него.

— А аз си мислех, че вече си го направила — забеляза съвсем невинно Мел.

— Естествено, че не съм! — запротестира Рей с почервеняло лице.

— Е, ти си омъжена за него, а не аз — забеляза кротко Мел.

— Така е, но всичко това беше само... само заради възможността да се отърва от неприятностите с полицията и да се прибера у дома. Сватбата не беше истинска.

— Но ти му харесваш — убеди я Мел. — Всички го виждат.

Рей замислено въздъхна.

— Зная, но това е само... само защото иска да ме вкара в леглото си. Не желае да сме женени наистина.

— Ти харесваш ли го или не? — запита Мел с тих изпълнен със съчувствие глас.

Рей запремига с насълзени очи.

— Харесвам го — едва успя да промълви тя.

Мел я потупа по ръката.

— Добре. Все някак си ще намерим квартира. Хайде, горе главата. И утре е ден. В този огромен град все ще се намери някое местенце и за нас. — Тя разпери ръце. — А, ето едно такси. Хайде, бързо. Недей да спориш. Аз плащам.

Самият Даниъл им отвори входната врата. Той съчувствено се усмихна, когато видя как влачат уморено крака.

— Изглеждате безкрайно съсипани — забеляза той. — Къде ходихте?

— Търсихме квартира — обясни Мел. Свитият ѝ глас подсказваше всичките затруднения и разочарования, които бяха изпитали през деня.

— О, така ли? Е добре, предполагам, че искате да се освежите. Вечерята вече е готова — покани ги той.

Рей учудено го погледна.

— Не си ли вечерял? Да не би да си ни чакал? — запита разтревожено тя.

Даниъл се засмя и поклати глава.

— И аз самият току-що се прибрах. След като отсъствах цяла седмица, се бе натрупала доста много работа.

— О...

Той я хвана за ръката и я задържа, понеже беше готова да тръгне след Мел по стълбите.

— Защо си търсиш квартира? — запита тихо и я притегли към себе си. — Ти оставаш тук.

Прокара ръка по косата ѝ и тя разбра, че ще я целуне. Тялото ѝ мигновено се стегна, готово да се съпротивлява. В тъмните му очи просветна въпрос.

— Не... не сега. Искам... искам да се преоблека и да се измия.

— Добре.

Изглежда заподозря нещо, но я пусна. Тя се втурна нагоре по стълбите към спалнята, в която бе прекарала нощта.

Спалнята беше просторна, но голямото двойно легло сякаш я изпълваше. Тя го огледа с широко отворени очи, в които се долавяше някакво предчувствие и прехапа устни. Даниъл очакваше тази нощ отново да прекарат заедно в това легло. Беше се опитала да му обясни в самолета, че няма да се люби с него. Опитът ѝ обаче не се оказа особено сполучлив, а снощи, когато се съблече и легна до него, тя доста разклати позициите си.

Вечерята щеше да е напрегната, без присъствието на Мел. Тя разказа на Даниъл за безуспешното търсене на квартира през целия следобед, очевидно напълно забравила за отношенията им.

Рей успя само да опита храната, макар телешкото да бе толкова крехко, че просто се топеше в устата. Отново и отново премисляше предстоящия труден разговор с Даниъл. Опитваше се да намери най-подходящите думи, с които да му обясни положението, но всичко, което ѝ идваше наум, я караше да се чувства още по-неспокойна.

— Студено ли ти е? — обърна се така неочаквано към нея Даниъл, че сърцето ѝ уплашено подскочи.

— О... не — поклати отрицателно глава.

— Нищо не си хапнала. Не си ли гладна?

— Не, аз... мисля, че се нахраних — смутено рече Рей.

— Добре. Може би по-късно ще хапнеш нещо — предположи той. — Сега можем да отидем в салона да прием кафе. Искаш ли?

— Ммм... да, разбира се.

— Мисля да си лягам — съобщи Мел и прикри прозявката си. — Много съм уморена.

Рей се обърна ужасено към нея. Не биваше да я оставя сама с него. Поне засега! Още не беше готова. Още не бе измислила какво да му каже...

— Остани да прием кафе — замоли я тя, като не спираше да ѝ отправя отчаяни погледи.

Мел обаче не бе свикнала да се справя с безмълвни намеци.

— Не, благодаря, не ми се пие. Просто ми се иска да си легна. Още не съм се оправила от пътуването със самолета и от разликата във времето, а освен това днес ходихме прекалено много. Лека нощ, приятни сънища. — Тя отново се прозя, изправи се и се отправи с уморени крачки към вратата.

Даниъл се усмихна. Сънливото сбогуване на Мел го развесели. Когато обаче се обърна към Рей, мрачният му и напрегнат поглед я смрази до мозъка на костите.

— Е — каза той и посегна да я хване за ръката. — Ще отидем ли в салона или и ние направо ще си лягаме?

— В с-салона — едва успя да промълви тя и преглътна мъчително.

Върху стиснатите му устни се появи едва забележима усмивка. Усетил нейната съпротива, той с удоволствие щеше да се опита да я пречупи.

Настани я на голям удобен диван и седна до нея. Икономът донесе сребърен поднос с две фини чашки от китайски порцелан, както и сребърна каничка кафе.

— Благодаря ти, Елиът. Това е всичко — обърна се Даниъл към него.

Когато вратата се затвори и двамата останаха сами, Рей се отдръпна от него.

— Със сметана и захар ли? — Гласът ѝ прозвуча неестествено дори в собствените ѝ уши.

— Без захар.

Докато наливаше кафето, чувстваше как черните му очи я изгарят и ръката ѝ затрепери. Насили се леко да се засмее.

— Съжалявам — извини се тя, че разля малко кафе в чинийката. — Кафеникът е тежък.

Той се усмихна с една от онези негови бавни и гальовни усмивки, от които тя цялата се разтопяваше.

— Изглеждаш уморена — забеляза с тих глас.

— Да, доста съм уморена — отвърна тя. — И аз като Мел, още не съм преодоляла разликата във времето. Ти как успяваш? Това сякаш не ти влияе.

— Свикнал съм.

— О... Сигурно много пътуваш?

— Да, пътувам. Банката има интереси по целия свят.

Тя кимна, радостна, че разговорът тече толкова леко на неутрална почва.

— В коя банка работиш?

Върху суровите му устни трепна познатата иронична усмивка.

— За „Еймъри, Морган енд Роуз“ — отвърна той.

Тя го погледна с разширени от удивление очи.

— О! Искаш да кажеш, че банката всъщност е твоя? — Трябваше да се досети. Какво ли богатство и власт притежаваше той?

— Не цялата — отвърна мрачно Даниъл и се усмихна. — Притежавам осемнадесет процента от акциите и съм председател на управителния съвет.

— Само осемнадесет процента? — Тя сви слабите си рамене и се опита да се пошегува. — А аз си мислех, че си милионер.

— И наистина съм такъв. — Той остави чашата и я притегли в обятията си. — Стойността на банката надхвърля седемдесет милиона лири стерлинги. Освен това притежавам земя. Седемстотин акра в Нортъмшир, имение в Шотландия, а също и няколко обширни парцела тук, в Лондон. Необходимо ли е да продължавам?

Тя го гледаше втренчено и разбираше, че колкото и да се съпротивлява, отново изпада под неговото хипнотично въздействие. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и тя разбра, че този път няма да може да се спаси от него. Налагаше се бързо да каже нещо...

— Смяташ ли това за достатъчно, за да преодолееш твърдото си нежелание да останеш в моя дом?

Рей се опита да възрази, но не успя, защото устните му потърсиха нейните така настоятелно, че тя просто не знаеше как да му противодейства. Той започна да разкопчава едно по едно копчетата на евтината ѝ памучна блуза.

Съблече я и видя, че носи коприненото бельо, което ѝ купи в хотела в Кахианган.

— Ммм... Очаквах с нетърпение да те видя с него — промълви той с дрезгав глас и прокара леко пръст по нежния контур на дантелата. — Много възбуждащо!

Гърдите ѝ копнееха за неговите милувки. Разумът ѝ неистово се мъчеше да измисли изход, но тя вече губеше битката. Той сломяваше волята ѝ с непрекъснатите си ласкателства.

— Така е по-добре. — Очите му подигравателно я гледаха. — Поне вече се държиш честно. Знаеш ли, девствената невинност, която понякога се мъчиш да разиграваш, е трудна за вярване. Освен това те предпочитам точно такава, каквато си — предизвикателна, освободена от скрупули, очарователна...

— Не... аз... — Но когато палецът му започна да разтрива леко твърдото и станало много чувствително зърно на гърдата ѝ, тя забрави онова, което се канеше да каже. Вместо това издаде тих сладострастен стон. Ръката му свали тънкия копринен сутиен и започна да милва голите ѝ гърди.

— Ммм, ти си в състояние да съблазниш всеки мъж да извърши и по-лоши неща от лъжесвидетелстване — измърмори той и започна да я целува по ухото. — Просто не мога да повярвам, че два пъти съм

спал до теб в леглото и не съм те докосвал като сега. Как успяхме да издържим толкова дълго?

Цели два дни и две нощи...

Пламенните му устни започнаха да я целуват надолу по шията и я накараха да се задъха от вълнение. Тя отметна назад глава и попадна в прегръдките му. Чуваше собственото си неравномерно дишане и усиленото биене на сърцето си. Не биваше да допуска да се случи това, не биваше... Тя обаче обичаше Даниъл и бе готова да му даде всичко, което поискаше от нея.

Някъде в къщата звънеше непрестанно телефон, но те не му обръщаха внимание. И двамата бяха потънали дълбоко в света на чувственото удоволствие. То ги бе завладяло напълно и сега за тях не съществуваше нищо друго...

ШЕСТА ГЛАВА

Даниъл вдигна глава едва, когато някой започна да чука настойчиво на вратата.

— Какво има?

Вратата се отвори дискретно на няколко сантиметра и Рей чу как икономът се изкашля.

— Много съжалявам, сър, но господин Кънингам се обажда — съобщи той. — В завода имат някакви неприятности. Каза, че се налагало да разговаря незабавно с вас.

— По дяволите! Добре, Елиът. Идвам. — Той се изправи с нежелание, усмихна се кисело, придърпа блузата и закри разголените гърди на Рей. — Няма да се бавя — промълви с дрезгав глас. — Чакай ме.

После излезе и я остави да се бори сама със себе си. Къде отидоха всичките ѝ разумни намерения? Едно негово докосване, една целувка и всички те се стопиха като ланшен сняг. Ако този телефонен разговор не им беше попречил...

И какво да прави сега? Той ще се върне след малко и тогава... Изпита срам, защото бе принудена да признае, че няма повече сили да се бори. Искаше ѝ се единствено да я притиска в силните си ръце, да чувства тялото му до своето, да отговори на всяка негова ласка...

Даниъл се върна след няколко минути. Докато влизаше в салона, тя бързо се изправи. Сърцето ѝ се сви от безпокойство, когато забеляза помръкналото му лице.

— Случило ли се е нещо? — запита обезпокоено тя.

Той кимна.

— Банката притежава химически завод в британска Колумбия. Станала е експлозия.

— О, божичко... Има ли загинали?

— Доколкото разбрах няма. Всички са налице. Имали сме късмет. Съществува обаче голяма опасност от замърсяване на околната

среда. Експлозията може да има катастрофални последици за местните реки. Налага се незабавно да замина.

— О...

Мислите в главата ѝ се развихриха. Това беше нейното освобождение от капана на съдбата, която я водеше към собственото ѝ падение. Но вече не бе сигурна, че изпитва желание да бъде свободна.

Той отиде до нея, опря се на гърба на дивана и наведе главата ѝ назад. Тя погледна нагоре към него.

— Не ми се иска да те напусна точно сега, когато започна да става интересно — промълви той. Устните му докоснаха нейните и той мрачно се засмя. — Да върви по дяволите британска Колумбия! — изръмжа, обиколи дивана, седна до нея и я взе в прегръдките си. — Нека се погрижат сами за собствените си реки.

Той страстно я целуна и тя изпита силно желание да почувства топлото му и голо тяло до своето... Той обаче я пусна с тих стон.

— Стига всичко да бе толкова просто! Налага се да замина. Ще се върна, колкото се може по-скоро.

Рей отвори очи. Беше се отдалечил. Чу го как вика иконома, докато се качваше по стълбите. Колко лесно той преминаваше от едно състояние в друго. В един момент се престори, че не може да я остави и тя, глупачката, почти му повярва.

Интересите на неговата банка взеха връх. Тръгна и я остави изпълнена с незадоволени желания. Ако се окажеше толкова наивна да се поддаде на опитите му за прелъстяване, винаги щеше да е така. Той я желаше, но никога нямаше да я допусне в живота си. Щеше да бъде захвърлена в някой малък ъгъл с табела „Секс“ и това щеше да е единственото ѝ предназначение.

Чу го как слиза по стълбите и за момент замръзна на мястото си. Колебаше се дали да излезе и да му пожелае добър път. Не можеше да го остави да замине, без да го види. Когато се върнеше, тя вече нямаше да е в тази къща.

Даниъл бе в коридора и тъкмо си обличаше сакото. Коженият куфар, с който пътуваше винаги, стоеше до краката му. Когато отвори вратата, той вдигна глава. В очите му просветна споменът за споделената интимност. Протегна ръце и я привлече в обятията си.

— Разбери, налага се да замина — каза с тих и ласкав глас. — Има пострадали, макар да ми съобщиха, че никой не е сериозно ранен.

Съществува обаче опасност за околната среда... Не е справедливо да се остави всичко върху гърба на директора на завода. Все пак, отговорността носи банката, която е собственик.

Тя кимна. Не бе в състояние да каже нищо. Опря чело на широкото му рамо и вдъхна изтънчения мирис на кожата му. Не биваше да му казва за намерението си да напусне къщата. Ако се опиташе да я убеди да остане, не бе сигурна, че ще е в състояние да откаже.

— Трябва да тръгвам — каза той със сподавен глас. Едва потискаше огромното си желание да бъде с нея. Тя го усещаше. — Ще се върна веднага, щом мога.

Тръгна. Икономът отвори вратата. На най-горното стъпало на стълбата чакаше шофьорът, за да поеме куфара му.

* * *

Рей се събуди сама в огромното двойно легло. Този път обаче възглавницата до нея не беше измачкана. Уханието на тялото на Даниъл едва-едва се долавяше от чаршафите. Тя погледна часовника си. Седем сутринта. А едва в четири престана да се мята и да се върти в леглото. Знаеше, че повече няма да спи тук. Стана и отиде в луксозната баня, за да се изкъпе в топлата ароматизирана вана.

Когато слезе на долния етаж, сутрешните вестници вече бяха пристигнали. Тя приседна на най-долното стъпало и се зачете с надеждата да научи нещо за катастрофата в британска Колумбия. Не всички вестници бяха научили новината. Онези от тях, които бяха дочули нещо, изглежда нямаха много информация — само с по няколко реда, съобщаващи за експлозия в един английски завод и за това, че всеки момент там се очаква пристигането на лорд Еймъри, за да се увери сам, какво е необходимо да се направи за предотвратяване на голямата екологична катастрофа.

Стресна я телефонен звън. Без да се замисли, тя вдигна слушалката. Сигурно е Даниъл, който искаше да ѝ разкаже какво се е случило.

— Ало?

Обади се непознат глас.

— Добро утро. Извинете, че ви безпокоя толкова рано. Възможно ли е да разговарям с лорд Еймъри, моля?

— О... Съжалявам, не е тук в момента. В един негов завод е станала експлозия и се наложи да отлети незабавно за там.

— А, да. И... с кого разговарям? — интересува се непознатият.

— О, аз съм... аз съм негова приятелка — отвърна неуверено тя.

— Не сте ли неговата икономка?

— Не. Той няма икономка. Поне така ми се струва. Желаете ли да разговаряте с неговия иконом?

— Не, не, всичко е наред. Всъщност, може би тъкмо вие сте жената, с която се надяхах да поговоря. Вие ли сте Рейлийн?

Тя погледна стреснато телефонната слушалка.

— Откъде знаете името ми?

Непознатият самодоволно се засмя.

— Значи наистина сте Рейлийн. Узнах, че всъщност сте нещо много повече от приятелка на лорд Еймъри. Прав ли съм?

— Кой ви каза? Кой е на телефона?

— Казвам се Боб Стърлинг и съм от „Дейли Мъркюри“. Научихме, че преди няколко дни, вие и лорд Еймъри тайно сте се венчали в някакъв тропически островен рай в Пасифика. Истина ли е? Желаете ли да ми разкажете как се запознахте?

— Не! — Всичко в ума ѝ се завъртя. Как, за бога, са успели вестниците да разберат толкова бързо? — Не можете да публикувате това!

— Да не би да искате да ми кажете, че не е истина, че не сте омъжена за него?

— Да, омъжена съм, но... Как узнахте? Ние не сме... искам да кажа, че това не е... не е истинска венчавка. Това е само... — Тя прехапа устни. Внезапно осъзна, че трябва много да внимава какво говори. Всичко можеше много лесно да се изопачи и да прозвучи по съвсем различен начин. — Съжалявам, не мога нищо друго да ви кажа — отсече твърдо тя.

— Известно ли ви е, че той е вторият по известност ерген в тази страна? — настоя непознатият. — Как успяхте да го оплетете в мрежите си?

— Не съм се и опитвала... Аз...

— Може ли да ми разкажете нещичко за себе си? Колко сте годишна? Къде сте родена? Какво работехте, преди да се омъжите?

— Не, нищо не мога да ви кажа! Не желая да разговарям с вас. Дочуване!

Рей тръшна слушалката, седна и впери разтреперана поглед в нея. Телефонът почти веднага започна отново да звъни. Тя вдигна енергично слушалката, сякаш се страхуваше, че ще я удари електрически ток.

Отново същият глас.

— В утрешния брой ще отпечатаме материал за събитието — съобщи той. — Желаете ли да добавите нещо?

— Не, не желая! — извика почти през сълзи тя. — И не ми се обаждайте повече. — И отново тръшна слушалката.

— Рей? — Отгоре се показва русата глава на Мел и се надвеси над перилата на стълбите. — Какво има? Случило ли се е нещо?

— Вестниците! — разрида се отчаяно тя. — Някой им е разказал за мен и Даниъл.

— Освен нас, никой друг не знае за вас. При това, ти ни предупреди да не казваме на никого. Не могат да са Лиз, Анджи или Кати, най-малкото пък аз.

— Нямам представа кой може да бъде — въздъхна Рей. — Лейди Хейвъринг? На нея цялата тази работа не ѝ хареса. Такава злобна история е тъкмо по нейния вкус. А може да са научили и от въздушната компания. Може някой да е забелязал имената ни в списъка на пътниците и да е решил, че може да спечели нещичко, като продаде информацията на вестниците.

— О, боже! — възкликна Мел, слезе по стълбите и приседна на стъпалото до нея. — Дани знае ли за това?

— Не... Той замина за британска Колумбия.

— За Колумбия ли?

— В един тамошен завод е станала някаква авария — обясни Рей и махна неопределено. — Наложил се да замине и да сложи в ред нещата. А трябваше сега да е тук. Предполагам, че тази история ще се отрази зле на банката.

— Точно така — разсъди на глас Мел, като по този начин изрази мислите на Рей. — Това няма да му хареса. Допускаш ли, че може да ги съди?

— Не. Защо да ги съди? Това е самата истина, макар и още да не сме видели какво ще отпечатат. — Тя прехапа долната си устна и започна нервно да я гризе. — Едно обаче е сигурно. Така или иначе, налага се да си намерим друго жилище. Не можем повече да останем тук. Това само ще усложни нещата.

Мел кимна, макар и в сините ѝ очи да се четеше тъга.

— Да, и аз мисля същото — отстъпи с нежелание тя. — Трябва обаче да призная, че не ми се отива другаде. Никога не съм живяла в такава прекрасна къща.

Не успяха да си намерят квартира, но в автобус номер 185 за Катфорд срещнаха една стара приятелка. Когато разбра отчаяното положение, в което са изпаднали, тя им предложи да ги вземе за две седмици при себе си, но ако се съгласят да спят на пода. Двете приеха с готовност и се върнаха бързо в Белгрейвия, за да си приберат багажа.

Едва стигнаха предната врата на къщата и от една паркирана до бордюра кола изскочиха двама мъже.

— Рей! — извика единият от тях.

— Да?

Твърде късно разбра, че другият носеше фотоапарат. Рей им обърна бързо гръб и се опита да вдигне яката на палтото си, но мъжът вече бе успял да ѝ направи няколко снимки. Мел почука припряно на вратата и тя почти мигновено се отвори. Двете момичета връхлетяха вътре, за голямо удивление на надутия иконом.

— А... вече се прибрахте, госпожице — поздрави я той. Мазните му сервилни маниери прикриваха истинските му мисли. — Лейди Еймъри е тук и желае да ви види. Очаква ви в салона.

— О, божичко! — промълви Рей и прехапа устни.

Рей искаше поне малко да се пооправи, преди да се срещне с важната особа, но точно в този момент откъм салона се чу властен глас.

— Елиът? Ако това е... хмм... младата дама, покани я любезно да дойде незабавно тук.

Икономът отвори вратата и тя се принуди да прекрачи в салона.

Седналата на стола с висока облегалка в стил „Кралица Ана“ жена несъмнено беше майката на Даниъл. Имаше същите аристократични черти, същата решителна брадичка. Беше около шестдесетгодишна.

Рей бе огледана студено и оценена с такъв високомерен поглед от дамата, в сравнение с която лейди Хейвъринг би изглеждала същински ангел.

— Така... Значи вие сте младата госпожица, за която е решил да се ожени моят син? — запита тя с леден глас. — Моля, елате и седнете!

Рей се подчини. Чувстваше краката си толкова слаби, че почти се свлече върху стола, поставен пред нейната инквизиторка.

— Чудя се защо Даниъл е решил да бъде информирана от вестниците за това събитие — забеляза лейди Еймъри с подчертано отвращение. — Сега разбирам ясно каква е причината.

Рей почувства как цялата настръхва. Разбираемо бе майката на Даниъл да бъде разстроена, но това не означаваше, че трябва да се държи толкова грубо.

— Съжалявам, че снощи повикаха Даниъл — отвърна Рей, като се опитваше да се държи студено като нея. — В противен случай щеше да ви се обади и сам да ви обясни всичко.

— Да ми обясни ли? — Една от изписаните ѝ вежди леко се повдигна. — Изглежда, че случаят се нуждае от точно обяснение. Доколкото зная, когато замина на изток, той просто предприе едно служебно пътуване. Нямах представа, че възнамерява да прави нещо друго.

— И наистина не е възнамерявал... Срецнахме се вечерта, преди да се приберем у дома.

Лейди Еймъри изглеждаше леко шокирана.

— Да не би да искате да кажете, че се е оженил за вас на следващия ден, след като ви е срещнал?!

— Да. Знаете ли...

— Литгоу, струва ми се, че трябва да взема една от моите таблетки — пожела важната лейди с добре отиграно прилошаване, като се обърна към някакъв господин в сив костюм, когото Рей дори не бе забелязала.

— Разбира се, лейди Еймъри. — Той прекоси с бързи крачки салона, взе чантата, която се намиреше в краката ѝ, и внимателно ѝ я подаде. — Моля ви, поставете се да не се вълнувате.

Не изглеждаше кой знае колко развълнувана, когато отвори чантата и извади от нея малка седефена кутийка с хапчета. Пъхна едно

в устата си, посегна към поставената до нея чаша с бренди и отново погледна Рей с рязък поглед.

— И как се запознахте? — интересува се тя, сякаш нямаше да понесе отговора.

— Работех в един нощен клуб — обясни безцеремонно тя. — Танцърка съм. Даниъл дойде, почерпи ме и решихме да си тръгнем заедно. Впрочем, имах малък проблем с полицията и исках да се махна, колкото е възможно по-бързо от страната. Даниъл предложи да ми помогне. — Това бе самата истина, но защо ли се мъчеше да ѝ обяснява нещо, в което нямаше да повярва?

— Значи го убедихте да се ожени за вас? — запита поразена лейди Еймъри.

— Тъкмо обратното. Той ме убеди. Нямах особено желание да се омъжвам. Това щеше да попречи на кариерата ми. Но... тогава предложението му ми се стори най-добрата идея. — Тя сви красивите си рамене. — Поне убеди полицията да ме освободи.

— Разбирам. — Това очевидно изискваше значителни усилия от страна на майката на Даниъл, за да контролира ужаса, който я обзе, щом чу историята. — И какво смятате да правите сега?

— Какво смятам да правя ли? Не зная. — Тя се преструваше по най-възмутителния начин, но нейната слушателка очевидно бе готова да повярва и на най-лошото. — Може известно време да се позавъртя тук. На Даниъл няма да му се отрази кой знае колко финансово.

Остри, тъмни почти като тези на Даниъл очи, я наблюдаваха с аристократично презрение.

— Сериозно ли предполагате, че този брак има и най-малката възможност да просъществува? — запита студено тя.

Рей се облегна на стола и праметна крак върху крак.

— Това всъщност ни най-малко не ме тревожи — отвърна тя и отново сви безразлично рамене.

— Но се надявате, че когато всичко свърши, моят син ще ви осигури охолно бъдеще? Съжалявам, млада госпожице, но тук не е Калифорния. Искам да кажа, много скоро ще се убедите, че сериозно сте подценявали английското правосъдие по отношение на разводите. Най-вероятно е сериозно да сте подценили и самия Даниъл. Той не е глупак.

— Той се ожени за мен! — Не се стърпя да ѝ напомни Рей.

— Да. Без съмнение, като израз на зле разбрано рицарство. За да ви помогне да напуснете страната, от която така много ви се е искало да избягате. Но ако смятате, че можете да изстискате някакви пари от него, ще ви кажа, че жестоко се заблуждавате.

— Така ли? — Рей почти се разтрепери от потискания гняв, но посрещна предизвикателно погледа на старата дама. — Ще видим.

Лейди Еймъри намери сили да се усмихне и рече:

— Можете да се възползвате от предложението, което съм готова да ви направя.

— О!

— След като твърдите, че не държите особено на този брак, аз съм готова да ви предложа пет хиляди лири, за да направите изявление, което да даде възможност на Даниъл да го анулира.

Рей почувства как я обзема ярост. Испита желание да изрита противната особа от стола. Но някакъв таен глас ѝ подсказа, че съществува по-добър начин за отмъщение.

— Пет хиляди? — провлече тя с нехайно безразличие. — Само толкова ли?

— А вие колко желаете?

— Ами... Ако бях продала цялата тази история на вестниците, те щяха вероятно да ми платят двойно.

— Много добре. Десет хиляди — съгласи се веднага лейди Еймъри.

— От друга страна — замисли се Рей, сякаш обмисляше най-старателно въпроса, — никак няма да е лошо снимката ми да се появи във вестниците. Малко реклама никак няма да навреди на кариерата ми...

— Колко желаете?

— Двадесет хиляди.

Тя никога нямаше да се съгласи.

— Двадесет хиляди? Литгоу, куфарчето!

— Но, уважаема лейди Еймъри...

— Нося парите в куфарчето... в брой — съобщи лейди Еймъри на Рей с остър и пълен с презрение глас. — Моят адвокат, когото виждате тук, е съставил писмена клетвена декларация, която урежда положението. Също и споразумение, с което губите всякакво право да продавате евтината си историйка на вестниците.

Рей бе напълно сигурна, че подобен договор няма законна сила, но не изказа гласно тази мисъл.

— Добре — съгласи се весело тя. — Дайте да видя документа.

Лейди Еймъри отвори куфарчето. Внимаваше да не даде възможност на Рей да види колко пари е донесла, с които да плати откупа на съпругата на сина си. Тя извади някакви книжа и ги подаде на Рей.

— Имате ли писалка? — Господин Литгоу услужливо ѝ подаде собствената си писалка и Рей надраска подписа си под документите, без да се потруди да прочете съдържанието им. В края на краищата, искаше точно това, нали? Бързо анулиране на брака. Сега нямаше да е необходимо дори да се вижда с Даниъл, за да го урежда. Всъщност, след като майка му опишеше тази малка сцена, той вероятно никога нямаше да пожелае да я види отново. Това решаваше всички проблеми с един-единствен удар. — Заповядайте — каза весело тя. — А сега, парите!

Лейди Еймъри я стрелна с дълбоко отвращение.

— Във всяка пачка има по хиляда лири — съобщи ѝ тя с леден глас и една по една, постави двадесетте пачки на масичката до стола ѝ. — Желаете ли да ги преброите?

Рей взе една пачка и набързо я провери. В нея имаше двадесет банкноти, всяка една по петдесет лири.

— Не е необходимо. Благодаря. Много е приятно човек да има делови отношения с вас.

— Споразумението съдържа клауза, според която вие се задължавате да напуснете незабавно този дом — каза настоятелно лейди Еймъри.

— Съгласна съм. Не ми е необходимо време, за да събера багажа си. Е, довиждане — добави безочливо тя. — Ще се видим... Не, по-добре да не се виждаме повече.

Излезе бързо от салона, преди маската на безразличие да е паднала от лицето ѝ и се втурна нагоре по стълбите. Мел я чакаше на площадката и нервно се разхождаше напред-назад.

— Какво се случи? Господи, Рей, откъде са тези пари? — зяпна тя.

— Дълга история. — Тя мина покрай приятелката си, влезе в спалнята, в която бяха спали с Даниъл и хвърли парите върху леглото.

— Събра ли си багажа? Тръгваме веднага. — Тя сложи чантата си на леглото и започна да тъпче бързо дрехите си.

— Но, Рей... това са хиляди лири — каза задъхано Мел, коленичи на пода и вдигна почти с благоговение една от пачките.

— Точно двадесет хиляди. Даде ми ги майката на Даниъл срещу обещанието да изчезна завинаги от живота на сина ѝ.

— Какво? — Мел запрemiга объркано. — Но... нищо не разбирам. Защо е трябвало да ти дава всичките тези пари?

— Защо ли, наистина? — отвърна с горчивина Рей. — Не се тревожи за нея. Очевидно притежава повече пари, отколкото са ѝ необходими и смята, че това ѝ дава право да обижда всеки, който ги няма.

— Но... Е, добре. Това поне решава нашите проблеми — заяви бодро Мел. — Имаш много повече пари, отколкото са ти необходими, за да наемем един наистина хубав апартамент. Всъщност, можеш да купиш и нов или да оставиш тлъста предплата.

— Не, не съм съгласна — възпротиви се Рей и стисна устни. — Няма да взема дори едно пени.

Мел ужасено я погледна и посегна инстинктивно да запази ценните пачки.

— Нали няма да ѝ ги върнеш? — запита я умолително тя.

— Няма. Ще изпратя цялата сума на Оксфордския комитет за подпомагане на гладуващите.

* * *

Щастието им се усмихна и двете си намериха работа в Париж. Тя не само им даваше възможност да получават редовна заплата и право на жилище, неща, които нямаха изгледи да си осигурят в Лондон, но Рей успя да се махне от Лондон. А това ѝ се стори за момента чудесна идея.

Изминаха почти два месеца. В началото Рей се ужасяваше от мисълта, че Даниъл може да тръгне след нея. Историята представляваше главната новина на неделните вестници в продължение на няколко седмици. „Банкерът и танцърката“. Журналистите извъртяха така находчиво всичко, че превърнаха онзи

единствен кратък и гневен телефонен разговор в изчерпателно интервю, а заснетата по нечестен начин снимка направиха да изглежда така, сякаш Рей е позирала за нея. Само историята с „Парадайз“ бе предадена наистина точно.

— ... Две, три, четири, завъртане... — Тя запремига учудено, когато Мел се приведе към нея. Шепненето на сцената бе строго забранено. Мадам Лулу щеше да побеснее от гняв, ако ги хванеше.

— Рей, той е тук!

— Какво! — Тя почти изгуби равновесие. — Къде?

— Масата отпред. Точно отляво на сцената — посочи Мел с леко кимане на глава. — Сигурна съм, че е той. Струва ми се, че го видях преди малко да седи по-назад, но явно е уговорил келнера да го настани по-напред.

Сърцето на Рей тревожно затуптя. Точно от това се страхуваше през цялото време. Положително не бе дошъл случайно в Париж.

Но дали това беше той? На масата наистина седеше някакъв мъж. Успя да различи широките му рамене в добре ушито тъмно сако. Бе поставил ръка върху бялата покривка до вазата с розови пъпки. Не виждаше обаче лицето му. Криеше се в сянката. Косите на врата й настръхнаха. Нима е той?!

Светлините на рампата в един момент не блестяха точно в очите й и тогава го видя. Той беше!

— Е, е, Рейлийн! Защо трябва винаги да ви се карам? — Мадам Лулу, най-малко седемдесетгодишна, но все още твърде подвижна, приближи зад тях и ги стресна. — Вие двете бърбите на сцената и правите грешки, а сега надничате и през завесата, за да оглеждате красивите мъже в залата, вместо да се подготвяте. Онзи господин там е много красив, но може да ви навлече сума ти неприятности. — Тя отдръпна леко завесата и надникна в посоката, в която гледаше и Рей. — А, да! — одобри тя с глас, подсказващ безбройните й спомени. — Всичко е ясно, нали? Вече си мислех, че този вид мъже отдавна са изчезнали! — Тя се разкиска, но веднага си придаде сериозен вид. — Но, хайде, по време на представление няма време за блянове.

— О, моля ви, мадам Лулу! Аз... мисля, че съм си навехнала глезена — изпъшка отчаяно Рей.

Кръглите светли очи на французойката я погледнаха с открито презрение.

— Какво има? Я да видя! — настоя остро тя.

Рей повдигна крак със свито сърце. Мадам Лулу прекара опитните си тънки пръсти по глезена и установи, че ѝ няма абсолютно нищо.

— Да не чувам повече подобни глупости! Върви и си сложи артистичния костюм. Дошъл е да гледа твоят танц, така ли? Тогава танцувай за него.

Когато прожекторите се насочиха към нея, Рей почувства как устните ѝ неприятно изсъхнаха. Тя несъзнателно ги навлажни с език и публиката леко въздъхна. Всички помислиха, че това е част от представлението.

Този апашки танц никога не ѝ създаваше неприятности. Беше просто един добър акробатичен танц, изискващ много умения от танцьора. Доставяше ѝ удоволствие. Тази вечер обаче тя се чувстваше... неудобно, чувстваше се изложена на показ. Той бе тук и я наблюдаваше. Какво ли си мислеше? Защо бе дошъл? Дали за да си отмъсти?

Барабаните напрегнато задумкаха и в най-отдалечения край на сцената се появи Пол, нейният партньор. Той се занимаваше ежедневно по два часа с вдигане на тежести, за да поддържа прекрасната си мускулатура. Макар и да го бе видяла същия следобед да седи съсредоточено със скръстени крака на пода и да тренира, тя бе принудена да признае, че подхождаше напълно за ролята си: долен, навъсен и великолепен тип.

От публиката се чуха ахкалия, когато той се приближи до бара, сграбчи я за китката и я притегли към себе си. Тя сложи ръце на раменете му, тялото ѝ грациозно се огъна, очите ѝ заблестяха опасно и предизвикателно, изпълнени с пренебрежение към него, дори когато той я завъртя разгневен и я хвърли върху сцената.

Тя отметна назад коси, гъвкавостта и грацията на тялото ѝ напомняха котешка, когато Пол я вдигна. Тя се отдаде напълно на танца, макар че с периферното си зрение не изпускаше тъмната неподвижна фигура, седнала точно под рампата. Уплахата, която трябваше да изрази чрез танца, извираше направо от сърцето ѝ.

Когато стигнаха до финалната част на танца, Пол я хвърли отново на пода, после се придвижи през сцената към една маса и се

изтегна на нея. Веднага се появи красива келнерка — Мел — и започна да флиртува с него. Рей бавно се изправи и пристъпи към бара.

Финалът беше класически: изстрели, сърцераздирателно разкаяние, полиция, която я отвежда окована в белезници. Този танц сигурно бе показван на десетки парижки сцени, след неговото създаване.

Публиката хареса изпълнението им и започна силно да аплодира. Рей се принуди да се усмихне, докато се покланяше заедно с останалите танцьори. В ума ѝ обаче бушуваше истинска буря. Той продължаваше да седи там и неговата неподвижност бе почти застрашителна. Представлението беше вече към своя край. Предстоеше само още едно преобличане до финала. А какво щеше да последва след това? Дали щеше да я проследи? След като успя да я открие в Париж, къде другаде можеше да се скрие занапред?

СЕДМА ГЛАВА

— Рей, добре ли си? — запита обезпокоено Мел. — Смяташ ли, че ще се качи на сцената?

— Може ли някой да каже, какво е в състояние да направи? Нямам представа защо е тук... По дяволите! — Ръцете ѝ така трепереха, че не можеше да си сложи гребена от кост на костенурка, който трябваше да поддържа косата ѝ по време на последния танц — канканът.

— Дай да ти помогна — предложи Трейси, една от другите танцьорки, която работеше вече повече от година в трупата.

Рей се огледа в огледалото.

— Смяташ ли, че знае къде живееш? — продължи Мел. — Какво ще стане, ако дойде тук?

— Точно от това се страхувам — призна Рей с пресъхнали устни. — След като е разбрал къде работя...

— Защо не преспиш тази нощ в моя апартамент? — предложи великодушно Трейси.

— О... не мога — поколеба се Рей. — Не бих желала да те затруднявам...

— Ни най-малко не ме затрудняваш — настоя Трейси. — Ще помоля Луи да те закара там след представлението. Знам как се чувстваш. Няма нищо по-лошо от мъж, който не желае да приеме отказа ти.

— А ти къде ще отидеш?

В този момент Мадам Лулу влезе разгорещена и плесна с ръце.

— Хайде, момичета, побързайте! Време е да излизате на сцената. Мелиса, моето дете, сложи си и втората обица. Бързо, бързо, намери другата! Рейлийн...

Тя наклони птичата си глава на една страна и заоглежда критично Рей. После смъкна с решително движение ръкавите ѝ върху раменете и разкри по-дълбоко изкусителната гънка между гърдите ѝ.

— Така! И се усмихвай, малката. Канканът трябва да се танцува с палаво кокетство, разбираш ли? В противен случай от него не излиза нищо. Преглътни всичко останало в себе си и се забавлявай.

Рей се втурна да догони останалите танцьорки и се появи леко задъхана на малката овална сцена. Мелодията моментално бе разпозната и публиката бе завладяна от общата възбуда. Тя затова и бе пристигнала в Париж, както и за охлювите с чеснов лук, и Айфеловата кула.

Рей танцуваше, заслепена от светлините на рампата. Тя повдигаше полата си, краката си, усмихваше се закачливо на морето от непознати лица под нея, възбуждаше ги, като им показваше за миг дантелените си гащички.

Забеляза, че той още е там и я наблюдава, полускрит в сянката. Просто чувстваше върху себе си пламенния му поглед. Независимо, че в заведението имаше стотина души, тя усещаше единствено неговото присъствие.

Тялото ѝ реагираше така, сякаш той я докосваше. Гърдите ѝ тръпнеха, бедрата ѝ изгаряха от желание.

Обзе я такава необузdana безразсъдност и тя започна да се показва най-безсрамно като нарочно го предизвикваше да изпита към нея презрение.

Какво ли си мислеше, докато седеше така неподвижно? Дали и той като нея си спомняше как държеше крехкото ѝ тяло в прегръдките си, как не сваляше поглед от голите ѝ гърди, как ги милваше и чувстваше между пръстите си коравите им зърна? А сега, когато повдигаше полата си, не си ли представяше, че я милва по стройните и гладки бедра...

Знаеше, че рано или късно ще я потърси. Твърде дълго изчака, за да покаже презрението си, но положително щеше да си отмъсти. Беше го измамила. Не ставаше въпрос единствено за парите. Тя стана причина да бъде омърсено името му. Той положително мислеше, че нарочно е продала цялата история на вестниците, след като бе дала обещание, че няма да го стори. Никога нямаше да ѝ го прости.

Отдаде се напълно на танца. Задъхана, замаяна и с блеснали очи, крещеше възбудено, докато правеше циганското колело, а полите ѝ летяха високо нагоре. Зрителите шумно аплодираха и пляскаха с ръце в такт с жизнерадостната музика, завладени от трескавото темпо.

Представлението достигна кулминационната си точка и редицата момичета подхвърлиха за последен път нагоре полите си и една по една паднаха с шпагат на пода.

Зрителите станаха прави, затропаха с крака като полудели и засвириха с уста.

Рей вдигна глава. Стегнатото жакетче притискаше гърдите ѝ и тя с мъка си поемаше дъх. Масата отляво на сцената беше празна. Даниъл си беше отишъл.

Виждаха се само окапалите венчелистчета от розовите пъпки във вазата.

— Довиждане. Ще се видим утре. И ти благодаря. — Рей махна с ръка на Трейси и влезе в ниската червена спортна кола. Приятелят на Трейси ѝ се усмихна накриво и запали двигателя. — Много ви благодаря, че се съгласихте да ме откарате — промълви тя.

— О, няма нищо — отвърна небрежно той. — Няма да ми отнеме кой знае колко време.

Рей се обърна и погледна през задния прозорец, за да се увери, че не ги следва никаква кола. Когато обаче завиха в Шанз Елизе попаднаха на такова движение и светлините на колите така я заслепиха, че не успя да види нищо. Пресякоха Сена и преминаха под извисяващата се метална дантела на Айфеловата кула, после завиха в една от по-тихите странични улички. Чинари засенчваха тротоарите, а къщите наоколо бяха много модерни.

Наемите тук положително бяха високи, за да може една кабаретна артистка да се справи без чужда помощ с тях, помисли си Рей.

Приятелят на Трейси спря колата до бордюра. Рей излезе, отново му благодари набързо и, без да се бави, влезе през входната врата.

Стана ѝ много приятно, когато се озова в луксозния апартамент, разположен на първия етаж на сградата, вместо във влажния и вонящ пансион, в който живееха повечето от момичета от трупата. Двете с Мел живееха в една стая с още две танцьорки, а банята се ползваше под строгия контрол на портиера, който се държеше като същински цербер.

Банята тук беше направо разкош — облицована с розов мрамор и разни украшения. Тя се съблече и зави около косата си пухкава бяла кърпа. После напълни ваната с топла вода и щедро наля в нея от

скъпия шампоан на Трейси. След това се потопи бавно в меката галеца вода и затвори очи.

Натрапчивият образ на Даниъл моментално изникна в съзнанието ѝ. През тялото ѝ премина лек трепет, когато си спомни как бе седял толкова близо до нея, отделен само от ослепителните светлини на рампата. Тази нощ успя да му избяга, но не можеше да си представи, че той ще се откаже да я преследва.

А когато я откриеше? Въображението ѝ беше безсилно. В съзнанието ѝ нахлуха спомени от краткото време, през което бяха заедно, за това как я целуваше и милваше... От гърдите ѝ се отрони дълбок стон. Тя се потопи по-дълбоко в топлата вода и прекара ръце по нежната си кожа, обзета от трескави видения.

Отривистият звън на входната врата прекъсна мечтанията ѝ. Трейси, помисли си тя веднага и излезе бързо от ваната. Да не би да е забравила нещо? Или може би идваше някой друг неин приятел, който се надяваше да я завари сама? Ако бе така, щеше да остане разочарован. Облече бялото копринено кимоно на Трейси и тръгна боса да отвори вратата.

Светлината във входното антре я заслепи за момент, но когато видя застаналият на прага висок и широкоплещест силует, тя отвори ужасено уста и се опита да затръшне вратата. Мъжът обаче се оказа по-бърз, влезе и я принуди да отстъпи.

— Я виж ти! — Даниъл затвори вратата след себе си и Рей отстъпи още няколко крачки. — Чудесно местенце! Радвам се като виждам, че парите на майка ми не са отишли напразно.

— К-какво правиш тук? — Останала без дъх и напълно зашеметена, не успя да му обясни, че апартаментът не е неин.

Той бавно и презрително я огледа.

— Не ме ли очакваше? Видях как приятелят ти с лъскавата кола те доведе тук. Очаквах, че ще остане. Защо го отпрати?

— Ти... ти си ме проследил?

— След като се махна от онзи приют, моят частен детектив те е забелязал за първи път в... О, да. Изпратих след теб частен детектив — добави той, когато Рей го погледна с широко отворени от ужас очи. — Постъпи много разумно, като се махна, колкото се може по-бързо от Англия, малка вещице! Но положително не си мислила, че ще те оставя да се измъкнеш така.

Тя се отдръпна в дъното на стаята и се оказа притисната в ъгъла. Впери поглед в него, а сърцето ѝ се разтуптя от страх, когато разбра, че по това лице няма капка милост.

— Защо се забави толкова много? — прошепна тя, с надеждата, че и този път ще избяга от съдбата си.

Той жестоко се изсмя.

— Ако те бях потърсил веднага, нямаше да мога да отговарям за действията си. Вероятно щях да изпитам голямо удовлетворение да те смажа, но в същото време няхах желание да гния по затворите заради теб. Причини ми предостатъчно злини.

— С-съжалявам... — едва успя да промълви тя.

— Съжаляваш ли? Шумът, който се вдигна около нашия кратък брак, изглежда не се е отразил зле на твоята кариера. — Той отново огледа апартамента с презрителен поглед. — Но предполагам, че всяка реклама в твоя бизнес е добре дошла. Колкото е по-мръсна, толкова е по-добра.

Тя сведе глава. Късно бе дори да направи опит да го убеждава в своята невинност. Бе твърде разгневен, за да я изслуша.

Той сложи ръка под брадичката ѝ, повдигна главата ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Обясни ми само едно нещо — настоя ожесточено той. — От самото начало ли бе замислила всичко това? Още от момента, в който влязох в заведението ли ме набеleyа за своя жертва?

— Каквото и да ти кажа, няма да ми повярваш...

— И съвсем правилно! Защото не си нищо друго, освен една интригантка, една съгласяваща се с всичко малка кучка! Двадесет хиляди! Божичко! Ако бях аз, нямаше да можеш да откопчиш и едно пени. Сигурно си разбрала, че не съм толкова лесен, колкото майка ми.

Едва не се изсмя на думите му. Майка му, лесен човек?! Но сега не ѝ бе до смях. Дивият гняв в очите му я предупреди, че наистина е толкова опасен, колкото си представяше.

— Изигра го много умно. Заявяваше така мило, че анулирането на брака е единственото нещо, което желаяш. Оказва се, че в края на краищата си имала намерение да ме ограбиш заради благородното ми намерение да те спася от полицията... Знаеш ли, мога да се обзаложа, че наистина си ограбила парите на онази горила.

— Не съм ограбила никого!

— Онова обаче, което наистина ме вбесява — изръмжа той, спусна пръсти към гърлото ѝ и я стисна, — е, че си обещава на майка ми да не продаваш историята на вестниците, а след това си отишла направо при тях и си го направила! — Той я стисна още по-силно. — Онази твоя снимка на първа страница, на която така провокационно позираш пред вратата на моя дом, тези нацупени чувствени устни...

— Моля те...

Той започна да я души и тя изпадна в ужас. После вдигна ръце и се опита да откопчи пръстите му от гърлото си.

— Няма да те убия, макар че заслужавах точно това. — Той продължаваше да я държи притисната до стената, но поохлаби хватката си. — Просто дойдох да се убедя каква си и веднъж завинаги да се освободя от образа, който ме преследва. За първи и последен път позволих на желанията да надделеят над разума ми. Да, това бе грешка, която никога повече няма да допусна.

Тя го погледна втренчено, стресната от признанието, че нейният образ го е преследвал. Той отново се изсмя зловецко.

— Да. Ти все още ми въздействаш по същия начин. Това не ме учудва. Никоя друга жена не е имала подобно пагубно въздействие върху мен. Трябваше да те притежавам тогава, когато имах възможност за това, а не да се държа така глупаво кавалерски. Поне нямаше да се налага да се обърквам в разсъждения и угризения.

Погледът му помръкна и тя отново бе обзета от паника.

— А сега те видях на сцената — изръмжа той и пристъпи още по-близо до нея. — Начинът, по който танцуваше. Всичките онези мъже, които те гледаха и изпитваха желание да те докоснат... Ти не си нищо друго, освен една евтина малка уличница. Ако имам поне малко ум в главата, трябва веднага да се махна оттук, преди да съм направил нещо, за което после ще съжалявам...

Той развърза кимоното със свободната си ръка и то се разтвори. В погледа му припламна нещо диво, когато започна да оглежда безочливо голото ѝ тяло. Тя потръпна ужасена. В това безмилостно лице нямаше нито следа от нежност и пощада. Бе попаднала в капан, нямаше възможност нито да избяга, нито да прикрие голотата си. Когато той се засмя подигравателно и тържествуващо, тя разбра, че нежните розови зърна на гърдите ѝ се бяха свили като неразцъфнали

пъпки, готови и мамещи, разкриващи унизителният факт, че тя не е повече в състояние да владее чувствата си към него.

— Гледах те как танцуваш... — Гласът му звучеше дрезгаво, дишаше неравномерно. — Този стегнат корсет... искаше ми се да те съборя на земята, да го разкъсам и да вкуся сладостта на голото ти тяло, да милвам нежната ти кожа... — Ръката му се плъзна бавно нагоре към болезнено напъпилите ѝ гърди. — Като коприна е... толкова гладка, толкова прекрасна... — Пръстите му докоснаха крайно чувствителните върхове на зърната ѝ и тя леко изохка. — Гърдите ти са като твърди праскови, зърната като лешници или като ягоди, напълно узрели да бъдат откъснати и изядени.

Рей не беше в състояние да направи нищо. Когато той притисна гърба ѝ към стената и почувства докосването на пръстите му, търсеци най-интимната ласка, от устните ѝ се отрони лека въздишка. Тя затвори очи и се остави покорно на топлата вълна на желанието.

Внезапно разбра, че ще я обладае до стената. Нямахше време дори за уплаха. Ахна потресено, когато той проникна в нея със сила, която бе в състояние да се справи с всяка съпротива. Гъвкавото ѝ тяло се огъна под неговото и нищо не издаде нейната неопитност. А може би нямаше и да го забележи. Беше се отдал така на удоволствието, че не бе в състояние да обърне внимание на нищо.

Тя се притискаше към него, отдадена на дълбокия и първобитен ритъм на обладанието, смутена от безумната буря, която бушуваше в самата нея. Устните му страстно я целуваха, езикът му проникваше дълбоко в свежата ѝ беззащитна уста и възпламеняваше кръвта ѝ. Тя го искаше. Искеше го още от мига, в който го видя...

Когато действителността започна отново да се връща в съзнанието ѝ, тя се опита да се освободи от прегръдката му. Той обаче се засмя с нисък многозначителен смях.

— Това не е достатъчно. Петдесет рупала, нали така, срещу удоволствието да притежавам твоето тяло цяла нощ? А за двадесет хиляди лири очаквам нещо много повече.

Тя отчаяно се опита да се отскубне от него. Зарида от гняв и срам, че така лесно му се отдаде, когато това означаваше толкова малко за него.

— Пусни ме! Ще... ще извикам полиция.

— Не, не — смъмри я той с убийствена ирония. — Не смятам, че ще ти помогнат. Все още си моя съпруга. Бракът ни още не е разтрогнат. А не забравяй, че това е Париж. Струва ми се, че полицията ще бъде по-склонна да застане на страната на онеправдания съпруг.

Вцепененият ѝ мозък не схващаше какво ѝ говори. Бракът им не бил още разтрогнат ли?

— Но... Даниъл, престани! Не можем... Ако се...

— Ако се любим, няма да получим развод? — подразни я отново той. — Не, не! Този път няма да ме спреш толкова лесно. Вече си подписала клетвената декларация.

— Но... това вече не отговаря на истината — започна да го умолява отчаяно тя.

— Истина? Лъжи? Нима правиш разлика между тях? Убедила си глупавата ми майка да ти плати такава голяма сума, за да ѝ кажеш една лъжа, която всъщност се е оказала самата истина. Да, ти превърна истината в лъжа и лъжата в истина.

— Но... Даниъл, моля те...

— А сега престани да ме зальгваш с твоята невинност, сякаш си най-чистата девственица на този свят. Не си онова, за което се представяш. И двамата го знаем. А сега, къде е спалнята?

Тя го погледна с широко отворени очи, пълни със сълзи. Дори и сега не е разбрал нищо. Как е възможно?

Дали неговата омраза го заслепяваше дотолкова, че не бе забелязал нейната девственост?

— Къде е? — запита той и се надвеси застрашително над нея.

Тя посочи с глава. Не можеше да произнесе и думичка.

— Хайде!

Той я блъсна грубо по коридора. Тя се подчини. Ръцете ѝ се разтрепериха, когато натисна дръжката и отвори вратата. На прага се подвоуми. Силен страх сви сърцето ѝ. Разбираше добре, че всеки опит за съпротива от нейна страна щеше да го вбеси още повече.

Даниъл се огледа. На устните му се появи саркастична усмивка, когато видя епикурейския лукс в спалнята на Трейси — огромно балдахиново легло, пребогато украсено с дантели.

— Е, отлично си се устроила тук — забеляза сухо той.

Тя се обърна и го погледна. Разбираше добре, че е твърде късно да прави опит да го накара да разбере. Очите му блестяха като черни диаманти. Тя придърпа кимоното около голото си тяло и потръпна от страх.

Той вдигна ръка и развърза със сардонична усмивка вратовръзката си, разкопча ризата и я съблече. Смесница от очакване и възбуда се заплете като възел в нея. Тя не можеше да отвърне очи от него. Движенията на коравите мускули под бронзовата кожа, черните косъмчета по широката гръд... Отново я обзе слабост и безпомощност.

— Ела тук — нареди той с нисък глас.

Тя пристъпи разтреперана към него. Когато обхвана лицето ѝ и го повдигна, тя усети, че и той трепери. В очите му пламтеше необуздан огън.

— Господ да ми е на помощ, Рей, но все още те желая! Не ме интересува каква си. Никога не съм желал жена така, както желая теб!

Той наведе глава. Устните му докоснаха нейните с нежна чувственост, от която сърцето ѝ сякаш престана да тупти. Тя не очакваше подобно нещо и това я лиши напълно от възможността да се съпротивлява. Когато я взе в прегръдките си, тя забрави всичко друго, освен пробудилото се у нея желание. Мекото копринено кимono се изхлузи от раменете ѝ и се свлече на пода.

Целувките му проникваха в най-съкровените кътчета на устата ѝ. Тялото ѝ се топеше в неговите прегръдки. Голите ѝ гърди бяха притиснати в твърдата стена на неговите, а чувствителните им зърна се триеха в остриите косъмчета.

Във вените ѝ пропълзя сладостна топлина и тя изпадна в състояние на пълно блаженство. Ръцете му милваха гърдите ѝ, пръстите му така изкусно дразнеха зърната им, че в мозъка ѝ пламна същински пожар.

Той леко я вдигна от земята, пренесе я до леглото и я положи на него. После се изправи над нея и заоглежда с неприкрита алчност голото ѝ тяло. Дълбокият му и плътен смях я накара цялата да настръхне.

— Първият път беше добре — промълви той и се усмихна бавно и доволно. — Следващият път обаче ще бъде още по-добре, а след това... Всичко ще трае много, много дълго.

Ръката му хвана катарамата на кожения му колан и докато я откопчаваше, тя почувства, как сърцето ѝ се разтуптя така, сякаш щеше да изхвъркне. Рей навлажни несъзнателно устни с език.

В очите му припламнаха необуздани пламъци.

— Ах ти, малка вещице... Ти си най-съблазнителната жена, която някога съм срещал. — Сграбчи я и я привлече към себе си. Притисна я с тяло и почти я смаза с тежестта си, след това разтвори бедрата ѝ.

— Трябва да издадат закон против жени като теб — изръмжа той и вдиша аромата на косата ѝ. — Колко ли други любовници си докарвала до ръба на лудостта, карала си ги да забравят всичко, което са считали за важно, само и само да прекарат една нощ в леглото ти? Сигурно ти доставя удоволствие да виждаш как подлудяваш мъжете с твоето проклето обаяние.

Тя изпита унижение и се опита леко да се възпротиви, но той я накара да замлъкне със зашеметяваща целувка.

Ръцете му милваха цялото ѝ тяло. Те вкусваха с наслада от всяка негова нежна извивка, от гладките бедра, розовия като праскова стомах и отново нагоре до коравите гърди. И тя се стопи, предаде се напълно на неговите ласки. От този момент нататък беше съгласна с всичко, което той пожелаеше.

Зърната на гърдите ѝ откликваха на неговите докосвания. Тя потръпна от удоволствие и изви подканящо тялото си към неговото.

— Ти ми принадлежиш! — изхриптя той. Очите му ярко блестяха от обзелото го пламенно чувство за притежание. — Ти си моя и никога вече няма да ти позволя да ме напуснеш.

Разумът продължаваше да се бори с чувствата ѝ, но когато той започна да я обсипва с целувки по дългата и чувствителна извивка на шията, тя разбра, че напълно е загубена.

Опитните му ръце започнаха да милват настръхналите ѝ гърди и да ги целуват. Тя чу собственото си задъхано дишане и чакаше със свито сърце той да достигне върховете им. Накрая устните му се впиха в тях. Тя изхлипа, въздъхна, извика името му и зарови пръсти в тъмната му къдрава коса.

Никога преди това не бе изпитвала по-блажено чувство. Той вдигна глава и се засмя победоносно.

Ръката му я галеше с бавни и чувствени движения надолу по гърба, по нежните извивки на тялото и накрая по дългите и гладки като коприна крака. После ръката му се вдигна, разтвори решително бедрата ѝ и тя цялата потръпна. Отстъпи и му позволи най-интимна милувка.

Той знаеше как точно да събуди нейната отзивчивост. Тя изхлипа тихо и обърна лице към възглавницата, докато търсеците му пръсти намериха мъничкия бисер между меките кадифени гънки. Едва понасяше докосванията му, толкова изострена бе чувствителността ѝ, но в момента, в който го направи, я заля такава вълна на удоволствие, че се излегна и му позволи да прави каквото пожелае с нея.

Той така я очароваше с ласките си, че я правеше своя любовница завинаги. Устните му просто плякосваха тръпнещата ѝ гръд и подчиняваха под ред чувствителните ѝ зърна на сладострастното мъчение. После продължаваха да изследват всяко кътче от пламтящата ѝ кожа и да ѝ доставят такова удоволствие, което не бе и мислила, че съществува.

Изпаднала във възторг, тя се виеше в ръцете му. Той удържа на обещанието си. Любеше я по непознат за нея начин и тя се подчиняваше на всичко, което той пожелаеше, изпълнена с копнеж да му достави удоволствие. Някакъв дълбок женски инстинкт ѝ подсказваше непрестанно нови начини как да го милва с ръце и устни. В началото не бе сигурна, но безпогрешните трепети на твърдия му мъжествен отклик ѝ подсказваха, че онова, което върши, му доставя удоволствие.

И точно когато бе напълно сигурна, че е достигнала връхната точка на насладата, той отново я пое и тя разбра, че има нови висоти, до които още не се бе докосвала. Силното му тяло властваше напълно над нейното. Той проникваше в нея с такъв мощен ритъм, който я въвличаше в същински огнен ураган.

Времето престана да съществува. Само чистото изтощение ги караше да спират, но малко след това отново изпитваха глад един към друг. Той лягаше по очи, а тя милваше гладките мускули на гърба му, изпълваше се с трепет от тяхната сила, навеждаше глава и го целуваше по очарователните трапчинки на раменете. Той се обръщаше под нея и започваше да милва гърдите ѝ, а тя отмяташе назад коси и се

задъхваше от удоволствие, докато той възбуждаше нежните розови зърна с умелите си пръсти.

После обхващаше тънката ѝ талия с ръце и я приласкаваше да му се отдаде напълно. Тя започваше да поклаща бедра в еротичен танц, подобно на одалиска, доставяща удоволствие на своя господар, докато напрежението в него достигаше точката на експлозията. Той я поваляше и я обладаваше с такава буйна страст, докато и двамата изпепеляваха в буйния пожар и се превръщаха в тлееща жарава...

* * *

— Какво правиш, за бога?

Рей стреснато се събуди. Спомените от предната нощ нахлуха внезапно в главата ѝ. С панталони и все още незакопчана риза, Даниъл вадеше дрехите от отворения голям гардероб на Трейси.

— Събирай си багажа — нареди ѝ той с глас, нетърпящ възражение. — Ще те заведе у дома.

— Какво? — Тя се измъкна от леглото и започна като обезумяла да събира скъпите дрехи на Трейси, които той хвърляше на пода. — Престани. Ще ги повредиш — умоляваше го изпаднала в лудост тя и се опитваше да ги закачи отново на закачалките.

— Остави ги! — отсече гневно той. — Ще ти купя колкото пожелаеш нови. Вземи си само онова, от което имаш нужда за пътуването.

— Даниъл, моля те — възпротиви се тя. — Не мога да се върна с теб...

— Ти си моя съпруга — изскърца той със зъби и я привлече грубо в обятията си. — Искам да отидеш там, където ти е мястото. — Топлите му устни се впиха в чувствителната вдлъбнатина на шията ѝ. — Обичам те, Рей. Готов съм да продам душата си, за да те притежавам.

— Не! — Ужасена от думите му, тя започна да се бори отчаяно със себе си. Хвана го за раменете и се опита да го отблъсне. — Не съм твоя съпруга! Онова, което стана снощи, няма никакво значение...

Той я стисна в ръцете си и силно я разтърси.

— Ах ти, коравосърдечна малка развратнице! — изръмжа с блеснали от гняв очи. — Как можеш да стоиш тук и да говориш подобни неща? Казвам ти, че съм влюбен в теб. Божичко, това е последното нещо, което исках да направя. Още в момента, в който те видях, усетих, че ми въздействаш като отрова. Но ти победи. Какъв глупак съм аз! Ако пожелаеш, готов съм на колене да те моля да се върнеш с мен у дома.

Тя го погледна като зашеметена. Точно това копнееше да чуе от него — че я обича. Но не такава любов искаше тя. Тази любов граничеше с омраза!

Той щеше да разбере това след броени дни и щеше да я презира. В момента обаче нямаше да приеме никакъв разумен довод. Единственият начин да я остави на мира бе да изиграе ролята на опърничавата жена, за каквата я смяташе, да я изиграе толкова убедително, че да го накара да ѝ обърне гневно гръб и да я остави, да я остави завинаги!

Рей тръсна глава. Върху лицето ѝ се появи израз на студено презрение.

— Не желая да се омъжвам — заяви откровено тя. — Би било толкова досадно.

Той саркастично се засмя.

— Досадно ли? Когато можеш да притежаваш всичко, за което си мечтала? Когато можеш да ходиш всеки ден из скъпите магазини?! Когато можеш да имаш повече обувки от всяка друга жена на света?! — Той подритна презрително един от сребърните сандали на Треиси.

— Не желая да живея като птичка в златен кафез — възпротиви се тя. — Имам кариера...

Очите му проблеснаха гневно.

— Да въртиш задник пред всеки мъж, който ти хвърля алчни погледи?

— По-добре така, отколкото да го въртя само за теб! Така поне съм независима. Мога да ходя, където си пожелаая, без да е необходимо да се съобразявам с когото и да било.

— Така ли? И какво ще правиш, когато се свършат парите, които взе от мен? Ще намериш някой друг любезен господин, който да ти плаща наема? Може би трябва да ти напиша препоръчително писмо? Положително ще заслужиш парите на някой мухльо!

Тя стисна зъби, за да преглътне обидата. Колкото по-лоши неща си мислеше за нея, толкова по-лесно щеше да я остави на мира. Тя вдигна една от екстравагантните рокли на Треиси и започна внимателно да я поставя на закачалката.

— Не се нуждая от твоята помощ! Мога и сама да се грижа за себе си.

— По дяволите, и аз мисля същото — процепи през зъби той и грабна сакото и вратовръзката си. — Достатъчно глупаво постъпих. По-скоро бих те видял в ада, отколкото отново да си мръдна пръста за теб!

Той затръшна входната врата с такава сила, че цялата сграда се разтресе.

Рей се смъкна бавно на пода и заридя.

ОСМА ГЛАВА

— Добре, това е всичко за днес. — Режисьорът плесна с ръце. — Благодаря ви за усърдието. Утре сутринта ви искам по същото време. И никакви закъснения — добави той и хвърли многозначителен поглед към Рей и Мел.

— Експлоататор! — изръмжа Мел, свлече се уморено на пода и започна да развързва връзките на балетните си пантофки.

— Ммм. — На Рей също ѝ се искаше да поседне, но трябваше да бърза. — Ще се видим довечера, Мел.

Приятелката ѝ я стрелна с обезпокоен поглед.

— Да знаеш, че прекаляваш — предупреди я тя. — Имаш много лош вид.

— Зная, но се нуждая от парите — напомни ѝ Рей. — Ако мога да направя още няколко от тези видеофилми. С келнерската заплата няма да направя кой знае колко. Освен това, след някой и друг месец ще се наложи да прекъсна работа. Бебето ще дойде през април. — Тя се извърна встрани, за да огледа отражението си в голямото огледало. — Още не си личи особено много, нали? — запита я тя и погали с ръка леко заоблението си корем.

— Ако беше запазила малко от парите, които взе от майката на Даниъл...

— Не бих се докоснала дори до едно пени от тях! — изкрещя ядосано Рей. — Не искам никаква помощ от семейство Еймъри. И сама мога да се справя.

Мел въздъхна.

— Добре. Положението ми е добре известно и не искам да си хабя напразно думите. Струва ми се обаче, че трябваше да кажеш поне на него...

— Не мисля, че има желание да научи каквото и да е — възпротиви се Рей горчиво. — Да стане баща на дете от една бедна танцьорка, чието име положително вече е забравил.

— Обективно казано — почувства се Мел задължена да ѝ напомни, — по онова време ти всъщност беше омъжена за него, така че детето по закон е негово.

— Още една причина, поради която не мога да му кажа нищо — отвърна бързо Рей и си взе сака. — Сигурна съм, че това представлява само епизод от неговия живот, който той предпочита да забрави. Както впрочем и аз!

Ноемврийското време беше ужасно. Рей застана на дългата опашка при автобусната спирка и се сгуши под чадъра си. Автобусът най-сетне пристигна и тя през по-голямата част от пътуването стоя права в него. Само за един кратък момент си позволи да си помечтае как я откарват с комфортния ролс-ройс в топлия дом в Белгрейвия, където любящ съпруг ѝ помага да седне и настоява да пъхне възглавничка под краката ѝ...

Само си губеше времето в мечти. Суровата действителност я принуждаваше да свързва двата края като работи на две места и живее във влажен тавански апартамент, от който по всяка вероятност щяха да я изхвърлят след раждането на бебето. Може би наистина трябва да каже на Даниъл заради доброто на детето, за да му осигури по-сносен живот...

Не, някак си ще се справи, както се бе справила и майка ѝ. Съобщи на майка си, разбира се. Само най-важното от цялата история, без излишни подробности. В началото тя се разтревожи, но после се съгласи, че в днешно време е много по-лесно да бъдеш самотна майка, отколкото някога.

Не знаеше какво щеше да прави без Мел. Онази сутрин, след като Даниъл си отиде, тя бе като обезумяла и почти не можеше да разсъждава нормално. Успя само да ѝ каже, че повече няма желание да танцува. Мел също се отказа и двете се върнаха обратно в Англия.

Успяха да си намерят апартамент на безбожна цена, а Рей започна работа като келнерка в един изискан малък ресторант. Мел убеди Рей да продължи ежедневните си танцови занимания, независимо от това, че не желаше да продължи с кариерата си на танцьорка. Успя да я убеди, че ако се поддържа в добра форма, това ще е от полза както за нея, така и за бебето. Само от благодарност за оказаната ѝ от Мел помощ, Рей се съгласи да се яви на прегледа за участие във видеофилми.

Когато получи предложението за работа, бе готова да се откаже, но заплащането бе твърде добро и това я накара да приеме. Оставаха ѝ да направи още три видеофилма, макар ѝ да бе твърде уморително да тича от репетиции в ресторанта.

Закъсняваше вече с пет минути, когато скочи от автобуса и тръгна с бързи крачки по задръстения с хора тротоар. Макар и ресторантът да се намираше на другия бряг на реката, далеч от изтънчеността на Уест Енд, собствениците му се отнасяха много сериозно към работата си, затова главният келнер не остана доволен, когато тя връхлетя, останала без дъх през задния вход.

— Отново ли zákъснявате, госпожице Дилън? — запита надменно той и погледна часовника си. — Наистина трябва да полагате по-големи усилия. Добре знаете, че много други момичета ще бъдат повече от благодарни да получат тази работа, щом вие не се интересувате достатъчно от нея.

— Да, стига да нямат нищо против да умрат от глад със заплатата, която им плащате — измърмори тя под нос, но се принуди чинно да се усмихне и да каже: — Ужасно съжалявам, господин Морис. Автобусът zákъсня.

— Добре. Пригответе се бързо. Не разбирам как вие, младите момичета, се обличате днес — добави той, поклати глава и погледна с отвращение дебелия вълнени чорапи на Рей на червени и жълти райета.

Тя отвори бързо чантата си и извади от нея изпраната си и изгладена униформа.

— Веднага ще се приготвя, господин Морис — обеща тя и влезе в тясната тоалетна, единственото място, където можеха да се преобличат келнерките.

Пет минути по-късно, спретната в черните дрехи, с прибрани под изискана бяла шапчица коси и с препасана през кръста бяла дантелена престилка, Рей се появи в кухнята. Първите клиенти вече бяха пристигнали и тя побърза да се увери, че нейните маси са готови за вечерта.

Ресторантът беше много елегантен, а кухнята френска. Беше проектиран по подобие на един от най-модерните парижки ресторанти, със зелени палми и безброй огледала. Белите покривки на масите бяха безупречни, а върху сребърните прибори не личеше нито едно петънце.

Макар да бе средата на седмицата, Рей имаше доста работа. Тя тичаше напред-назад между масите, натоварена с чинии и всевъзможни други съдове.

Към девет и половина гърбът вече ужасно я болеше, а краката си дори не ги чувстваше. Щеше да е безкрайно доволна, ако можеше да си легне и да поспи. Поне не се очакваха много нови гости. Тъй като клиентелата постепенно намаляваше, тя успя да почисти масите си и да поотмори за миг крака.

Тъкмо взимаше поръчка за кафе, когато студеният полъх от отворената зад нея врата ѝ подсказа, че влиза някакъв късен посетител. Господин Морис се втурна да посрещне госта с най-очарователната си усмивка, запазена за онези, които неговото професионално око определяше като достатъчно важни, за да получат маса без предварителна резервация.

— Благодаря. Ще бъдем доволни, ако ни дадете маса до стената.

Рей почувства как през тялото ѝ премина лека тръпка. Този глас ѝ бе толкова познат! Всяка вечер го чуваше в сънищата си. Не можеше да бъде. Сигурно си въобразяваше... Тя вдигна бързо поглед към едно от огледалата в бронзови рамки. Черните очи срещнаха нейните без ни най-малка следа от изненада. После мъжът обърна глава, усмихна се на придружаващата го грациозна блондинка и я покани да тръгне пред него през салона.

— ... със сметана, моля.

Рей започна да мига и се помъчи да насочи отново вниманието си към клиентите на масата.

— С... съжалявам, какво желаете?

— Две кафета. Едно чисто и едно със сметана.

— Ах, да.

Тя се втурна задъхана към кухнята, като че там бе нейното спасение. Даниъл бе седнал на една от нейните маси. И то съвсем преднамерено, помисли си тя. Знаел е, че работи тук. Сигурно още се подаваше от услугите на онова частно ченге, което я следеше навремето. Но защо бе дошъл?

Тя надникна внимателно през едно от кръглите прозорчета на кухнята. Никак не бе се променил. Около него продължаваше да витае студена арогантност и онази неопределима мъжка сила, която сякаш се

излъчваше от цялото му същество. А приятелката му поглъщаше всяка негова дума.

Рей прехапа долната си устна. Завладя я чувство на силна ревност. Това красиво създание бе точно от онзи породист вид, които лейди Еймъри би одобрила — като състезателна кобила, с прекрасна руса коса и изтънчено скулесто аристократично лице. Носеше елегантен копринен костюм в маслинен цвят, ушит по поръчка. Приведена над масата, тя тъкмо казваше нещо на Даниъл над листа с менюто. После протегна ръка и докосна съвсем свойски Даниъл.

— Хайде, Рейлийн, не е време за зяпане — подтикна я главният келнер, който тъкмо минаваше през летящата врата. — На една от твоите маси има клиенти. Отивай да им вземеш поръчката.

— Да, господин Морис. Т-току-що взимах кафето за шеста маса.

— Добре. Побързай тогава.

— Да, господин Морис. — Тя мина бързо през кухнята и спря една от другите келнерки. — Бренда, ще ми направиш ли една услуга? — помоли ѝ се шепнешком Рей. — Ще обслужиш ли вместо мен осма маса?

Бренда се нацупи.

— Как да го направя? Трябва да поднеса десерта на пет маси.

— Аз ще взема някои от тях.

— Какво става на осма маса?

— Хайде, хайде, момичета, нямате време за приказки — смъмри ги главният келнер, който излизаше от винарската изба.

— Съжалявам, господин Морис — отвърна с креслив глас Бренда, уплашена да не я обвинят в нещо. — Рей тъкмо ме молеше да поема една от нейните маси.

Той повдигна възмутено вежди.

— И защо, за бога? Знаете нарежданията. Всяка обслужва своите маси. Не съм ви наел да променяте реда както на вас ви е удобно. Какво би станало тогава?

Рей въздъхна. Взе кафетата за шеста маса и се върна в салона на ресторанта.

Даниъл вдигна глава при нейното приближаване. От мрачния блясък в очите му разбра, че я е познал, но не го показа. Тя извади бележник и молив от джоба си. Върху лицето ѝ се появи най-любезната усмивка. Не само той умееше да се преструва.

— Готови ли сте с поръчката, господине?

— Да, готови сме. Филипа?

Еlegantната блондинка му се усмихна капризно.

— За мен раци, мили. И... „ескалоп дьо во“ със салата. В тях няма много калории.

— Същото и за мен — приключи той накратко. Докато Рей записваше поръчката, той се обърна към своята компаньонка и сякаш забрави за присъствието на Рей. — Не, на твое място бих стоял настрана от всичко това. При тези високи лихви всяка криза на пазара би ти донесла огромни загуби...

Рей тръгна обратно към кухнята. Тази вечер наистина ѝ показва къде ѝ е мястото. Тя бе тук само да прислужва, докато той си бърбеше с неговата красива приятелка. Може би разговаряха за коли, ценни книжа или акции.

Рей предаде поръчката на готвача и отиде да почисти освободените маси. Насили се да не поглежда към двойката на осма маса, но огледалата ги отразяваха отвсякъде. Те разговаряха, смееха се и се държаха като влюбени.

Тя почувства болка. Сякаш някой бавно въртеше остър нож в сърцето ѝ. Успя някак си да им сервира ордьовъра. Държеше се като идеална келнерка, без да натрапва присъствието си. Всъщност копнееше да излее розовите раци върху панталоните му или върху тази проклета блондинка!

„Не се отнасяй така с мен! — ѝ се искаше да му изкрещи. — Аз нося твоето дете!“

В ресторанта бяха останали само неколцина посетители и Рей успя да се скрие за малко в кухнята. Един от младите помощник-готвачи съчувствено ѝ се усмихна и ѝ наля чашка кафе, за да се освежи. Тя го изпи тайно, като го криеше зад един съд с брашно, за да не я види господин Морис.

Той обаче влезе разгневен през летящата врата и я съгледа.

— Ето къде си била! Гостите от осма маса приключиха с раците още преди пет минути. Върви почисти масата и им отнеси второто блюдо.

Тя уморено кимна. С големи усилия се върна в салона на ресторанта. Мъчително бе да го гледа седнал с друга жена. Изпита копнеж да ѝ се усмихне. Бе подпрял ръка на масата. Същата силна

ръка, която така нежно я милваше. Когато пристъпи зад него да прибере чиниите, тя долови специфичния аромат на тялото му.

На връщане към кухнята с пълни ръце, сълзи замъглиха погледа ѝ. Чу само „Внимавай!“, след което летящата врата рязко се отвори и я блъсна право в лицето. Политна назад и чиниите паднаха с трясък. Едното ѝ рамо се блъсна в някакъв стол и тя рухна на земята.

Ударът почти я зашемети. Все още замаяна от него, тя се опита да се изправи, но усети как я подхванаха две силни ръце. Господин Морис, който бе отворил така рязко вратата, побесня от гняв.

— Съжалявам, господине... Ах, тези момичета, толкова са глупави, не гледат къде ходят. Моля ви, господине, върнете се на масата си. Ще пратя друг да ви донесе поръчката...

— Проклет глупак! Не виждате ли колко е разстроена? — дочу тя гневният глас на Даниъл. — Грешката беше ваша. Вие сте този, който не гледа къде ходи.

Рей бе на небето от щастие. Тя затвори само за миг очи и се отпусна в ръцете му.

— О, божичко! — извика развълнувана от случилото се Бренда. — Добре ли си, Рей? Изглеждаш много бледа. За нея е много лошо да пада, господин Морис. Бременна е.

В един миг всички млъкнаха поразени. Рей отвори очи и се огледа. Филипа бе застанала зад рамото на Даниъл. Върху лицето ѝ бе изписано изтънчено отвращение.

— Даниъл? Няма смисъл да се забъркваме в тази история? — замоли го тя, обзета от чист аристократичен ужас пред подобна публична сцена.

— Съжалявам, Филипа — отвърна той.

Тонът му подсказваше твърда решимост.

Тънките вежди се повдигнаха в израз на гневна изненада.

— Познах я! — извика Филипа и насочи обвинително пръст към Рей. — Снимката ѝ се появи преди няколко месеца във вестниците. Тя е твоята съпруга!

Изразът върху лицето на господин Морис премина от яд в пълно изумление.

— Ваша съпруга! — зяпна той. — Но... съжалявам, господине, нямах представа за това. Разбира се, аз... Бренда, не стой така, глупаво момиче, а веднага донеси стол.

Даниъл вдигна Рей на ръце, сякаш бе лека като перце.

— Всичко е наред. Ще я отведа у дома — каза той. — Само някой да ѝ донесе нещата. Филипа, съжалявам за всичко това...

— О, на мен не бива дори да ми обръщаш внимание! — изсъска вбесено тя. — Мислех си, че тогава си изгубил ума си. Келнерка...

Рей знаеше, че трябва да възрази, но нямаше сили за това. Болеше я главата. Искаше ѝ се само да остане в прегръдките на Даниъл, завинаги! Почувства, че я носи към вратата. Край нея притичваше Бренда, стиснала сака ѝ. Продължаваше да вали, но колата му бе паркирана до тротоара. Той постави внимателно Рей в нея, после се приведе да затегне предпазния колан. Сложи сака в краката ѝ, после заобиколи колата и седна зад волана.

Двигателят заработи. Без да я попита къде живее, той пое към нейния апартамент. Тя му хвърли скрит поглед.

— Твоят частен детектив отново е по петите ми.

— Наредих му да ми докладва — отвърна той със спокоен тон. — Исках да бъда предупреден, ако намислиш да се заемеш с нещо, което може да ми навреди.

— И защо дойде тази вечер в ресторанта?

Не каза нищо. Вниманието му изцяло бе насочено към включването в движението по главната улица.

— Да кажем, че проявявах любопитство.

— Какво?

— Чудех се как си приела да работиш в този ресторант.

— Е, сега вече знаеш. Бременна съм.

— От кого?

— Не е от теб — отвърна тя, готова да се самоотбранява.

— Поне си искрена. — Той сухо се засмя. — Да не би вече да си хванала някой друг мухльо, който е готов да ти плаща издръжката?

— Ако го бях направила, смяташ ли, че щях да приема работата в този ресторант? Виж, можеш да ме оставиш тук. Ще продължа пеша. Вече се чувствам добре.

— Съвсем не изглеждаш добре — отвърна той без ни най-малко съчувствие. — Каквато и да си, не мога да те оставя на улицата в такава отвратителна нощ.

Тя извърна глава. Задавиха я сълзи. Спомни си последните му думи, когато ѝ каза: „По-скоро бих те видял в ада, отколкото отново да

си помръдна пръста за теб“.

Наближиха улицата, на която живееше Рей. Може би някога, много отдавна, високите сгради да са били по-приветливи, но сега явно изживяваха последните си години. Даниъл не каза нито дума, когато спря елегантната кола до бордюра, зад една останала без врати бричка, пиянски жилната настрани.

Той обиколи, отвори вратата и ѝ помогна да слезе.

— Благодаря ти, че ме докара — успя да каже тя и вдигна глава с достойнството, което все още ѝ бе останало. — Лека нощ.

— Ще те изпратя до апартамента ти.

— Не е необходимо...

Върху лицето му отново се изписа познатата саркастична усмивка.

— Любопитно ми е да видя дали е толкова лош, колкото ми го описа детективът.

Тя гневно го погледна, но знаеше добре, че е безполезно да му противоречи. В малката градинка, в която цъфтяха единствено глухарчета, мършаво риже куче се ровеше из обърнатата кофа за боклук. Задната седалка на изоставената кола бе метната върху живия плет и гниеше на дъжда.

— Каква очарователна гледка — забеляза той с ирония.

— Върви си, щом не ти харесва — процеди тя язвително. — Върни се в Белгрейвия, където ти е мястото.

Рей отключи предната врата и я ритна силно с крак, за да се отвори. Той я последва вътре, бутна вратата зад себе си и се загледа с интерес в отвратителните драсканици върху задната ѝ страна.

— Внимателно! — предупреди го неохотно тя и го поведе нагоре по стръмните тъмни стълби. — Не се облягай на перилата.

Всъщност си призна, че му е благодарна за помощта. Тази вечер стълбите за първи път ѝ се сториха високи като същинска планина. Даниъл прояви любезност и взе тежкия ѝ сак. Тя се спря на зле осветената най-горна площадка и пъкна ключа в бравата на своя апартамент.

— Е — въздъхна Рей. — Пристигнахме.

Вътре бе толкова студено, колкото и отвън. Долавяше се мирис на влага и плесен, от които не успяха да се отърват, независимо от мерките, които взимаха. За нейно облекчение, във всекидневната

светеше, което означаваше, че Мел си е у дома. Не ѝ се искаше да остава сама с Даниъл.

Стаята бе така непривлекателна, както и целият апартамент. За по-голям уют, двете пребоядисаха ужасните тапети в по-свежи тонове и напълниха стаята със зеленина. Единственото нещо, по което си приличаха креслата бе, че всички бяха еднакво оръфани и изглеждаха ужасно, въпреки ярките възглавнички, които поставиха върху тях. Залепените по стените афиши не скриваха тъмните влажни петна.

Мел седеше на пода, за да е по-близо до електрическата печка, останала само с един реотан, и гледаше някакъв филм на черно-белия портативен телевизор. При тяхното влизане тя скочи и зяпна от учудване.

— Рей... рано се прибиращ — едва успя да каже тя.

— Да — обърна се тя към Даниъл със стиснати устни. — Така. Видя всичко. Толкова лошо е, колкото го е описал твоят копой. Доволен ли си?

Той се огледа. Злобна усмивка изкриви суровите му устни.

— Наистина сега си слязла на земята. Какво направи с парите, които взе от майка ми? Не ти стигнаха за прахосническия начин на живот, нали?

Рей не се унижи да му отговаря. Тя прекоси стаята и седна, благодарна поне, че можеше да си свали обувките. Облегна се уморено и намести по-удобно една от възглавничките зад гърба си. Мел гледаше слисано ту единия, ту другия.

— Какво става тук? Рей, на челото си имаш подутина.

— Блъснах се в една врата.

— Ооо? — Мел погледна подозрително към Даниъл, сякаш смяташе, че той е причината за това.

— Аз просто я доведох у дома — обясни той със същата ирония в гласа.

— Е, предполагам, че това е най-малкото, което си могъл да сториш, като се имат предвид обстоятелствата.

Той повдигна вежда.

— Не смятах, че обстоятелствата имат нещо общо с мен — възрази сухо.

— Нямам нищо общо с теб ли?! — Мел настръхна от възмущение. — Е, може би ти е интересно да узнаеш, че тя е бременна.

— Зная.

Мел остана като поразена.

— Искаш да кажеш, не те е грижа, че тя носи твоето дете?! —
обърна се тя разярено към него.

Рей изохка. Ето какво означаваше да се довери на Мел и на
острия ѝ език!

— Моето дете ли? — Даниъл поклати глава. — Страхувам се, че
грешиш.

— А на кого, по дяволите, смяташ, че е? — нахвърли се Мел
върху него. — Ти си единственият мъж, с когото някога се е любила.

Той се засмя цинично и доволно.

— Е, хайде, хайде. Не съм толкова загубен.

— Зная — отвърна му Мел, като не обърна внимание на опитите
на Рей да я накара да млъкне. — Познавам я от четиригодишна.
Ходихме в една и съща забавачка и оттогава до ден-днешен си
останаме най-добри приятелки. Зная как се чувстваше и как растеше
без баща. Извлече от това сериозна поука. Ако имаше някое момиче,
което не си падаше по случайни връзки, това бе тя. Докато не срещна
теб.

— Мел... — опита се да възрази Рей.

— Съжалявам. Зная, че не се държа както трябва, че може би
устата ми е твърде голяма, но има неща, които все някога трябва да
бъдат казани. Сякаш не стигаше онова, което направи ужасната му
майка, като се отнесе към теб като с парцал... Просто ми се повдига
като го гледам как се е изправил тук и те нагрубява. — Тя се обърна
вбесена към Даниъл. — Ако не можеш да различиш доброто момиче,
просто си за съжаление! Ти не я заслужаваш! Макар че е луда по теб.
Не остана в къщата ти, защото не искаше хората да си мислят, че си се
обвързал с танцьорка. Сякаш това има някакво значение за онзи, който
има поне мъничко съвест! Е, надявам се, че си доволен. Ти разби
напълно сърцето ѝ!

Мел се втурна като хала към вратата, но се спря и се обърна.

— Ще ти кажа още нещо — добави тя. Рей взе една голяма
възглавница и скри лицето си. — Искаш ли да узнаеш какво направи тя
с ония мръсни пари, които ѝ даде майка ти? Изпрати ги до пени на
Оксфордския комитет за подпомагане на гладуващите. Не е похарчила
и лира за себе си. Нека това ти бъде обица за ухото!

Затръшна вратата и в стаята настъпи пълна тишина. Най-сетне Рей свали възглавницата и се осмели да отвори очи. Даниъл стоеше с ръце в джобовете и я наблюдаваше.

— Мисля, че най-добре е да поговорим — каза той.

Тя кимна безмълвно. Даниъл пристъпи и седна в едно от креслата.

— Бебето от мен ли е?

— Да.

По лицето му не можеше да се прочете нищо.

— А защо ми каза, че не е?

— Защото, защото не искам нищо от теб. — Очите ѝ се наляха със сълзи, но тя успя да се овладее. — И сама ще се справя.

— И ти наричаш това справяне? — Той огледа стаята пренебрежително. — За бога, Рей... Разреш ми поне да ти помогна финансово.

— Няма да се докосна дори до едно пени от твоите пари!

Говореше със злоба, която го стъписа. Той поклати глава, леко замаян.

— Всичките онези пари, които ти даде майка ми... Наистина ли се отказа от тях?

— Да!

— Но защо? Защо си ги взела, след като не си ги искала?

— Защото тя се държа много грубо с мен. — Рей сви вежди при този спомен. — Съжалявам. Зная, че имаше причини за това, но ужасно много ме ядоса! Разговаряше с мен така, сякаш бях едно нищо и предполагаше, че лесно може да ме купи. Реших да взема колкото се може повече пари от нея... Беше глупаво от моя страна, но тогава...

Той кисело се засмя.

— Как ми се иска и аз да бях там, за да видя всичко. Предполагам, че е бил същински театър.

— Съжалявам за тогава — промълви тя и сведе очи.

— О, така ѝ се пада. Казах ѝ го още тогава. Не биваше въобще да прави опит за намеса. Смятала е, че е за хубаво. Понякога е в състояние да се държи много глупаво и снобски... но не е чак толкова лоша, повярвай ми.

Рей вдигна поглед. Търсеше очите му.

— Ти... ти нали не ми се сърдиш?

— Разкажи ми какво стана с вестниците.

— Нищо не съм им казвала — отвърна настойчиво тя. — Рано сутринта в деня, в който ти замина за Колумбия, се обади някакъв репортер. Не зная откъде бе научил цялата история, но изглежда по-голямата част от нея му бе известна. Постарах се да не му казвам нищо, но все пак... Просто ме измъчи, не зная вече какво съм му казала.

— Жълтата преса обикновено работи така — призна той. — А що се отнася до това, откъде са разбрали всичко, допускам, че Марго Хейвъринг от Кахианган е в състояние да ни отговори на въпроса. Тя е неофициален кореспондент за този район на една от най-големите информационни агенции. Не е устояла на изкушението да не съобщи такава пикантна новина.

— О... Не знаех...

— Аз не съм ти споменавал нищо за това.

— В Париж... ти каза...

— Онази нощ в Париж казах много неща, които не са истина. — Той се приближи, коленичи до нейния стол и взе ръцете ѝ в своите. — Онази нощ... тогава ти беше девствена, нали? — Когато тя кимна, той рязко попита: — А защо не ми каза, преди аз...

Тя го стрелна смутено с поглед.

— Не мисля, че би се вслушал в думите ми.

Той изпъшка и положи глава на коленете ѝ.

— О, Рей, как съм могъл така да те нараня? Знаех, и все пак... не исках да го повярвам. Мел е права, не те заслужавам. Можеш ли някога да ми простиш?

— Да ти простя ли? — Не успя да продължи, само го погали по тъмните къдрици. — Няма нищо за прощаване. Моя е грешката за онова, което си мислил за мен. Дадох ти всички основания за това...

— Не. — Той вдигна глава и я погледна право в очите. — Какъв глупак съм бил! Трябваше да се доверя на инстинктите си. Още от самото начало, въпреки че те срещнах в онзи бордей в Кахианган, дълбоко в себе си чувствах, че не си онова, което изглеждаш. Дори се притеснявах, че ти купих дрехи!

Рей се усмихна, понеже си спомняше много добре онази вечер.

— Обещах да ти върна парите, но не успях — напомни му тя.

Той тихо се засмя.

— По едно време смятах да те принудя да ми върнеш всичко до последното пени. Да си платиш дори кафетата, с които те черпих. Възнамерявах да те съдя. За щастие, Литгоу ме разубеди. В съда всичко щеше да изглежда много дребнаво.

— Не мога да си представя, че си способен на дребнавост — увери го тя и срамежливо се усмихна.

— О, това бе най-малкото, което ми се искаше да направя! — Очите му блеснаха. — Моят детектив те откри за по-малко от една седмица. Това се превърна за мен в нещо като фикс идея. Обмислях твоето унищожение. Но всеки мой замисъл се проваляше при спомена за теб как лежеше гола на леглото и ме молеше да се любим...

Тя почувства, че лицето ѝ пламна. Нещата се подреждаха удивително точно по начина, по който ги бе замислял!

— По времето, когато най-сетне те последвах в Париж, си мислех, че ще мога напълно да се владеея. Нямах никакво намерение да те проследя онази нощ. Искаше ми се просто да отида в клуба и да те видя как танцуваш. Това щеше да е като последно заклинание, да се освободя завинаги от виденията, които ме преследваха след твоето заминаване. Но когато те зърнах горе на сцената, си помислих само колко много те желая. Бях готов да разкъсам половината Париж, само и само да бъда с теб. Чаках те отвън да излезеш и когато те видях, че влизаш в чуждата червена кола... Бях готов да убия онзи мъж.

— Това беше приятелят на Трејси — прошепна тя. — Една от другите танцьорки. И апартаментът беше неин.

— Не беше ли твой? — Погледна я удивено той.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не. Никога не можех да си позволя подобен лукс, поне с парите, които получавах. Тя ми предложи да преспя онази нощ в него, понеже се страхувах, че ще се появиш в пансиона, където живеехме.

Той въздъхна дълбоко.

— Онзи човек и онзи апартамент... Това бяха последните капки, които преляха чашата. Последвах те с едно такси, видях къде спряхте, после почаках да разбера къде ще светнат лампите. Стоях отвън и си казвах, че не заслужаваш нищо, че просто трябва да се махна и да те забравя, но нямах сили да го направя. Тогавя реших да се кача горе... А когато бях вече близо до теб... Съжалявам, Рей, толкова много те желяех... — Гласът му прозвуча глухо и дрезгаво.

— И аз те желяех — призна тя, като го гледаше с болезнен копнеж. — Обичах те.

— Обичаше ме? — повтори той. — А сега не ме ли обичаш?

— Все още те обичам.

Взе ръката ѝ, обърна я и я целуна над китката, там, където удряше пулсът ѝ.

— Ти все още си моя съпруга, Рей — каза той с развълнуван глас. — Никога не съм анулирал брака ни.

— И защо не си го направил?!

— Защото не ми се искаше да си отиваш. В Кахианган... вероятно съм обмислял и друг начин да се разделим, разбираш ли, но когато старият Джордж намекна, че мога да се ожения за теб, осъзнах, че точно това ми се иска да направя. Признавам, тогава не разсъждавах много разумно. Зная само, че ми се искаше да си запазя правото над теб така, че всеки друг да го разбере и да не посяга на теб.

— Сватбата ни беше прекрасна — леко се усмихна Рей при този спомен. — Докато съм жива ще си спомням този ден. Но... не мога да бъда твоя съпруга, Даниъл. Сам го знаеш.

Погледът му пламна.

— Защо?

— Невъзможно е — каза тя с тъжен глас. — Сам го знаеш. Аз съм... Аз съм толкова неподходяща... Твоята майка...

— Нямам намерение да разреша на майка си да ми нарежда за кого мога или не мога да се женя. Само господ знае колко много подходящи млади дами се е опитвала да ми пъха под носа през всичките тези години. Тя просто трябва да се примири с факта, че ти си жената, която съм избрал. Дай ѝ тази възможност. Уверен съм, че ще те хареса, след като те опознае.

Въпреки това Рей поклати глава.

— Не е само майка ти — настоя тя, решена да се опита да го накара да я разбере. — Положението на двама ни е коренно различно. Аз не съм подходяща жена за теб. Приятелите ти няма да ме одобрят...

Той обхвана главата ѝ с ръце и я повдигна.

— Всичко, което разбирам, е, че те обичам — каза твърдо той. — Не давам и пукната пара за когото и да е било. Онези, на които държа, ще те оценят. А сега престани да спориш и си приготви багажа.

— Но...

— Слушай, Рей. Напълно те разбирам. Искам от теб да промениш много неща в живота си и съм убеден, че няма да ти е лесно. Твоята кариера например...

— О, за света на танца няма да е кой знае каква загуба — призна тя. — От мен никога нямаше да излезе нещо повече от една най-обикновена средно талантлива танцьорка.

— Но ако имаш желание да продължиш...

Тя поклати глава.

— Не. Някой ден може би ще преподавам танци като майка си, но сега нямам желание да стъпвам отново на сцената. Но не в това е въпросът. Дори и да се откажа от танца, ти не би искал хората да казват, че си се оженил за бивша танцьорка.

— Хората могат да си говорят каквото си пожелаят. Аз няма да се откажа от теб, Рей. Ако не дойдеш с мен у дома, където ти е мястото, аз ще се преместя при теб.

Тя се засмя.

— Не можеш да го направиш. Не бъди глупав...

— Ще престанеш ли да ми казваш какво мога и какво не мога да правя? — запита той със закачлив блясък в очите. — Започвам да си мисля, че ще се превърна в съпруг, който ще бъде винаги под чехъл.

— Не, това никога няма да стане — прегърна го тя и се отказа от всички свои възражения. Той бе прав. Нищо друго нямаше значение, освен любовта им. — Искам да бъдем щастливи, Даниъл!

Когато устните му потърсиха нейните, Рей се предаде напълно и потъна в омаята на обятията му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.